Machine Translated by Google

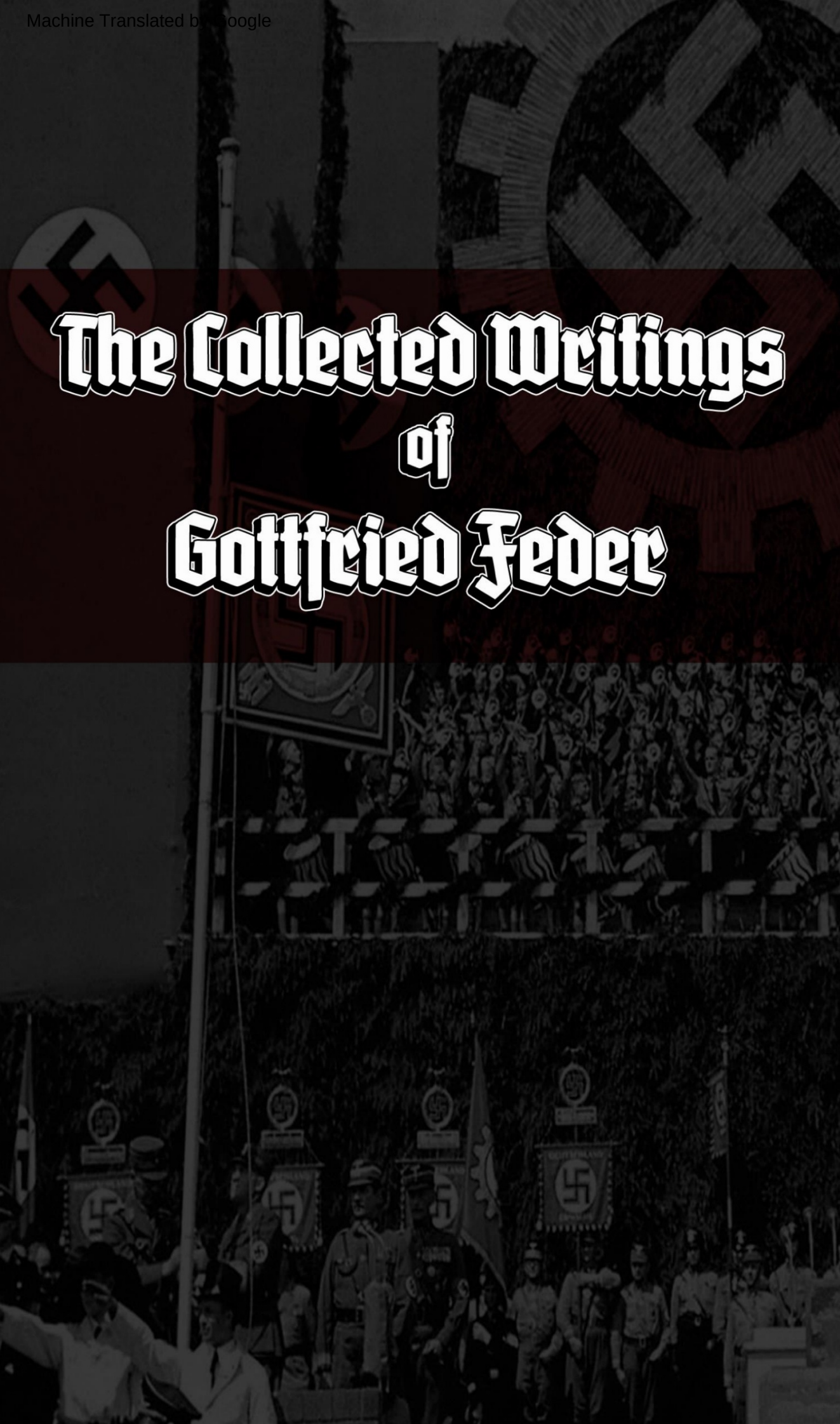

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Sebrané spisy

Gottfried Feder

Publikováno v Kali Yuze, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Obsah

Program NSDAP a jeho obecné koncepce 5

Úvod a předmluva 6

1. Oficiální stranický manifest o postoji NSDAP k zemědělskému obyvatelstvu a zemědělství..... 13

Politika NSDAP ohledně vlastnictví pozemků 17

2. 25 bodů..... 21

3. Základní myšlenky 25

4. Podrobný popis požadavků programu..... 32

5. Co si nepřejeme..... 52

6. Závěr..... 53

Manifest za zrušení otroctví úroků 55

Implementace a odůvodnění 57

Přeměna válečných dluhopisů na bankovní úvěry 75

Zvláštní komentáře k požadavku zákona v manifestu 76

Námitky a jejich vyvrácení 79

Další program 89

Německý stát na nacistickém socialistickém základě 56

Úvod a předmluva 92

1. Základy..... 97

2. Program 116

3. Státní struktura národně socialistického státu 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. ledna 1883, Würzburg, Německo – 24. září , 1941, Murnau), byl německý politický aktivista a přední ekonomický teoretik z počáteční fáze německého národního socialismu.

Feder, stavební inženýr, se proslavil v roce 1919 svou knihou „Manifest za lámání...“ „Otroctví zájmu“ a jeho projev před schůzí Německé dělnické strany v Mnichově v září téhož roku poskytl bezprostřední inspiraci pro Adolfa Hitlera vstup do politiky. Federovy socialistické a antikapitalistické myšlenky následně našly vyjádření v Hitlerově 25bodovém programu Národně socialistické německé dělnické strany (NSDAP) v březnu 1920, stejně jako ve Federově vlastní knize „Německý stát o nadaci národně socialistů“, kterou Hitler považoval za „katechismus [národně socialistického] hnutí“. V letech 1924 až 1936 Feder zasedal v německém Říšském sněmu a působil jako předseda hospodářské rady NSDAP (1931), státní tajemník německého ministerstva hospodářství (1933) a státní bytový komisař (1934). S obecným přizpůsobením nacistické politiky stávajícímu ekonomickému systému se však Federova role ve stranických záležitostech drasticky zmenšila a do roku 1936 byl odsunut do prakticky zapomnění.

Machine Translated by Google

Program Národního Socialistická německá dělnická strana a její obecné koncepce

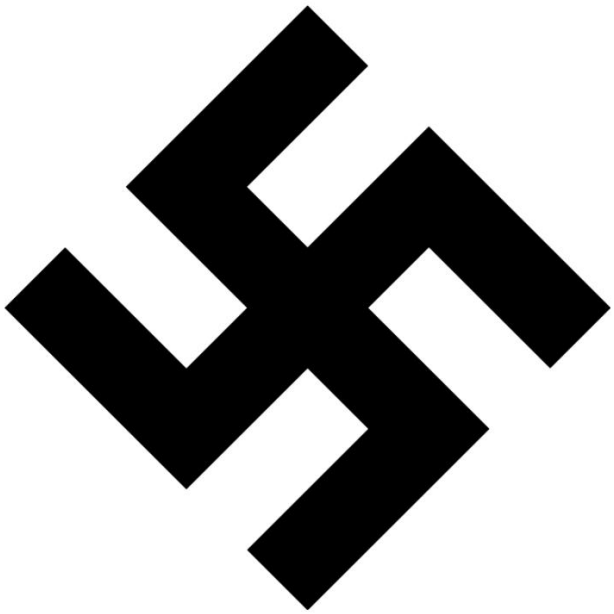

Machine Translated by Google

Historický popis vzestupu

NSDAP s biografickým přehledem kariéry Adolfa Hitlera

Adolf Hitler se narodil 20. dubna 1889 v Braunau-na-Innu, vesnici ve staré...
Bavorsko.

Jeho otec byl sirotkem chudého rolníka a vypracoval se na celníka. Jeho matka pocházela z německé rolnické rodiny. Když mu bylo 13 let, ztratil otce a o čtyři roky později i matku. Adolf Hitler byl tehdy po ukončení Národní školy studentem na reálce v Linci na Dunaji. Přáním jeho otce bylo, aby se stal úředníkem, ale jeho vlastní touhou bylo stát se umělcem. Smrt matky ho donutila neprodleně si vydělávat na živobytí.

V 17 letech se Hitler vydal do Vídně, kde se chtěl stát architektem. Živil se vlastní prací, nejprve jako stavební dělník, kde míchal maltu, a poté jako architektonický kreslič. V 18 letech se již začal zajímat o politiku; stal se antimarxistou, ale dosud se neúčastnil žádné vedoucí role. Od útlého mládí byl Hitler vášnivým nacionalistou a doufal, že sloučí sociální zkušenosti svého pracovního období se svým nacionalistickým přesvědčením. Několik let žil ve Vídni v extrémní chudobě.

V roce 1912 se přestěhoval do Mnichova, kde studoval. Nikdy nepoznal mladické radosti, ale ode dne, kdy odešel z domova s 50 korunami v kapse, byla jeho údělem práce a strádání. V únoru 1914 se mu podařilo osvobodit se od povinnosti sloužit v rakouské armádě. O šest měsíců později vypukla válka. Okamžitě se dobrovolně přihlásil do německé armády a přímou žádostí u krále Ludvíka Bavorského získal povolení vstoupit do bavorského pluku jako dobrovolník do války. 10. října 1914 nový pluk vypochodoval.

2. prosince 1914 byl tento 25letý dobrovolník vyznamenán Železným křížem 2. řádu.
Třída.

Jako uznání za jeho statečnost při útoku na „Bayernwald“ a v dalších bitevních bitvách u Wytschäte byl pověřen službou kurýra, což vyžadovalo zvláštní odvahu a spolehlivost, protože zprávy musely být často přenášeny přes otevřené prostranství pod těžkou palbou. Díky tomu se jeho jméno rychle stalo známým v celém pluku i mimo úzký okruh jeho spolubojovníků.

7. října 1916 byl zraněn střepinou granátu. V březnu 1917 se vrátil ke svému pluku. Získal několik dalších vyznamenání, včetně Regimentního diplomu za zvláštní statečnost v bojích u Fontaines a nakonec Železný kříž I. třídy.

14. října 1918 byl spolu s mnoha spolubojovníky ve svém pluku těžce zraněn yperitem, který Britové tehdy poprvé použili, a dočasně oslepl. Během jeho pobytu v nemocnici vypukla revoluce.

Na základě toho se Hitler rozhodl stát se politikem. V roce 1919 se připojil k malé straně sestávající ze 6 mužů a v ní založil Národně socialistickou německou dělnickou stranu. V náčrtu vypracoval program nového hnutí a stanovil jeho charakter a cíle.

Machine Translated by Google

Jádro: Sedm mužů

V září 1919 pronesl Adolf Hitler svůj první projev k sedmi mužům; poté oslovil publikum čítající 11, 25 a 47 osob; v prosinci 111; v lednu 1920 270 a krátce nato 400 mužů.
14. listopadu 1920 promluvil na masovém shromáždění 1700 členů. Nyní organizoval propagandu mladé strany, která po roce práce čítala 64 členů. O rok později – 1920 – jich již dosáhlo 3000. Hitlerova propagandistická aktivita v Mnichově byla taková, že konečně promlouval na masových shromážděních třikrát týdně a v pondělí pokračoval v instruktážním programu. Útočil především na pošetilost Versailles a popíral tvrzení marxistů, Strany středu atd., že je možné tuto smlouvu splnit. Pranýřoval heslo těchto stran – „Vzdejte se zbraní a ostatní se také odzbrojí“. Mluvil s předpokladem, že poté, co se my vzdáme zbraní, budou ostatní pokračovat ve vyzbrojování – ne-li z vlastních peněz, pak z milionů vyždímaných z úplně odzbrojeného německého národa. Zatímco se stavěl proti propagandě SPD a středu ve prospěch podpisu smlouvy, prorokoval, že Porúří bude okupováno, ať už podepíšeme cokoli.

1921.

Tento rok se nesl ve znamení založení prvních místních skupin v Rosenheimu a Landshutu. Hitler zorganizoval první mužskou skupinu na ochranu strany a zahájil boj proti separatistickému hnutí v Bavorsku. Náš vůdce také promluvil k setkání více než 5000 lidí v mnichovském cirkusu.

Na svých schůzích prohlašoval, že plnění smlouvy nepomůže, jak tvrdily SPD, střed a Volkspartei, k vybudování německé prosperity v míru a míru, ale že výsledkem této pošetilé politiky bude nevyhnutelně inflace ve velkém měřítku, která způsobí obrovské škody německému průmyslu. Hitlerovo tvrzení, že černo-rudá vláda plánuje odnárodnit státní dráhy, bylo prohlášeno za „neohroženou lež“. Pokus o vzpouru uvnitř strany byl zmařen. Hitler vypracoval novou ústavu strany, která mu dala diktátorské pravomoci.

Sociální demokracie, která už nemohla nadále ignorovat Hitlerovo jméno, se nyní pokusila zbavit svého strašáka teroristickými metodami. Na schůzích docházelo k krvavým střetům, v nichž železné nervy našeho vůdce měly navrch. Během nich byla vytvořena neporazitelná tělesná garda, která byla od té doby nazývána „Sturmabteilung“.

1922.

Zatímco probíhalo dobývání Mnichova, hnutí se začalo šířit po zbytku Bavorska. Hitler odmítl všechny kompromisní nabídky na spojení s jinými stranami. Postupně zničil všechny podobné „nacionalistické“ stranické formace a postavil nad nimi nadvládu nacistické hnutí.

V říjnu 1922 Hitler pochodoval v čele 800 mužů do Coburgu a během 24 hodin poprvé v historii naprosto rozdrtil rudý teror v tomto městě.

Adolf Hitler tehdy veřejně prohlásil, že se řítíme střemhlav směrem k inflaci, kterou předvídal jako důsledek politiky černo-rudé koalice. Stal se

Machine Translated by Google

známý jako nejnebezpečnější a nejvíce nenáviděný nepřítel systému. Sociální demokracie a Strana středu se přestaly bránit argumenty a přijaly politiku pomluv.

1923.

V lednu 1923 se konala první velká stranická konference a byly posvěceny první stranické prapory. Sturmabteilung byl formálně založen.

Propaganda strany byla vyčerpávajícím způsobem studována a zdokonalována a byly stanoveny a ustaveny trvalé principy organizace. Kolem Hitlera se shromáždilo velké množství stoupenců, z nichž většina je dnes jeho neochvějnými partnery v boji. Útoky na něj byly mezitím prováděny se stále větším odhodláním; poprvé se ocitl ve vězení na základě obvinění z narušování schůzí svých odpůrců; byl neustále pokutován. Přesto ani na okamžik nepřestal bojovat proti systému.

Během léta 1923 Adolf Hitler přistoupil k potlačení rudého teroru ve většině bavorských měst; Řeznově, Hofu, Bayreuthu, Norimberku, Fürthu, Ingolstadtu, Würzburgu, Schweinfurtu – často za cenu krveprolití v pouličních bojích, v nichž porazil sociálnědemokratické a komunistické teroristické bandy.

Jeho boj proti neschopné říšské vládě byl doprovázen hořkými obviněními. Prorokoval neúspěch slabého odporu vlády v záležitosti Porúří a neustále útočil na hloupou politiku dohody s Francií a jejího naplnění. Nikdy nezapomněl poukázat na nutnost dohody s Anglií a Itálií.

V listopadu 1923 se Adolf Hitler pokusil o svržení systému. Povstání selhalo a Hitler byl zatčen.

1924.

Velký soud se konal v Mnichově v březnu 1921. Ačkoli byl náš vůdce shledán vinným na základě faktů, dosáhl ohromného morálního ospravedlnění. Hitlerova obhajoba ovlivnila soud do takové míry a jeho převzetí výhradní a výlučné odpovědnosti bylo tak přesvědčivé, že se projev obhájce, který ho obvinil, proměnil v pozoruhodné svědectví o jeho čestných motivech. Soudce ho však odsoudil k určité době vazby.

Národně socialistická strana utrpěla ztrátou svého vůdce. Její odpůrci byli přesvědčeni, že s hnutím je konec, a sebrali odvahu podepsat nechvalně známý Dawesův pakt, čímž úmyslně zahájili systém drancování Německa, který vyvrcholil Youngovým plánem. Jaký triumf pro sociální demokraty a střed! Cíl zotročení Německa byl zjevně dosažen!

Hitler se marně snažil prostřednictvím svých spolupracovníků, kteří měli svobodu, bojovat proti Dawesovu paktu. Marně je nutil veřejně prohlašovat, že ujištění Středové strany, SPD a Volkspartei, že zahraniční půjčky v rámci plánu zvýší národní prosperitu, že nezaměstnanost skončí, že se zvýší mzdy a sníží daně a že zemědělství bude zachráněno, jsou pouze klamem národa. Marně je nutil poukazovat na to, že Dawesův pakt bude nutně zvyšovat chudobu, protože úroky z půjček ochromí průmysl, zatímco samotné půjčky sloužily pouze k plnění finančních závazků vyplývajících z plánu; bankrot a nezaměstnanost by se zvýšily, mzdy...

Machine Translated by Google

by klesl, ceny a daně by ještě více vzrostly a farmáři by čelili naprosté zkáze a byli by nuceni rozloučit se se vším, co měli.

20. prosince Hitler opustil pevnost.

1925.

27. února 1925 se rozšířila výzva Adolfa Hitlera k znovuzrození strany a
Svůj první projev po uvěznění pronesl před publikem 4000 lidí.

Národněsocialistické hnutí bylo po událostech 9. listopadu rozbito ,
a veškerý její majetek a peníze byly zabaveny; takže Adolf Hitler nyní bez prázdna začal znovu budovat stranu od jejích základů. Vorwärts a Germania v Berlíně si z jeho úsilí dělaly legraci a posmívaly se „bláznovi, kterého věznění udělalo blázna“.
Nicméně rekonstrukce strany pod Hitlerovým vedením probíhala velmi rychle. Starí vůdci se kolem něj opět věrně shromáždili. Hitler podnítil stranický tisk k nové aktivitě.

V prosinci 1925 měla strana 27 000 členů. Centrum a sociální
Demokraté ve znepokojení nařídili, že vůdce by neměl dva roky veřejně promlouvat.

1926.

V červnu letošního roku se konala první konference strany od Hitlerova uvěznění.

Buržoazní svět byl stále přesvědčen, že politika naplnění zachrání Německo a že Dawesův pakt oživí průmysl. Marxisté byli přesvědčeni, že jejich nadvláda je neotřesitelná.

Prezident von Hindenburg se oddělil od svých stoupenců a pochodoval s centrem a SPD. Strana pokračovala v boji; do konce roku měla 49 000 členů.

1927.

Rozkaz zakazující Hitlerovi veřejně mluvit byl zrušen, protože se ukázalo, že jej nelze vynutit. Hitler promluvil na řadě masových shromáždění. Každý měsíc se strana více a více konsolidovala.

Vývoj situace všude kolem stále silněji dokazoval, že Hitler měl pravdu.
Dawesův pakt byl odhalen a jeho důsledky byly ohromné. Sociální demokraté a Středová strana se pokusili zachránit, co se zachránit dalo, pomocí lží a zneužívání.

V srpnu svolal Hitler v Norimberku stranickou konferenci, která se ukázala jako velký úspěch. Do konce roku měla strana 72 000 členů.

1928.

Adolf Hitler vedl svou stranu v zesíleném útoku na stávající systém. Národní socialismus se nyní stal neúprosným nepřítelem ničitelů Německa zevnitř i zvenčí.
Hitler zaměřil svůj útok zejména proti nesmyslnému ničení farmářů a středních vrstev. Prorokoval katastrofu, která postihne domácí trhy. Na stovkách schůzí znovu a znovu prohlašoval, že politika naplňování je šílenství a že její

Machine Translated by Google

Důsledky by znamenaly smrt a zkázu německého průmyslu. Sociální demokraté a střed se ve snaze pomstít posmívali a posměvali. Jejich lži a urážky byly namířeny osobně proti Hitlerovi.

Do konce roku počet členů dosáhl 108 000 a 12 členů strany zasedal v Říšském sněmu.

1929.

Adolf Hitler pokračoval v boji proti existujícímu systému s neúnavnou energií. Tisk strany byl zdokonalen, Sturmabteilung se rozšířil, formace posílily a propaganda zesílila. Doktríny národního socialismu začaly hluboce pronikat do národního vědomí.

4. srpna se v Norimberku konala druhá stranická konference obrovského rozsahu. Hitler útočil na černo-rudý systém se stále rostoucí energií a bezkonkurenčně se postavil jako nejmocnější vůdce proti všemu, co se myslelo pod pojmem „demokracie“. Všechny pokusy o jeho sesazení z vedení strany byly rozdrceny.

Do konce roku měla strana 178 000 členů.

1930.

Boj proti Youngovu plánu byl v plném proudu. Hindenburg jej energicky bránil a tvrdil, že díky němu bude Německo zachráněno, německý průmysl ožije, nezaměstnanost bude zastavena, zemědělci znovu nadechnou a že bude možné snížit daně.

Adolf Hitler označil takové názory za nereálné a osudné; on prorokoval opak. Jeho strana se uprostřed těžkých bojů pustila do osvěty národa. Odpůrci odpověděli proudem lží.

Volby do Říšského sněmu se konaly 14. září , 1930. Strana získala 6,5 milion hlasů a bylo zvoleno 107 členů. Jeho vnitřní organizace byla silnější než kdy dříve. Několik drobných pokusů o vzpouru, podněcovaných zvenčí, bylo Hitlerem okamžitě potlačeno a ti, kteří se bezpodmínečně nepodvolili, byli vyhnáni.

Středová strana, která se nyní, ať už v dobrém či zlém, vydala do rukou SPD, začala štvát církev proti Hitlerovi. Biskupové a kněží patřící ke Středové straně zahájili fanatický útok proti nacistickému hnutí, exkomunikovali jeho stoupence a dokonce jim odmítli křesťanský pohřeb. Hitler se neochvějně držel svého přesvědčení, že střed znamená pro Německo zkázu, a pokračoval v boji proti němu s ještě větším odhodláním než dříve. Důrazně odmítal jakýkoli pokus vynutit si od něj změnu svých názorů.

Do konce roku měla strana 389 000 členů.

1931.

Boj proti Youngovu plánu pokračoval. Důsledky, které Hitler předvídal, se staly skutečností.

Machine Translated by Google

Vláda začala spravovat pomocí nouzových opatření s úmyslem zachránit průmysl. Následovaly ostré spory, v nichž Adolf Hitler znovu poukázal na fatální důsledky této politiky. Za několik měsíců – dokonce i týdnů – se ukázalo, že měl pravdu.

Mezitím se začala šířit řada národně socialistických novin a ústřední vydavatelství strany se postupně rozrostlo v obrovský podnik. Organizace se stala vysoce efektivní a Sturmabteilung postupem času dosáhl vysokého stupně rozvoje.

Naši odpůrci se topí ve lžích a dovolovali, aby se objednávky zboží zadávaly do Francie.

Do konce roku 1931 dosáhl počet členů Hitlerovy strany 806 000, o měsíc později 862 000 a o měsíc později opět 920 000. V den voleb bylo u volebních urn asi milion členů a nespočet milionů příznivců.

Muž, který byl kdysi chudým dělníkem a později vojákem na frontě, tak za sotva třináct let vybudoval největší politickou organizaci, jakou kdy Německo spatřilo. Jedinými prostředky, které proti tomuto muži mohou jeho odpůrci použít, jsou lži a pomluvy. A on zatím navzdory všem lžím vždycky zvítězil a tentokrát se přiblížil ke zvolení prezidentem Říše.

Dosáhl někdo v celých dějinách Německa podobného úspěchu za dvanáct let, tváří v tvář odporu strany, vysokých financí, kapitálu, tisku, veřejného mínění, byrokracie, lží, terorismu a pronásledování?

Nebylo to žádné dítě v chráněné domácnosti; od nejútlejšího věku byl mužem na nejvyšší úrovni. slova smyslu, spoléhaje se výhradně na vlastní síly.

Machine Translated by Google

Předmluva

V roce 1926 se ve Výmaru Rada strany rozhodla vydat sérii brožur, které by se stručně zabývaly základními otázkami ovlivňujícími všechny aspekty politického života v Německu. Naším záměrem bylo a je podat ucelený a konzistentní obraz postoje národního socialismu k různým úkolům našeho veřejného života a toho, jak chce odstranit jeho chyby a nedostatky.

Naším úkolem je tedy vyčerpávajícím způsobem prozkoumat, jak to vlastně je, poté vědecky zkoumat, odkud to pochází, a nakonec s tvůrčím inspirací odpovědět na osudovou otázku: co tedy? Vysokým cílem těchto pamfletů je naznačit nové metody pro život státu, pro finance a ekonomiku; vztyčit v chaosu „bronzovou rocher“ (vysoký kámen), pečlivým studiem vytvořit zásobu jasných znalostí, aby z toho všeho mohla vzejít jednotná politická vůle.

Na velké schůzi 31. srpna 1927 Adolf Hitler důrazně prohlásil: „Otázky programu se netýkají Správní rady; program je pevně stanovený a já nikdy nestrpím změny v zásadách hnutí, jak jsou v něm stanoveny.“ S tímto rozhodným prohlášením našeho Führera se z celého srdce ztotožňuji, neboť nic není nebezpečnější pro život a údernou sílu hnutí, jako je to naše, než to, aby jeho pevně stanovený program byl s postupem času podroben negativní kritice.

Žádný člověk, který má pocit, že s námi nemůže jít až do konce v židovské otázce, v našem boji proti vysokým financím, Dawesově paktu a politice chudoby, nebo v jakýchkoli jiných otázkách obsažených v našem programu, nebo který má sklon směnit svobodu německého národa prostřednictvím Společnosti národů, Locarnské dohody, kompromisem a zbabělostí, se na nás nemusí ucházet; jeho místo je mimo NSDAP. Zcela odmítáme „vyšší soukromé znalosti“, které takoví, jako je on, tak ochotně šíří ve svých řečnických a novinářských projevech.

Člověk, který v zásadě souhlasí s našimi principy, může mít možná výhrady k několika drobným detailům, protože nemůžeme očekávat, že se někdy budeme shodovat absolutně na všech otázkách, zejména v agresivním politickém hnutí.

Jiná věc je však, když političtí nepřátelé z nějakého bodu udělají sekanou odporné zkreslení, které je zcela mimo věc, jak se skutečně stalo. V takovém případě je oficiální komentář nezbytný.

Odmítáme upravovat náš program z důvodů účelnosti, jak to dělají ostatní strany, aby se přizpůsobil takzvaným změněným podmínkám. Máme v úmyslu přizpůsobit podmínky našemu programu tím, že je zvládneme.

Adolf Hitler mě pověřil vydáním této série brožur, které jsou
tvořit oficiální literaturu strany.

Přikládám oficiální manifest strany ze 6. března 1930; také svou odpověď na deset otázek, které nám položily Deutsche Tageszeitung, hlavní orgán Reichslandbundu.
Ty noviny mé odpovědi přijaly.

Toto je nejlepší a nejúčinnější způsob, jak se zbavit všech lží o našem špatném postoji k vlastnictví a dědictví pozemkového majetku v Německu.

Machine Translated by Google

1. Oficiální stranický manifest o postoji NSDAP k zemědělskému obyvatelstvu a zemědělství

Mnichov, 6. března 1930

1. Význam rolnické třídy a zemědělství pro Německo

Německý národ získává značnou část svých potravin z dovozu zahraničních potravin. Před světovou válkou jsme si tento dovoz dokázali dovolit platit naším průmyslovým exportem, obchodem a kapitálovými vklady v zahraničí. Výsledek války tuto možnost ukončil.

Dnes platíme za dovážené potraviny převážně s pomocí zahraničních půjček, které německý národ stále hlouběji zadlužují vůči mezinárodním finančníkům, kteří poskytují úvěry. Pokud to půjde dál tak, jak to je, německý lid bude stále více chudnout.

Jediná možnost úniku z tohoto otroctví spočívá ve schopnosti Německa vyrábět základní potraviny doma. Zvýšená produkce německého zemědělství je proto pro německý národ otázkou života a smrti.

Navíc je pro náš průmysl, který bude mít v budoucnu stále více příležitostí hledat uplatnění na domácím trhu, nezbytná ekonomicky zdravá a vysoce produktivní populace země.

Venkovské obyvatelstvo považujeme také za nositele dědictví zdraví, zdroj mládí národa a páteř jeho ozbrojené síly.

Udržování efektivní zemědělské třídy, jejíž počet roste s rostoucí populací, je základním bodem programu národně socialistického hnutí, protože naše hnutí bere v úvahu blaho všech našich lidí v budoucích generacích.

2. Zanedbávání zemědělské třídy a zemědělství ze strany současného státu

Zemědělská produkce, kterou je možné zvýšit, je brzděna, protože rostoucí zadlužení zemědělců jim brání v nákupu potřebných zemědělských potřeb a skutečnost, že se zemědělství nevyplácí, odstraňuje motivaci ke zvyšování produkce.

Důvody, proč zemědělství neposkytuje dostatečnou odměnu za práci, je třeba hledat:

1. v existující fiskální politice, která klade na zemědělství nepřiměřenou zátěž. To je dáno stranickými úvahami a také tím, že židovský světový peněžní trh – který ve skutečnosti ovládá parlamentní demokracii v Německu – si přeje zničit německé zemědělství, jelikož by to vystavilo německý národ, a zejména dělnickou třídu, jeho milosti;

Machine Translated by Google

2. v konkurenci zahraničních zemědělců, kteří pracují za příznivějších podmínek a kteří nejsou omezováni politikou ochrany německého zemědělství;

3. v extravagantních ziscích velkých velkoobchodních zprostředkovatelů, kteří se vměšovali se ocitají mezi výrobcem a spotřebitelem.

4. za represivních sazeb musí zemědělec platit za elektřinu a umělá hnojiva, aby podniky vedené převážně Židy.

Vysoké zdanění nelze pokrýt nízkou odměnou za práci na půdě. Zemědělec je nucen zadlužovat se a platit lichvářské úroky z půjček. Propadá se hlouběji a hlouběji pod tuto tyranii a nakonec přichází o vše, co má, ve prospěch židovského lichváře. Německá farmářská třída je vyvlastňována.

3. V Říši, jak doufáme, budou respektována pozemková práva a pro Německo bude zavedena zemědělská politika.

Nelze naději na nějaké zásadní zlepšení chudoby venkovského obyvatelstva ani na oživení zemědělství, dokud je německá vláda fakticky ovládána mezinárodními peněžními magnáty, kterým pomáhá parlamentně-demokratický systém vlády; tito lidé totiž touží zničit sílu Německa, která je založena na půdě.

V novém a velmi odlišném německém státě, o který usilujeme, se zemědělcům a zemědělství dostane pozornosti, která jim náleží, protože jsou hlavní oporou skutečně národního německého státu.

Z toho vyplývají následující požadavky:

1. Německá půda, získaná a bráněná německým národem, musí být ve službách německého národa jako domov a prostředek obživy. Ti, kdo půdu okupují, ji musí v tomto smyslu spravovat.

2. Půdu mohou vlastnit pouze příslušníci německého národa.

3. Pozemky, které zákonně nabyli, se považují za dědičný majetek. S právem vlastnictví majetku je však spojena povinnost užívat jej v národním zájmu.
K dohledu nad touto povinností budou jmenovány zvláštní soudy; ty budou složeny ze zástupců všech oddělení třídy vlastníků půdy a jednoho zástupce státu.

4. Německá půda se nesmí stát předmětem finančních spekulací, ani nesmí svému vlastníkovi poskytovat nezasloužený příjem. Může ji získat pouze ten, kdo je ochoten ji sám obdělávat. Stát má proto předkupní právo při každém prodeji půdy.
Je zakázáno zastavovat půdu soukromým věřitelům. Potřebné půjčky na obdělávání půdy za zvýhodněných podmínek budou zemědělcům poskytovány buď státem uznanými sdruženími, nebo samotným státem.

5. Za užívání půdy budou státu placeny poplatky podle rozsahu a kvality majetku. Tato daň z pozemků zabrání jakémukoli dalšímu zdanění pozemkového vlastnictví.

6. Nelze stanovit žádné pevné pravidlo ohledně množství obdělávané půdy. Z hlediska naší populační politiky potřebujeme velké množství malých a středních podniků.

Machine Translated by Google

farmy. Zemědělství ve velkém měřítku však hraje velmi důležitou roli a pokud si zachovává zdravý vztah s menšími podniky, je opodstatněné.

7. Bude zapotřebí dědický zákon, který by zabránil dělení majetku a nahromadění dluhu na něm.

8. Stát má právo přivlastnit si půdu za přiměřenou náhradu uděleno:

a. pokud nejsou ve vlastnictví člena národa;

b. když – rozsudkem pozemkových soudů – bude rozhodnuto, že jeho vlastník, z důvodu špatného zemědělství nejedná v národním zájmu;

c. za účelem usazení nezávislých zemědělců na něm, pokud jej vlastník sám neobdělává;

d. je-li to nezbytné pro zvláštní státní účely v národním zájmu (např. komunikace, obrana státu). Pozemky získané nezákonně (podle německého práva) mohou být zabaveny bez náhrady.

9. Je povinností státu kolonizovat půdu, která se uvolnila, a to na základě systému založeného na vysokých úvahách o populační politice. Půda bude přidělena osadníkům jako dědičný majetek za podmínek, které jim umožní obživu. Osadníci budou vybíráni na základě zkoumání jejich občanské a profesní způsobilosti. Zvláštní přízeň bude prokazována synům farmářů, kteří nemají právo dědit.

Kolonizace východních hranic má mimořádný význam. V tomto případě nebude stačit pouhé zakládání farem, ale bude nutné založit tržní města v souvislosti s novým průmyslovým odvětvím. To je jediný způsob, jak vytvořit prostor pro to, aby se menší farmy staly výnosným podnikem.

Povinností německé zahraniční politiky bude poskytovat rozsáhlé prostory pro obživu a usídlení rostoucí populace Německa.

4. Zemědělská třída musí být ekonomicky a vzdělaně povýšena

1. Současná chudoba venkovského obyvatelstva musí být okamžitě zmírněna daňovými úlevami a dalšími nouzovými opatřeními. Další zadlužování musí být zastaveno snížením úrokové sazby z půjček na úroveň z předválečného období zákonem a okamžitými kroky proti vydírání.

2. Státní politika musí zajistit, aby se zemědělství vyplácelo. Německé zemědělství musí být chráněno cly, státní regulací dovozu a systémem národního vzdělávání.

Stanovení cen zemědělských produktů musí být osvobozeno od tržních spekulací a musí být učiněn konec zneužívání zemědělských zájmů velkými zprostředkovateli, jejichž převod podnikání na zemědělské sdružení musí stát podporovat.

Úkolem těchto profesních organizací bude snižovat provozní náklady zemědělců a zvyšovat produkci. (Zajišťování nářadí, hnoje, osiva, chovných hnojiv)

Machine Translated by Google

(zásoby za příznivých podmínek, vylepšení, boj proti škůdcům, bezplatné poradenství, chemický výzkum atd.) Stát poskytne organizacím plnou pomoc při plnění jejich úkolů. Stát musí zejména trvat na značném snížení nákladů zemědělců na umělá hnojiva a elektrickou energii.

3. Organizace musí také zavést třídu zemědělských dělníků jako členy zemědělské komunity prostřednictvím smluv, které jsou spravedlivé v sociálním smyslu. Dohled a arbitráž v těchto záležitostech budou funkcí státu. Dobří dělníci musí mít možnost postoupit do postavení vlastníků farem. Tolik požadované zlepšení životních podmínek a mezd zemědělských dělníků nastane, jakmile se zlepší celková zemědělská situace. Jakmile se tyto podmínky obrátí k lepšímu, nebude již nutné zaměstnávat na půdě cizí pracovní sílu a tento zvyk bude v budoucnu zakázán.

4. Celostátní význam zemědělské třídy vyžaduje, aby stát podporoval technické vzdělávání v zemědělství. (Instituce pro mládež, střední zemědělské školy s velmi příznivými podmínkami pro mládež s talentem, ale bez prostředků.)

5. Profesní organizace nemohou poskytnout veškerou pomoc, kterou farmářská třída potřebuje; to může udělat pouze politické hnutí NSDAP za německou svobodu.

Venkovské obyvatelstvo je chudé, protože celý německý národ je chudý. Je chybou si představovat, že jedna jediná třída dělníků se může vyhnout sdílení osudu německé komunity jako celku – a je zločinem vyvolávat žárlivost mezi obyvateli města a venkova, kteří jsou poutáni v dobrém i ve zlém.

Ekonomická pomoc v rámci současného politického systému nemůže vést k trvalému zlepšení, neboť politické otroctví je kořenem chudoby našich lidí a jedině politické metody ho mohou odstranit.

Staré politické strany, které byly a jsou zodpovědné za národní zotročení,
nemohou být vůdci na cestě ke svobodě.

V našem budoucím státě čekají profesní organizace důležité ekonomické úkoly; i nyní mohou v tomto směru vykonat mnoho přípravné práce; ale pro politický boj za osvobození, který má položit základy nového ekonomického řádu, se nehodí; neboť tento boj bude muset být veden z pohledu nikoli jednoho povolání, ale z pohledu celého národa.

Hnutí, které dotáhne politický boj za osvobození až do konce
je NSDAP

(podepsáno) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika NSDAP ohledně vlastnictví pozemkového majetku

Odpověď Gottfrieda Federa

Deutsche Tageszeitung (č. 47) z 25. ledna 1930 otiskl řadu otázek, které nám položili vůdci Braniborského zemského bundu. Jejich hlavním cílem bylo získat definici postoje NSDAP k soukromému vlastnictví půdy, dědictví, získávání úvěrů, clům, regulaci cen, podílu na zisku a k otázkám obecného sociálně-politického a volebního taktického zájmu.

Já.

Aby se zmírnily obavy z pozdějšího svévolného výkladu bodu 17 stranického programu, byla první otázka položena takto: „Je NSDAP připravena poskytnout záruku, že

se nepostaví proti...“
vlastnictví půdy“.

Odpověď: Národní socialismus uznává soukromé vlastnictví jako princip a klade ho pod státní ochranou.

Bude usilovat o udržení zdravé kombinace všech podniků, malých i velkých, v ekonomickém životě země.

Duch celého Programu jasně dokazuje, že národní socialismus, jakožto přesvědčený a důsledný odpůrce marxismu, naprosto odmítá jeho zničující ústřední doktrínu všeobecné konfiskace a považuje trvalou zemědělskou třídu za nejlepší a nejjistější základ národního státu.

Národní socialismus je však zároveň odhodlaným odpůrcem velkých kapitalistů, jejichž cílem je mobilizovat pro sebe všechny zemědělské hodnoty a vytlačit farmáře z trhu prostřednictvím zdanění a úroků z půjček, a proto požaduje státní ochranu farmářů před agresí ze strany zájmů velkého byznysu.

Potřebujeme silnou a zdravou třídu farmářů, osvobozenou od otroctví úroků a tyranie daní.

II.

Druhá otázka byla adresována mně osobně, jakožto Hitlerem jmenovanému „konečný arbitr všech otázek týkajících se programu“.

„Jaký je postoj národního socialismu k dědictví majetku a...“
povinnosti nástupnictví?"

Odpověď: Vzhledem k tomu, že je základem národní myšlenky, je kontinuita vlastnictví, tj. dědictví půdy, kterou předkové člověka znovu získali a obdělávali, přirozeným důsledkem. Národní socialismus proto uznává princip dědictví, stejně jako princip vlastnictví půdy.

Machine Translated by Google

Pokud majetek připadne vzdáleným příbuzným, nacistický stát vybere zvláštní daň, ale v případě bližšího příbuzného bude tato daň vyměřena aktuálně platnou sazbou.

III.

Tato otázka byla položena z důvodu zcela neopodstatněné obavy z možného důsledky zákazu půjček od soukromých kapitalistů na zabezpečení půdy.

Odpověď: Stát, který si přeje zbavit zemědělský majetek dluhů a zachránit zemědělce z drápů profesionálních finančníků – tolik zemědělců bylo již Židy vyhnáno ze svých domovů –, stát, který si přeje zničit peněžní monopol kapitalismu a zrušit otroctví úroků, pravděpodobně nebude zadržovat potřebné úvěry ani účtovat vyděračské úroky; naopak, národní socialismus má v úmyslu zemědělství co nejvíce podporovat.

IV.

„Zbourání otroctví úroků.“ Zrušení nezasloužených příjmů. „Co je to...“ postoj Národně socialistické strany k naspořenému nebo zděděnému kapitálu?

Odpověď: Má dnes nějaký farmář „nezasloužený příjem“ z úroků, nebo může nějaký vlastník půdy žít z peněz ušetřených z nájemného?

To znamená, že mezi určitými vlastníky půdy, kterým ještě zbývá trochu kapitálu, panuje úzkost, nebo že dochází k úmyslnému nepochopení či ignorování tohoto nejzásadnějšího požadavku národně socialistického programu.

Poznámka: Doslova máme na mysli „zlomení otroctví úroků“. Nikdo nepopíše malé částky úroků z úspor, hypotéky nebo vládní půjčky jako otroctví úroků. Máme tím na mysli situaci, kdy nás úmyslná inflace připravila o všechny naše úspory a farmář musí platit úroky z nových hypoték a krátkodobých úvěrů s úrokovými sazbami, které ho ruinují.

Ti, kdo se zasazují o setrvání v současném kapitalistickém systému, jsou proti skutečným zájmům zemědělců a jsou pro to, aby banky a jejich agenti mohli ovlivňovat zemědělství. V ostatních případech bych čtenáře odkázal na mé brožury s názvem Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage a Das Programm der NSDAP (Německý stát na základě národně socialistické nadace a program NSDAP).

PROTI.

Naše politika v oblasti zdanění jasně a důsledně stanoví: Osvobodit spotřebitele od zátěž nepřímých daní a výrobce před daněmi, které omezují jeho podnikání.

„Má strana v úmyslu zrušit dovozní cla?“

Odpověď: Landbund by si měl být vědom toho, že hlasování nacistů v Říšském sněmu se jednoznačně vyslovilo ve prospěch ochranných cel na zemědělské produkty, v souladu s jeho zásadou – Ochrana národní práce ve městě i na venkově.

VI.

Otázka podílu na zisku. Není možné se zde zabývat tímto širokým a složitým tématem. Ve svém týdeníku Die Flamme jsem náš postoj podrobně popsal v řadě článků.

Machine Translated by Google

Článek v Deutsche Tageszeitung je zavádějící, protože vytrhává z kontextu věty, které cituje. Osobně se domnívám, že podíl na zisku v obecném smyslu kapitalistické a marxistické myšlenkové školy není správným řešením. V tomto ohledu se náš program zmiňuje o dělnících v továrnách a nemá smysl pokoušet se tuto otázku objasnit v brožuře zabývající se zemědělstvím.

VII.

Prodloužení dávek starobního pojištění.

„Jak se plánuje získat finanční prostředky na tento účel?“

Odpověď: V současné době existuje ustanovení o starobním pojištění, ale v mnoha případech je nedostatečné a je považováno za pauperizaci. Jakmile bude daňové břemeno odstraněno a ti, kteří jsou nyní nezaměstnaní, ale schopní pracovat, se vrátí do ekonomické sféry, bude dostatek prostředků na poskytování dostatečných dávek ve stáří těm, kteří již odpracovali.

VII., IX., X.

To jsou pouze otázky týkající se stranické taktiky, a nikoli nějakého principu.

Protože jsme v opozici proti koalici, která přinesla Německu neštěstí, musíme přirozeně čas od času volit komunisty (ačkoli nás od nich dělí celý svět), stejně jako to dělí Německý národní a Křesťanský národní rolník. Nedovolujeme, aby nám někdo diktoval, odkud bereme své stoupence, ale obracíme se na všechny – dělníky, buržoazii a rolníky – kteří mají v těle „dobré německé srdce“, jsou to muži dobré vůle a touží po ukončení špatné parlamentní vlády a ubohé politiky plnění (mírových smluv). Nepovažujeme „společenskou komunikaci“ s jinými stranami za vhodnou metodu osvobození německého národa od marxismu a parlamentarismu – neboť to vede k politickému smlouvání. Nic jiného než diktátorské jednání a odhodlané uplatňování moci nemůže Německo vytáhnout z bahna.

Národ nechce hezká slova, ale ráznost; ne smlouvání, ale solidní práci pro náš chudý, utlačovaný národ.

Úplný a jasný popis výše uvedeného je uveden v čísle 19 sbírky národně socialistických dělníků – Unser täglich Brot: Základní otázky německého zemědělství; od Hermanna Schneidera z Eckersdorfu v okrese Namslau, týkající se celé politiky národního socialismu v zemědělství. Obsahuje dobře promyšlené návrhy na obnovení trpící zemědělské třídy Německa.

Číslo 16 od Dr. Buchnera obsahuje vynikající esej o smyslu a duchu naší hospodářské politiky.

Číslo 12 od plukovníka Hierla popisuje naši politiku národní obrany.

Závěrem uvedeme několik poznámek k určitým otázkám, které naši političtí nepřátelé zlomyslně a nepravdivě zkreslují v naději, že nám ublíží.

Náš postoj k stálé úřednické třídě je jistě úctyhodný. Nebyli bychom takovými upřímnými obdivovateli velkého pruského krále, kdybychom byli proti této třídě. Čím byla armáda v zahraničí, tím je pro stát doma čistá, neúplatná úřednická třída. Čest a povinnost se musí opět stát základními vlastnostmi našich úředníků. Úředníci, kteří jsou na povel rudých a černých, v nastávajícím státě zmizí; takoví straničtí šaškové nemají o cti a povinnosti žádné užitek.

Machine Translated by Google

Tvrzení, že národní socialisté jsou proti úředníkům a hodlají jim snížit platy a zrušit důchody, má povahu politické lži, kterou šířil tisk našich odpůrců. Naopak, chceme všem členům národa, kteří po celý život věrně sloužili Německu, přiznat čestný důchod, který je ve stáří zbaví starostí. Pouze tak bude sociální pomoc zbavena stigmatu „chudobnění“.

Musíme se také zmínit o rozšíření myšlenky důchodů na řemeslníky a ruční práce. Není třeba se starat o to, jak na tento účel získáme finanční prostředky. Když přestaneme každoročně platit tisíce milionů do zahraničí a ještě více našim vlastním bankovním domům, zlomek těchto částek bude stačit na úhradu starobních důchodů.

Podpora a pojištění v nezaměstnanosti

Samo o sobě není věcí státu podporovat ze státních prostředků muže, kteří jsou schopni pracovat. Náš postoj k současnému systému pomoci těm, kteří si nemohou vydělat na živobytí, se nikdy nezměnil; v parlamentu jsme vždy prosazovali lepší podmínky pro nezaměstnané.
Děláme to ne proto, že bychom si mysleli, že je to správný stav věcí, ale proto, že vláda, jako je ta současná, jejíž idiotská zahraniční i domácí politika dovedla práci, produkci potravin a veškerý obchod na okraj propasti, je povinna nechat svou politiku jít bez povšimnutí.

Stát, který není schopen znovu zapojit do ekonomického světa miliony pracujících mužů, si zaslouží být smeten; takže pokud se mu nepodaří finančně vyřešit problém pomoci v nezaměstnanosti, jen pokrčíme rameny.

Různé útoky na systém sociálních dávek, i když jsou oprávněné, když se odkazují na případy zneužívání této sociální pomoci, nás nedokážou odvrátit od principu, v který věříme. I když mezi téměř 3 000 000 nezaměstnanými může být 2 nebo 300 000 notorických flákačů, kteří by se ochotně vrátili do práce, pokud by byly dávky zrušeny – nesmíme zapomínat, že stále existuje nejméně 2,5 milionu dobrých dělníků, zaměstnanců, inženýrů, techniků, mistrů, úředníků atd., kteří zoufale hledají práci a nemohou ji najít. Právě kvůli selhání naší naprosto nerozumné státní politiky je nemožné provést jakoukoli změnu v ubohé podpoře nezaměstnaných.

Útoky na náboženství a duchovenstvo

Nemůžeme příliš často prohlašovat, že NSDA (Národní demokratická strana) nesní o útoku na Křesťanské náboženství a jeho důstojní služebníci.

Útočíme na zkorumpující politiku středu a Bavorské lidové strany; tito lidé nepromarní žádnou příležitost k výkřiku „Církev v nebezpečí“, s výjimkou případů, kdy se shodují na ateistické, bohapopírající sociální demokracii.

Právě proto, že máme tak vysoký a svatý ideál vztahu člověka k jeho Bohu, nenávidíme vidět náboženství poskvrněné špínou politického konfliktu.

Machine Translated by Google

2. 25 bodů

Národně socialistická německá dělnická strana na velkém masovém shromáždění 25. února 1920 v Hofbräuhouse-Festsaal v Mnichově oznámila světu svůj program.

V článku 2 Ústavy naší strany je tento program prohlášen za neměnný.

Program

Program Německé dělnické strany je časově omezený; vůdci nemají v úmyslu, jakmile budou dosaženy cíle v něm oznámené, zavádět nové, pouze aby uměle zvýšili nespokojenost mas a tím zajistili další existenci strany.

1. Požadujeme spojení všech Němců za účelem vytvoření Velkého Německa na základě práva sebeurčení, kterého se národy těší.
2. Požadujeme rovnost práv německého lidu ve vztazích s ostatními národy a zrušení mírových smluv z Versailles a Saint-Germain.
3. Požadujeme půdu a území (kolonie) pro obživu našich lidí a pro usazení našich přebytečných obyvatel.
4. Občany státu mohou být pouze příslušníci národa. Členy národa mohou být pouze ti, kteří mají německou krev, bez ohledu na své vyznání. Žádný Žid tedy nemůže být členem národa.
5. Každý, kdo není občanem státu, může v Německu žít pouze jako host a musí být považován za podléhající cizím zákonům.
6. Právo volit o státní vládě a zákonodárství náleží pouze občanům státu. Požadujeme proto, aby všechna úřední jmenování jakéhokoli druhu, ať už v Říši, na venkově nebo v menších obcích, byla udělena pouze občanům státu. Stavíme se proti zhoubnému zvyku parlamentu obsazovat funkce pouze s ohledem na stranické zájmy a bez ohledu na charakter nebo schopnosti.
7. Požadujeme, aby stát stanovil za svou prvořadou povinnost podporovat průmysl a živobytí občanů státu. Pokud není možné uživit celé obyvatelstvo státu, musí být cizí státní příslušníci (neobčané státu) vyloučeni z Říše.
8. Veškeré imigraci neněmeckého původu musí být zabráněno. Požadujeme, aby všichni neněmečtí občané, kteří vstoupili do Německa po 2. srpnu 1914, byli povinni neprodleně opustit Říši.
9. Všichni občané státu jsou si rovni, pokud jde o práva a povinnosti.
10. První povinností každého občana státu musí být pracovat svou myslí nebo tělem. Činnost jednotlivce se nesmí střetávat se zájmy celku, ale musí probíhat v rámci komunity a být pro obecné dobro.

Machine Translated by Google

Požadujeme proto:

11. Zrušení příjmů nezískaných prací.

Zrušení otroctví zájmů.

12. Vzhledem k obrovským obětem životů a majetku, které si každá válka vyžádá od národa, musí být osobní obohacení v důsledku války považováno za zločin proti národu.
Požadujeme proto bezohlednou konfiskaci všech válečných zisků.

13. Požadujeme znárodnění všech podniků, které byly doposud formovány do společností (trustů).

14. Požadujeme, aby zisky z velkoobchodu byly rozděleny.

15. Požadujeme rozsáhlý rozvoj péče o stáří.

16. Požadujeme vytvoření a udržení zdravé střední třídy, okamžité zkomunalizaci velkoobchodních prostor a jejich levný pronájem drobným obchodníkům a mimořádnou ohleduplnost ke všem drobným dodavatelům pro stát, okresní úřady a menší obce.

17. Požadujeme pozemkovou reformu odpovídající našim národním potřebám, schválení zákona o konfiskaci půdy pro obecní účely bez náhrady; zrušení úroků z pozemkových půjček a zamezení veškerých spekulací s půdou .

18. Požadujeme nemilosrdné stíhání těch, jejichž aktivity poškozují společný zájem. Zločinci proti národu, lichváři, spekulanti atd. musí být potrestáni smrtí bez ohledu na jejich vyznání či rasu.

19. Požadujeme, aby římské právo, které slouží materialistickému světovému řádu, bylo nahrazeno právním systémem pro celé Německo.

20. S cílem otevřít každému schopnému a pilnému Němci možnost vyššího vzdělání a tím i kariérního postupu musí stát zvážit důkladnou rekonstrukci našeho národního vzdělávacího systému. Učební plán všech vzdělávacích zařízení musí být uveden do souladu s požadavky praktického života.

Pochopení myšlenky státu (státní sociologie) musí být cílem školy, počínaje prvními záblesky inteligence u žáka. Požadujeme rozvoj nadaných dětí chudých rodičů, ať už jsou jakékoli třídy nebo povolání, na úkor státu.

21. Stát musí dbát na zvýšení úrovně zdraví v zemi ochranou matek a kojenců, zákazem dětské práce, zvyšováním tělesné výkonnosti povinnou gymnastikou a sporty stanovenými zákonem a rozsáhlou podporou klubů zabývajících se tělesným rozvojem mládeže.

22. Požadujeme zrušení placené armády a vytvoření národní armády.

23. Požadujeme právní boj proti vědomému politickému lhaní a jeho šíření v tisku. Abychom usnadnili vytvoření německého národního tisku, požadujeme:

---

[1] Dne 13. dubna 1928 Adolf Hitler učinil toto prohlášení: Je nutné reagovat na mylný výklad bodu 17 programu NSDAP ze strany našich odpůrců.

Jelikož NSDAP uznává princip soukromého vlastnictví, je zřejmé, že výraz „konfiskace bez náhrady“ odkazuje pouze na možné zákonné pravomoci zabavit v případě potřeby půdu nelegálně získanou nebo nespravovanou v souladu s národním blahem. Je zaměřen v souladu s národním blahem. Je namířen v první řadě proti židovským společnostem, které spekulují s půdou.

Mnichov, 13. dubna 1928. (podepsáno) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. že všichni redaktoři novin a jejich asistenti, kteří zaměstnávají německé jazyk, musí být členy národa;

b. že před vydáváním novin v jiných jazycích než v němčině bude nutné zvláštní povolení státu. Tyto noviny nemusí být nutně tištěny v německém jazyce;

c. že neněmeckým osobám bude zákonem zakázáno finančně se podílet na německých novinách nebo je ovlivňovat a že trestem za porušení zákona bude potlačení jakýchkoli takových novin a okamžitá deportace dotčených neněmeckých osob. Musí být zakázáno vydávat noviny, které nepřispívají k národnímu blahu. Požadujeme právní stíhání všech tendencí v umění a literatuře, které by mohly rozložit náš život jako národa, a potlačení institucí, které odporují výše uvedeným požadavkům.

24. Požadujeme svobodu pro všechna náboženská vyznání ve státě, pokud pro něj nepředstavují nebezpečí a nenarušují morální cítění německé rasy.

Strana jako taková se zastává pozitivního křesťanství, ale v otázce víry se neváže k žádnému konkrétnímu vyznání. Bojuje proti židovsko-materialistickému duchu v nás i mimo nás a je přesvědčena, že náš národ může dosáhnout trvalého zdraví pouze zevnitř na principu:

Společný zájem před vlastním já.

25. Aby mohlo být vše výše uvedené realizováno, požadujeme vytvoření silné centrální moci státu. Nezpochybnitelnou autoritu politicky centralizovaného parlamentu nad celou Říší a její organizací; a vytvoření sněmoven pro třídy a povolání za účelem provádění obecných zákonů vyhlášených Říší v různých státech konfederace.

Vůdci strany přísahají, že půjdou přímočaře – pokud to bude nutné, obětují své životy – při zajišťování splnění výše uvedených bodů.

Mnichov, 24. února 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Po důkladné diskusi na valné hromadě členů 22. května 1920 bylo usneseno, že „tento program je neměnný“. To neznamená, že každé slovo musí zůstat nezměněno, ani že cokoli, co se dělá k prohloubení nebo rozvoji programu, má být zakázáno, ale s absolutní rozhodností a neochvějnou jasností to znamená, že principy a hlavní myšlenky v něm obsažené nesmí být pozměněny.

Nesmí docházet k žádnému ohýbání ani překrucování z úvah o účelnosti, k žádnému skrytému zasahování do velmi důležitých – a pro současné uspořádání politiky, společnosti a ekonomiky velmi nežádoucích – bodů Programu, k žádnému odchylování se od sentimentu.

Adolf Hitler tiskne dva hlavní body v tiskacím písmu: Společný zájem před vlastním já – duch programu. Zrušení otroctví zájmu – jádro národního socialismu. Jakmile jsou tyto dva body dosaženy, znamená to vítězství blížícího se univerzalistického uspořádání společnosti v „pravém státě“ nad současným oddělením státu, národa a ekonomiky pod zhoubným vlivem individualistické teorie společnosti, jaká je nyní...

Machine Translated by Google

postaveno. Dnešní falešný stát, utlačující pracující třídy a chránící pirátské zisky bankéřů a burzovních spekulantů, je arénou pro bezohledné soukromé obohacování a nejnižší politické spekulace; nemyslí na svůj lid a neposkytuje žádné vysoké morální pouto jednoty. Moc peněz, nejbezohlednější ze všech mocností, má absolutní kontrolu a vykonává zkažený, ničivý vliv na stát, národ, společnost, morálku, drama, literaturu a na všechny hůře odhadnutelné záležitosti morálky.

V tomto obrovském boji samozřejmě nesmí být žádného váhání, žádného ústupu; buď je to vítězství, nebo porážka.

Poněkud odlišný pohled na tentýž základní princip, který jsem uvedl ve své knize Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), není změnou, ale řadou bodů, které patří k sobě, shromážděných a uspořádaných podle různých politických, ekonomických, finančních a kulturních aspektů života.

Pokud by se tyto mé názory (viz str. 22) daly považovat za odlišné od 25 bodů nebo za protikladné k nim, Hitler by nikdy ve své krátké předmluvě nepopsal mou knihu jako „katechismus našeho hnutí“. Každý si může svobodně vybrat kterýkoli z názorů podle svého vkusu, ale pokud je porovná, neshledá je vzájemně si odporujícími.

Abychom zajistili pro budoucí absolutní shodu v našich požadavcích, jak jsou vyjádřeny v našem Programu, a abych ochránili hnutí před otřesy, které by mohly jakékoli hnutí poškodit, —
Na základě „návrhů na zlepšení“ od profesionálních i amatérských kritiků, bručounů a všeznalců Adolf Hitler na konferenci všech okresních organizátorů konané v Bambergu 11. února 1926 formálně jmenoval Gottfrieda Federa konečným soudcem všech otázek souvisejících s programem.

Machine Translated by Google

3. Základní myšlenky

Naším záměrem je v této brožuře co nejstručněji a nejjednodušeji odhalit základní principy nacistické koncepce státu. V pozdější brožuře se budeme podrobněji zabývat sociologickými, teoretickými a duchovními aspekty této koncepce.

Nebudeme se také pokoušet popisovat různé další politické aspirace ani ty, kdo je zastupují v různých stranách a sdruženích – to je samo o sobě úkol – ale zde uvedeme pouze základní body našich požadavků.

Svět povstal z chaosu, řád z nepořádku, organizace z divokého zmatku.

Dnes světem zavládl chaos – zmatek, boj, nenávist, útlak, loupeže, krutost, sobectví. Bratr je bratrovi odcizen. Příslušníci stejného národa se navzájem napadají, ubodávají člověka k smrti jen proto, že nosí kříž se svastikou. Všichni trpí stejnými břemeny, stejnými strádáními; a přesto kdo v těchto posledních měsících slyšel o marxistických dělnících, kteří útočí nebo zabíjejí své zaměstnavatele, nebo své stranické vůdce, nebo kteréhokoli z bankéřů a krveprolití na burze, nebo kteréhokoli z velkoobchodních spekulantů? Jedinou obětí chaosu je dobrý, prostý dělník. Marxisté ztratili hlavu a tlačí se, aby se připojili k drancovačům své vlastní třídy, zatímco se zuřivě obracejí proti těm, kteří jsou připraveni ji zachránit.

Nacionalistické a další strany jsou ve vládě nebo se do ní s těmi, kdo zničili jejich národní ideály a tím ztratili čest i charakter, snaží dostat. Obranná sdružení se snaží proniknout „do státu“ – státu Severinga a Grzesinského – k pacifistům, internacionalistům a Židům, s nimiž se domnívají, že s nimi mohou vést vládu.

Zbláznili se! Takzvaní Rechtskreise nechápou, že orli a hadi, vlci a jehňata, lidstvo a bacil cholery se nemohou zapojit do spolupráce. Vynakládají veškerou svou sílu, aby nepořádku, politickému chaosu a politické zmatenosti dodali zdání „pořádku“. Ale staví se tváří proti národním socialistům, těmto „fanatikům“, plní šílených obav, že by je ti druzí mohli připravit o některá z jejich dřívějších privilegií a pozic – a zapomínají, že všechno prohráli kvůli těm samým lidem, od kterých nyní požadují „podíl na politických chlebech a rybách“.

Průmyslníci, velcí či malí, mají jen jeden cíl – zisky –, jen jednu touhu – úvěry –, jen jeden protest – proti zdanění; bojí se a respektují jen jednu věc – banky; krčí rameny nad nacistickým požadavkem na zrušení otroctví úroků.

Jejich jedinou touhou je „dělat si dluhy“. Obrovský daňový poplatek, který banky vybírají z půjček bez námahy a práce, považují za naprosto v pořádku. Založili strany úspornosti a hlasují pro Dawesovy zákony, které jsou hlavní příčinou vysokého zdanění.

Čest se odtrhla od podnikání, které je zcela v rukou mocných společností. Výrobci se vzdali velkých financí, svého největšího nepřítele. Zaměstnavatelé v továrnách a kancelářích, hluboce zadlužení, se musí spokojit s nejnižší almužnou, protože veškerý zisk z práce jde do kapes neosobní peněžní moci ve formě úroků a dividend.

Lidé u moci jsou naprosto neschopní zastavit chaos. Drceni shora zdaněním a úrokovými platbami, ohroženi zdola reptáním ponořených.

Machine Translated by Google

Dělníci se slepě zavázali ke státu ovládanému kapitalismem, zatímco vykořisťovatelé současného chaosu jim dovolují zůstat u moci pouze jako otrokáři nad pracujícími masami. Jejich zuřivost není namířena proti šílenství marxismu, ale proti nositelům Hákového kříže. Zapomínají, že my a jen my jsme viděli blížící se tragédii německé ekonomiky, vnímali ji a ukazovali, jak by Německo, pokud by se s tím včas zacházelo, mohlo vlastní silou obnovit rovnováhu.

Sdružení pod nejrůznějšími názvy, rozumná ve svých základních myšlenkách – beznadějná v současném chaosu veřejného života – se snaží nastolit řád. Všechno je to marné, protože nemají kontakt s národem jako velkým společenským celkem. Všechny se pouze snaží urvat malé výhody pro svou vlastní kastu; bez jakýchkoli politických či ekonomických principů se postupně obracejí na každou politickou stranu. Klaní se existujícímu systému a podřizují se takzvané nejvyšší autoritě.

Německý národ stály nespočetné částky na platbách nesčetným organizátorům, ředitelům a manipulátorům, ale nikdo z nich nepřinesl sebemenší užitek. Inflace – zločinné opatření – okradla všechny třídy, šetrné, členy spolků, řemeslníky o jejich úspory.
Nějaká nová daň, přímo od zeleného stolu, ničí naděje založené na letech práce. Výhoda získaná po nesčetných schůzkách, diskusích a deputacích k vládě je obvykle anulována růstem životních nákladů, růstem nebo poklesem cen.

Chaos a šílenství! Jak může farmář žít v takovém pronásledování? Jak může dělník nakupovat, když ceny neustále rostou? K čemu je zvyšování platů úředníků a zaměstnanců, když index životních nákladů neustále roste. Ve své důvěře hledají pomoc u státu, státu, který způsobil veškeré ožebračení a útlak, který není „otcem národa“, ale tyranem a výběrčím daní peněžní despotie.

Takže se znovu a znovu obracejí ke starým stranám, říkají, že se o politiku nestarají a patří sem. žádné straně a zároveň nechat ubohé stranické hádky pokračovat jako předtím.

Velký úkol, který si národní socialismus stanovil, je odhodlání obnovit formu, rozptýlit chaos, znovu uvést do pořádku svět, který se odchýlil od starých zřízení, a tento řád střežit – v nejvyšším platónském smyslu.

Je třeba zde uvést, že za „řád“ nepovažujeme ani zdánlivý řád hlídaného státu, ani loupež financí posvěcenou zvykem a povolenou zákonem, ani spiknutí syndikátů, trustov a dalších organizovaných opatření národní zrady, ať už jakkoli dobře „fungují“. I banda lupičů má „řád“, vězení mají svá „předpisy“. Ale v národě, vnímaném jako organický celek, každý aspekt našeho veřejného života vykazuje bolest, otroctví, útlak, neupřímnost a představuje chaotický obraz boje všech proti všem.

Vláda proti lidu, strana proti straně, a zároveň uzavírají ta nejnepřirozenější spojenectví, zaměstnavatel proti zaměstnanci, obchodník proti výrobci a spotřebiteli, pronajímatel proti nájemci, dělník proti farmáři, úředníci proti veřejnosti, dělník proti
„buržoazie“, církev proti státu, každý slepě podléhá svému protivníkovi a myslí jen na své vlastní sobecké zájmy, svůj pokrok a své bohatství. Nikdo neuvažuje o tom, že ten druhý má právo na život, nebo že sledování vlastních sobeckých cílů znamená, že za to musí platit někdo jiný. Nikdo nemyslí na blaho svých sousedů ani na své vyšší povinnosti vůči komunitě. Bezdechá honba za osobním ziskem. Loket bližního, aby se dostal dál, šlape po jeho těle, pokud z toho chcete něco získat – proč se o to starat? To je moderní byznys.

Neklamme se. Jsme uprostřed velké světové změny a je přirozené, že prosté duše, ubozí toulaví duchové, nevidí cestu z chaosu a hledají úlevu v

Machine Translated by Google

sebevraždu, nebo si myslí, že se blíží konec světa, a připojí se k závodu za zlatým teletem a slepě se vrhne do víru. „Užijte si, dokud můžete – po nás potopa.“

Tak strašná rána pro morálku národa je možná a vysvětlitelná pouze tehdy, když je celý intelektuální základ společnosti otřesen nebo falešný – a ve skutečnosti vidíme, že marxismus, kapitalismus a vůdci našeho veřejného života uctívají stejného boha –
Individualismus. Osobní zájem je jedinou pohnutkou – získávání výhod pro svou úzkou třídu v životě.

Později se do této série objeví další příspěvek, věnovaný pečlivému
sociologické studium konstrukce společnosti.

Zde se jen krátce pokusím ukázat srovnávací obraz rozdílu mezi organickými chybami v dnešním státě a politické ekonomii a podstatou národně socialistického státu. Současná doktrína zní: Společnost je souhrnem jednotlivců – stát v nejlepším případě pohodlným seskupením jednotlivců nebo sdružení.

Tuto doktrínu o budování společnosti můžeme přirovnat k hromadě kamenů. Jediné, co na ní skutečně záleží, jsou jednotlivé kusy kamene. Její tvar je otázkou náhody; je lhostejné, zda je kámen nahoře nebo dole. Výsledkem není nic víc ani méně než hromada...
kameny.

Stejným přirovnáním je stát, který odpovídá naší národně socialistické doktríně společnosti a filozofii státu, domem. Mechanicky řečeno, dům se také skládá z mnoha jednotlivých cihel – písku, cementu, trámů, oken, dveří, podlah atd. Ale každý může vidět, že dům, místnost, je vyšší entita, něco nového, zvláštního a samo o sobě úplného, více než pouhý součet cihel naskládaných na sebe. Každý může pochopit, že dům nevznikne nahromaděním několika jednotlivých částí na hromadu, ale pouze sestavením těchto částí podle promyšleného plánu.

Tak je to s národem. Teprve když je chaos organicky, promyšleným plánem, uveden do řádu a dá prostor formě, teprve když je z masy částí sestaven rozumný celek, může se objevit skutečný stát. Teprve tehdy jednotlivé části nabudou účelného tvaru. Othmar Spann, bývalý rektor Vídeňské univerzity, ve své knize Der wahre Staat a ve svém díle Gesellschaftslehre obdivuhodně vysvětlil sociologické základy současného individualistického státu v protikladu k vysokému ideálu univerzálního řádu ve státě založeném na vědeckých principech.

My, národní socialisté, jsme vymysleli frázi, které rozumí všichni lidé:

Komunita před jednotlivcem.

Pouze službou obecnému zájmu jako člen národního společenství se jednotlivec probouzí k vyššímu životu, každý na svém místě. Pouze tak každý dosáhne skutečného socialismu, komunitního cítění, opravdového života, získá vědomí bezpečí a uvědomí si, že pouze pod nadvládou této myšlenky může z dnešního systému loupeže povstat organická národní vláda, která bude prospěšná pro společnost a pro každého jejího člena.

Dnes je jednotlivec bezmocnou obětí sil bojujících o nadvládu; jeho sdružení mu nemohou pomoci. Není jasně pochopeno, kdo je skutečným nepřítelem – zahálčivý spekulant a vykořisťovatel. Navzdory marxistickému volání proti kapitalismu, zbožným prohlášením centra, stížnostem obchodního světa na břemeno...

Machine Translated by Google

zdanění a úroky, nikdo si neuvědomuje světového nepřítele, finance, které zastiňují svět, a jejich zástupce, židovského magnáta.

Všechny třídy pocítily ránu úroků; výběrčí daní těžce doléhá na každou část populace – ale kdo se odváží postavit se moci bank a burzy? Kapitál prohlašuje svůj charakter tím, že na rozdíl od všech zkušeností jinde na Zemi roste jakoby mimo sebe bez námahy a práce, prostřednictvím úroků a dividend a každou minutou se zvětšuje a zesiluje. Ďábelský princip lži překonal slušnost tvůrčí práce.

Zhroutťe se, otroctví zájmu je naším válečným pokřikem.

Vím, že tento požadavek, který je základem všech ostatních, není v celém svém obrovském významu správně pochopen ani v našich vlastních řadách. Například jen velmi málo našich řečníků se odváží zaútočit na tuto základní otázku, ačkoli většina z nich cítí, jak je důležitá; jedním z hesel naší strany je totiž „Bojujte proti kapitálu a burze“. Ale co je to „otroctví zájmů“ ve skutečnosti, jak ovlivňuje život národa a jednotlivce, jak „finance“ zotročily obyvatelstvo a jaké jsou správné a praktické metody, které je třeba přijmout k jeho prolomení, a jaké by byly důsledky jeho prolomení pro celou populaci – je jen velmi málo lidem dostatečně jasné, aby to dokázali vysvětlit vlastními slovy.

Ve svém velkém díle Mein Kampf (sv. I, str. 224–225) Adolf Hitler naznačil obrovský význam této otázky takto: „Když jsem v červnu 1919 poslouchal první přednášku Gottfrieda Federa o zlomení otroctví úroků, okamžitě jsem věděl, že se jedná o teoretickou pravdu nesmírně důležitou pro budoucnost německého národa. Boj proti mezinárodnímu kapitálu a financím se stal hlavním bodem programu boje německého národa za nezávislost a svobodu.“

Všichni seriózní národní socialisté sdílejí toto přesvědčení, neboť řešení této otázky implikuje řešení židovské otázky – a mnohem víc než to.

Antisemitismus je v jistém smyslu základem pocitu, který je základem celého našeho hnutí. Každý národní socialista je antisemita, ale každý antisemita nemusí být národní socialista.

Antisemitismus je negativní; antisemita rozpoznává nositele národního moru, ale toto vědomí se obvykle mění v nenávist k jednotlivým Židům a k úspěchu Židů v obchodním životě. Pak se v nejlepším případě objeví antisemitismus, který pomůže vyhnat Židy z našeho státu a ekonomického života. Antisemita si neláme hlavu s tím, jak a co bude dál.

Pokud by i po vyhnání Židů stále existoval princip současné židovské nadvlády – vlastní zájem před obecným zájmem – a židovský bankovní a úvěrový systém, stále by existovalo dost židovských nemanželů, nebo dokonce „normálních Němců“ smíšené rasy, kteří by byli stejně ochotni vžít se do židovské kůže a zuřit proti své vlastní rase, jako jsou to dnes Židé, a možná bychom viděli spoustu „antisemitů“ sedět tam, kde kdysi sedávali Židé.

Národní socialismus se svým hlavním požadavkem, zlomením otroctví zájmů, je v podstatě konstruktivní. Zasahuje hlouběji a jeho důsledky jsou mnohem komplexnější.

Ve své eseji Das Herzstück unseres Programms (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) jsem poukázal na zvláštní postavení, které nám tento požadavek dává mezi všemi ostatními stranami a sdruženími. Ve všech našich ostatních požadavcích nacházíme podobné a paralelní aspirace u stran pravice i levice. Žádná jiná strana kromě naší nemůže ukázat žádný protějšek k tomuto jedinému požadavku.

Machine Translated by Google

Všichni víme, že ani levice se svým falešným výkřikem „Pryč s kapitalismem“, ani pravice se svými frázemi o vlasti nejsou schopny zahájit novou světovou epochu, neboť ani marxisté, ani reakcionáři by nemohli nic změnit v povaze naší ekonomiky, ale jen by ničili, jak to dělají komunisté v Rusku. Nejsou schopni budovat –

jako komunisté v Rusku.

Co máme na mysli pod pojmem Otroctví zájmu?

Stav národů pod peněžní nadvládou financí světového židovstva.

V tomto područí je vlastník půdy, který si musí brát půjčky na financování svých zemědělských činností – půjčky s tak vysokým úrokem, že téměř spotřebují výsledky jeho práce – nebo je nucen dlužit se a táhnout za sebou hypotéky jako tíhu olova.

Stejně tak je to s dělníkem, který vyrábí v obchodech a továrnách za almužnu, zatímco akcionář pobírá dividendy a bonusy, na které nepracoval.

Stejně tak vydělávající střední třída, jejíž práce jde téměř výhradně na placení úroků z bankovních kontokorentů.

Stejně tak všichni, kteří si musí vydělávat na chléb duševní nebo tělesnou prací, zatímco poměrně malá část lidí si bez práce a námahy přivlastňuje obrovské zisky ze svých dividend, spekulací a bankovních akcií. Nemluvíme o šetrných střadatelích a malých kapitalistech –
ačkoli i oni dluží, nebo dlužili, své výhry falešnému systému – ale po celý jejich život jim byla mnohokrát částka jejich malého úroku odebrána ve formě daní, takže si můžeme snadno dovolit splatit jim ve stáří část jejich plného výdělku, který jim byl odebrán. O tom si povím více později.

Stejně tak je to s průmyslníkem, který pracně vybudoval svůj podnik a postupem času ho proměnil ve společnost. Už není volným hráčem, ale musí uspokojit chamtivé představenstvo a také své akcionáře – pokud nechce být vytlačen.

Stejně tak všechny národy, které kryjí své deficity půjčkami.

Toto otroctví znamenalo zkázu pro každý národ, který se vzdá peněžní moci, bankéřům, svých suverénních práv doma, kontroly nad svými financemi, železnicemi, daněmi a cly, jak to udělalo Německo přijetím Dawesova zákona.

Tvůrčí práce je ve stejném područí, pokud myslí na peníze především. Dnes
Peníze, „služebníci obchodu“, se staly pánem, ba dokonce brutálním tyranem práce.

Otroctví zájmu je skutečným vyjádřením antagonismů, kapitálu versus práce, krve versus peněz, tvůrčí práce versus vykořisťování.

Nutnost prolomit toto otroctví má pro náš národ a naši rasu tak obrovský význam, že pouze na ní závisí naděje našeho národa na povstání ze své hanby a otroctví; ve skutečnosti naděje na znovuobjevení štěstí, prosperity a civilizace po celém světě.

„Je to pivot, kolem kterého se všechno točí; je to mnohem víc než pouhá nutnost finanční politiky. Ačkoli se její principy a důsledky hluboce zařezávají do politického a ekonomického života, je to hlavní otázka ekonomického studia, a proto ovlivňuje každého jednotlivce a vyžaduje od každého rozhodnutí: – Služba národu, nebo neomezené soukromé obohacení. Znamená to řešení sociální otázky.“

Všechny „světové otázky“ lze popsat jedním slovem, které jako plamen vzplane z chaosu; zároveň nespočet proroků a knih nemůže vyčerpat všechny otázky, které z tohoto slova vyvstávají.

Machine Translated by Google

O tomto rozsáhlém základním principu národního socialismu v současnosti nemůžeme říci více. Ve svých brožurách jsem již osvětlil každou podstatnou stránku problému: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – Mnichov, 1926 (nyní se nevyrábí); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; a Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Mnichov, (vše lze získat prostřednictvím knihovny naší strany v Mnichově, Thierschstr. 11).

K zvládnutí detailů tohoto problému je zapotřebí intenzivního studia, neboť praktická ekonomie posledních 50 let se kapitalistické myšlenky držela tak úzce, že všichni, kdo s ní vyrostli, potřebují úplnou změnu orientace, aby se od ní osvobodili.

Brzy vyjde brožura na toto téma, která našim členům vysvětlí tento velmi důležitý úkol budoucího nacionalistického státu.

Kromě dvou výše uvedených poměrně nových základních principů našeho programu, my musí zmínit i některé další v souvislosti s obecnou politikou státu.

Princip, který je základem naší státní politiky, je stručně následující: Německá říše je domovem Němců.

Je to velký princip celé naší zahraniční politiky a zahrnuje politické osvobození Německa, všechny požadavky naší rasové politiky a podmínky členství ve státě.

Naše ekonomická zásada zní: Povinností národního hospodářství je zajišťovat nezbytné věci. života a nikoli zajištění co nejvyšších zisků pro kapitál.

Tato zásada hospodářské politiky zahrnuje základní postoj národního socialismu k soukromému vlastnictví a k různým formám podnikání, od těch nejmenších až po ty největší – syndikáty, trusty – a také k velkým morálním otázkám, které musí být živou silou v podnikání, pokud se „národní ekonomika“ nemá propadnout k pouhému vykořisťování národa a k tomu, aby byla řízena čistě za účelem zisku!

Naše zásada v oblasti financí je následující:

Finance musí existovat ve prospěch státu; finanční magnáti nebudou tvořit
Stát ve státě.

Tato zásada s sebou nese seismickou změnu. Týká se praktických opatření, která bude nutné přijmout k prolomení područí úroků – znárodnění financí, kontrola úvěrového systému a bankovního systému.

Každý z těchto úkolů má z pohledu našeho programu největší význam. Zahrnují veškeré daňové zákony, s konečným – a zdánlivě nemožným – cílem
cílem státu bez zdanění.

Naše zásada, pokud jde o sociální témata, je následující:

Všeobecné blaho je nejvyšším zákonem ze všech.

Tato naše zásada je v přímém rozporu se současnou praxí, podle níž se každá třída, každé povolání snaží získat výhody pro svou vlastní skupinu v sociální politice bez ohledu na obecný zájem. Chceme umožnit všem najít si bydlení a všem se uživit a zavést všeobecný systém péče o staré lidi.

Pokud jde o vzdělávací a morální pokrok, je naší neměnnou zásadou: veškerá práce v tomto směru má být vykonávána výhradně z hlediska německé národnosti. Morální a intelektuální síly našeho národa nemohou na příkaz ani násilím zavést novou renesanci, novou klasickou epochu v umění. Bude nutné zastavit utrpené škody.

Machine Translated by Google

naším německým uměleckým a intelektuálním životem v rukou židovské diktatury, zejména otravou tisku.

Kromě této důležité oblasti veřejného života je samozřejmě třeba zvážit mnoho dalších vylepšení.

Je jasné, že náš právní systém bude muset být upraven tak, aby odpovídal rozmanitosti nových institucí; že bude nutné odstranit skandál volby do parlamentu demokratickým hlasováním a že po přechodném období diktatury budeme muset rozhodnout o vnější podobě státu a vnitřních funkcích federálních států.

Již v tomto stručném přehledu však můžeme vidět rozsáhlý rozměr těchto otázek
když se setkáme tváří v tvář s ohromnými základními principy našeho Programu.

Není to zásadní – ve skutečnosti je nám lhostejné, zda to bude monarchie nebo republika, zda budeme mít federaci 5 nebo 25 států, za předpokladu, že všechny budou německými státy sjednocenými pod silnou ústřední vládou, když stojíme tváří v tvář cizinci, a za předpokladu, že pouze občané německého státu mohou žít šťastně a spokojeně doma.

Machine Translated by Google

4. Podrobný popis požadavků programu

jak je formuloval Gottfried Feder v Der deutsche Staat.

Pro lepší srozumitelnost při náboru nových členů bude vhodné používat program v následující podobě. Drobné ustanovení jsou seřazena pod důležitějšími nadpisy, které odpovídají zásadám uvedeným v předchozí kapitole.

Politický a ekonomický program NSDAP

Naším cílem je — znovuzrození Německa k německé svobodě v německém duchu.

Prostředky k dosažení tohoto cíle jsou:

1. Politický princip: Německá říše je domovem Němců.

   a. V zahraniční politice:

      • Vytvoření homogenního národního státu, zahrnujícího všechny německé rasy.

      • Energické zastupování německých zájmů v zahraničí.

   b. V rasové politice:

      • Vytvoření homogenního národního státu, zahrnujícího všechny německé rasy.

      • Energické zastupování německých zájmů v zahraničí.

   c. V oblasti vnitřní politiky:

      • Nikdo kromě Němců, kteří vyznávají úplné společenství s duchem a osudem Německa, může vykonávat práva občana státu.

      • Kdo není Němec, může v německém státě žít pouze jako host a podléhá cizímu právu.

      • Práva Němců mají přednost před právy občanů cizích států.

2. Naše ekonomická zásada: Povinností státu je poskytovat životní potřeby a ne zajistit co nejvyšší zisky z kapitálu.

   a. Národní socialismus uznává soukromé vlastnictví jako princip a chrání ho tím, že zákon.

   b. Národní blahobyt však vyžaduje, aby byla stanovena hranice hromadění bohatství v rukou jednotlivců.

   c. Všichni Němci tvoří společenství pro podporu všeobecného blaha a kultura.

   d. V mezích povinnosti každého Němce pracovat, za respektování nedotknutelnosti soukromého vlastnictví, má každý Němec svobodu vydělávat a nakládat s výsledky své práce.

Machine Translated by Google

e. Bude podporována zdravá kombinace všech forem podnikání, malých i velkých, ve všech oblastech hospodářského života, včetně zemědělství.

f. Všechny stávající podniky, které dosud měly formu společností, musí být znárodněn.

g. Lichva a spekulace a osobní obohacení na úkor a k újmě národa bude potrestán smrtí.

h. Zavedení roční povinnosti pracovat (pro stát) pro každého Němec.

3. Naše finanční zásada: Finance musí existovat ve prospěch státu; finanční magnáti nebudou tvořit stát ve státě. Proto je naším cílem zlomit otroctví úroků.

a. Zbavení státu, a tedy i národa, zadlužení vůči velkým finančním institucím, které půjčují na úroky.

b. Znárodnění Říšské banky a emisních domů. c. Zajištění finančních prostředků pro všechny významné veřejné objekty (vodní energie, železnice atd.) nikoli prostřednictvím půjček, ale poskytováním neúročených státních dluhopisů nebo bez použití hotových peněz.

d. Zavedení pevného standardu měny na zajištěném základě.

e. Vytvoření národní banky pro rozvoj podnikání (měnová reforma) pro poskytování neúročených úvěrů.

f. Zásadní přepracování daňového systému na sociálně-ekonomických principech. Zbavení spotřebitele zátěže nepřímých daní a výrobce ochromujícího zdanění (fiskální reforma a daňové úlevy).

4. Naše sociálně-politická zásada: Všeobecné blaho je nejvyšším zákonem ze všech.

a. Rozsáhlý rozvoj starobního pojištění znárodněním systému anuit. Každý člen německého státu bude mít zajištěno dostatek finančních prostředků na živobytí po dosažení určitého věku, nebo v případě trvalé invalidity před tímto věkem.

b. Účast všech zapojených do produktivních podniků na zisku podle efektivity a věku. Odpovědnost za plnění úkolu bude sdílena i z národního hlediska.

c. Zabavení všech zisků z války a revoluce, které nepatřily poctivě [na poctivou práci], a majetku lichvářů a peněžních šarlatánů pro sociální účely.

d. Zmírnění nedostatku bytů rozsáhlou novou výstavbou v celé Říši prostředky navrženými v bodě č. 20 (nová národní banka).

5. Naším kulturním cílem je, aby všechny vědy a umění vzkvétaly na základě politicky svobodného a ekonomicky zdravého státu. Prostředky k dosažení tohoto cíle budou:

a. Výchova mladých lidí k tělesnému zdraví a svobodné mysli po velké tradice německé kultury.

b. Úplná svoboda vyznání a svědomí.

c. Zvláštní ochrana křesťanských denominací.

d. Odmítání dogmat, která jsou v rozporu s německými morálními instinkty a obsahují věci škodlivé pro stát a národ.

Machine Translated by Google

e. Odrazování od všech zlých vlivů v tisku, literatuře, na jevišti, v umění a kinech.

f. Svoboda výuky na německých středních školách; vytvoření rozsudku
třída ušlechtilých mužů.

6. Vojenské záležitosti.

a. Učinit národ efektivním tím, že se každému svobodnému Němci umožní sloužit a nést
zbraně.

b. Zrušení placené armády.

c. Vytvoření národní armády pro obranu státu pod velením vysoce vycvičeného sboru profesionálních důstojníků.

7. Další doporučení.

a. Reforma tisku. Potlačení všech časopisů, které působí proti národnímu blahu. Přísná odpovědnost za veškeré nepravdivé a úmyslně zfalšované zpravodajské informace.

b. Úprava volebních zákonů s cílem odstranit demoralizující metody volebních soutěží a imunitu zvolených.

c. Zřizování zvláštních komor pro řemesla a profese.

d. Soudní reforma v oblasti pozemkových zákonů – uznání vlastnických práv k půdě jako zásady; zákaz půjčování si ze soukromých zdrojů na základě zástavy půdy; stát má předkupní právo, zejména v případě cizinců a Židů; stát má pravomoc spravovat majetky v případě špatného hospodaření ze strany vlastníka.

Občanské právo – výrazně zvýšená ochrana osobní cti a zdraví, na rozdíl od jednostranné právní ochrany majetkových práv, která v současnosti převládá.

e. Reforma státního práva.

Forma státu, která nejlépe odpovídá německému charakteru, je suverénní kontrola sjednocená v ústřední osobní moci. Národ se musí později rozhodnout, zda tuto ústřední osobní moc bude vykonávat zvolený panovník, nebo prezident.

Federální charakter Říše.

Ústava německého národa z řady zemí úzce spjatých rasou a historií vyžaduje, aby každý ze států byl ve vnitřních záležitostech velmi rozsáhle nezávislý.

Je věcí Říše zastupovat německý národ v zahraničí a starat se o pasy, cla, a také pro armádu a námořnictvo.

Existují tři hlavní překážky pro realizaci tohoto národního programu národních
Socialismus: marxismus, parlamentní systém a kapitalističtí magnáti.

1. Naše antimarxistická kampaň je namířena proti rušivým doktrínám Žida Karla Marxe – proti třídnímu boji, který rozděluje národ, proti zrušení soukromého vlastnictví, které znemožňuje podnikání – a proti celému ekonomicko-materialistickému pohledu na dějiny.

Machine Translated by Google

2. Naše kampaň proti parlamentům je namířena proti nedostatku odpovědnosti takzvaných zástupců lidu, kteří – jelikož jsou imunní – nemohou být v praxi nikdy voláni k odpovědnosti za výsledky svých rozhodnutí; také proti všemu zlu, které ze systému vyplývá (morální korupce, protekce, prodejnost), což vše vede k konečnému zlu – vládě, která je na takovém parlamentu závislá.

3. Naše kampaň proti Mamonu, která se řadí nad ostatní dvě, je namířena proti světoobjímající moci peněz, tj. proti neustálému vykořisťování našeho národa velkými půjčkami.

Je to také obrovský boj proti duše zabíjejícímu, materialistickému duchu chamtivosti a chamtivosti se všemi jeho rušivými doprovodnými jevy v celém našem veřejném, obchodním a kulturním životě.

Hlavní boj se odehrává mezi dvěma světovými teoriemi, reprezentovanými dvěma zásadně odlišnými strukturami – duchem, který stvořil a je tvůrčí, a neklidným, chamtivým duchem. Tvořivého ducha, hluboce zakořeněného, ale v duchovní zkušenosti nadřazeného zbytku světa, nese převážně árijská rasa; chamtivého ducha, bez kořenů kdekoli, zaměřeného pouze na materiální věci, obchod, reprezentují především Židé.

Národní socialismus, stejně jako antisemitismus, považuje židovsko-materialistického ducha za hlavní příčinu zla; ví však, že tento největší boj v dějinách se nesmí zastavit pouze u zničení semitského ducha; a proto velký Program národního socialismu jde daleko za antisemitskou touhu po ničení, neboť nabízí pozitivní konstruktivní obraz a ukazuje, jak by měl národně socialistický stát práce a úspěchu vypadat po svém dokončení.

Jakmile bude tohoto vysokého cíle dosaženo, Národně socialistická strana se automaticky rozpustí; neboť národní socialismus se pak stane celým životem celého německého národa. NSDAP není politickou stranou v běžném slova smyslu, ale je tou částí národa, která je sebevědomá a jistá budoucností, která se shromáždila kolem silných a odhodlaných vůdců, aby vysvobodila Německo z hanby a bezmoci v zahraničí a z demoralizace doma a aby ho znovu učinila silným a respektovaným v zahraničí a morálně a ekonomicky zdravým doma.

„Německá říše je domovem německého lidu.“

Každé slovo této zásady státní politiky je jako rána bičem, vezmeme-li v úvahu dnešní ubohý stav věcí.

„Německá říše“ – kde je dnes nějaká Německá říše? Může si Německo nárokovat titul nezávislý stát? Ne! Ani ti nejspokojenější znalci státního práva by nedokázali popsat zemi, jakou je Německo nyní, jako zemi, která plně požívá všech svých svrchovaných práv.

Pět nejdůležitějších práv státu je: svrchovanost nad svým územím, jeho armáda, jeho finance, jeho vnitřní správa a komunikace a nakonec jeho spravedlnost.

Stačí, když tuto záležitost takto předložíte jakémukoli laikovi bez dalšího vysvětlování práv národa podle mezinárodního práva a porovnáte ji s dnešním postavením Německa, a je jasné, že je nemožné tvrdit, že suverénní „Německá říše“ již existuje.

Naše kontrola nad naším územím je výsměchem, protože kdykoli se Francie rozhodne, může se zmocnit německé půdy bez svolení a bez odporu. Češi, Poláci, Dánové

Machine Translated by Google

mohl se odvážit na jakýkoli vpád na německé území bez obav z překážek. „Prokletý starý režim“ interpretoval sebemenší narušení hranic zcela jinak. Vojenský vpád na německé území pak znamenal „válečný stav“.

Aby národ chránil svou územní suverenitu, potřebuje ozbrojené síly schopné odrazit jakýkoli útok na jeho území, a tedy i na životy a štěstí jeho občanů. Svobodný stát nemůže dovolit cizí mocnosti, aby kontrolovala jeho činy nebo aby měla právo rozhodovat o síle, vybavení, výzbroji a posádkách jeho armády; pokud ano, pak rozhodně není „suverénní“; nemůže ovládat její mocenské prostředky; vzdal se kontroly nad svými vojenskými silami. Německo to udělalo tím, že se podvolilo nepřátelským komisím pro odzbrojení a kontrolu.

Německo již tuto poníženost utrpělo za podmínek příměří a ztratilo svá mezinárodní práva.

Přesto si mohla udržet část své vnitřní kontroly; jakmile byla vojenská kontrola zničena, finanční magnáti se chopili příležitosti k neomezenému vykořisťování německé pracovní síly.

Nejprve se na Německo prohnal kalný proud revoluce; pak se o moc s demokraty a středem dělili lichváři a spekulanti, sociálnědemokratičtí zrádci, synové chaosu, dezertéři a vězeňští ptáčci a za nimi a nad všemi finančníky si konali své. Brzy byli povoláni svobodní zednáři takzvaných národních stran, zejména bratr Stresemann. Konečná rána měla brzy přijít. Experti se svým Dawesovým zákonem okradli Německo o kontrolu nad jeho financemi, které byly vyměněny hrstce Židů, německým i zahraničním finančním magnátům. Říšský sněm propustil železnice a s nimi veškerou kontrolu nad komunikacemi, a také velkou část kontroly nad daněmi a cly, když je předal komisaři pro reparace.

Kontrola justice již téměř neexistuje. Okupované okresy podléhají cizímu vojenskému právu; zbytek Německa se řídí zvláštními předpisy, například těmi, které se týkají obrany republiky; nejistota práv, organizované veřejné loupeže prostřednictvím tzv. Aufwertungsgesetze, nutící soudy prohlásit, že křivda je spravedlnost.

Německo už není suverénním státem. Je kolonií otroků. Němci jsou utlačováni, vrženi do vězení, je jim odepřena svoboda projevu – jednoduše proto, že jsou stále „Němci“ a touží ukončit své otroctví.

Ano, chceme mít Německo znovu svobodné a tato nadcházející Německá říše bude domovem Němců – nejen strojem na udržování pořádku, nejen „státem“, „autoritou“, „vládou“, výsadou pro hrstku vládnoucích rodů, ale Domovem, tím slovem kouzla – láskou k domovu, krásným, slunečným, milovaným. Vůně domovské země stoupá vzhůru, poutník se těší radostí, když cítí domovskou půdu pod nohama; je k ní poután pokrevními pouty.

Pocit domova je pocitem bezpečí a z něj vykvétá krásný květ lásky k domovu. Stát a národ nemohou mít lepší cíl než tento.

Je to víc než opatrná sociální politika, než pojištění v nezaměstnanosti, než bytové programy, i když mít vlastní domov je skutečně jednou z nejsilnějších pobídek k lásce k domovu.

Domov je víc než „imperiální stát“, kterému člověk slouží, ať už z nadšení, nebo z donucení.

Je to víc než jen správa, víc než obrana vlastních zájmů, víc než chlév pro dobytek nebo ochrana osoby a majetku. Všechny tyto veřejné objekty musí sloužit pojetí domova. Stejně jako má myšlenka domova zvláštní kouzlo pro děti ve správném

Machine Translated by Google

organizovaná rodina, protože vlastní pokoj vzbuzuje zcela jiné pocity než pokoj v hotelu nebo vězeňská cela; domov je něco nevýslovně něžného a přesto mocného, nadřazeného myšlence sdružení za účelem, kterou je liberálně – parlamentně – demokratické pojetí sociálního státu.

Politika státu

Zásada: Německá říše bude domovem pro Němce – nikoli pro Židy, Rusy (komunisty), sociální demokraty, kteří nemají vlast zvanou Německo (Crispien), ani pro všechny cizince, kteří se na německé půdě zdržují déle či kratší dobu.

Jsme v ostře a zásadním odporu proti Výmarské ústavě, která hovoří pouze o „německých státních příslušnících“, ale ignoruje pojem „Němec“ v národním, respektive rasovém smyslu.

(a) Zahraniční politika.

1. Vytvoření pevného národního státu, zahrnujícího všechny větve německé rasy.

Veškerá německá krev, ať už žije pod francouzskou, dánskou, polskou, českou nebo italskou svrchovaností, bude sjednocena v Německé říši. Nepožadujeme ani méně, ani více, než to, co bylo požadováno pro naše nepřátele – právo Němců rozhodnout se patřit ke své vlasti, německému státu.

Požadujeme všechny Němce v Sudetoněmeckém, Alsasku-Lotrinsku, Polsku, ligové kolonii Rakousku a státech, které nastoupily po starém Rakousku. Tento požadavek však výslovně vylučuje jakoukoli tendenci k imperialismu; je to prostý a přirozený požadavek, který každá silná národnost klade jako svůj přirozený požadavek.

2. Silné zastoupení německých zájmů v zahraničí je dalším a nezbytným důsledkem z bodu a.

Obvykle jsou to ti nejlepší, nejpilnější a nejodvážnější – inženýři, objevitelé, profesoři, obchodníci, lékaři – kdo se vydává do cizích zemí a s sebou si s sebou nesou německou kulturu. Jsou členy velké německé národní rodiny, v níž se nikdy nesmí ztratit. Mají právo očekávat ochranu domova, když jsou v zahraničí. Měli by být nejen šiřiteli kultury, ale vědomým předvojem germánské myšlenky ve světě; ne „apoštoly lidstva“, ale nositeli severské myšlenky.

Ti, kdo reprezentují Německo v zahraničí, by si neměli osvojovat cizí názory, ale měli by se držet svého nadřazeného německého charakteru. Naše ministerstvo zahraničí musí být vymeteno železným koštětem. Musíme skoncovat s úslužností vůči cizincům po vzoru Erzbergera a Stresemanna a uvidíme, že silné zastoupení německých zájmů bude jinak respektováno a výsledkem bude pozornost věnovaná německým přáním místo opovržení.

(b) Rasová politika.

3. Vyloučení Židů a všech neněmeckých osob ze všech odpovědných pozic ve veřejném životě.

Tento požadavek je pro nás, národní socialisty, tak přirozený, že není třeba dalšího vysvětlování; ale není možné stručně podat přesvědčivé argumenty těm, kteří nechápou principy naší rasové doktríny.

Machine Translated by Google

Každý, kdo se na Žida dívá jako na „občana státu židovského náboženství“ – a nikoli jako na heterogenní, segregovaný národ parazitického charakteru, nedocení podstatu tohoto požadavku. Pokud by někdo řekl nebo si myslel, že zelí, které náhodou vyrostlo uprostřed jahodníku, je jahodník a že z něj lze získat dobré jahody, mýlil by se stejně, jako kdyby si myslel, že lvíče, které se dostalo mezi stádo ovcí, se tím stalo ovcí. Němec by nebyl dobrý jako vládní úředník v Číně nebo Indii a my bychom nechtěli mít Číňana nebo Hotentota jako úředníka státní pokladny nebo starostu německého města.

A přesto by bylo lepší mít v Německu u moci Envera Pašu nebo Čang Kai Čeka, než mít Žida s volnou rukou pro své rozpadající se rasové charakteristiky.
Jisté je, že revoluce uvolnila pouta pořádku ve státě a že dlouholetí židovští bankéři, stejně jako Židé z Východu, kteří nedávno imigrovali do Německa, se obohatili ochuzením Německa. Všichni jsme to viděli a měli jsme s tím zkušenosti; tento rozpad severských institucí probíhal vždycky. „Pro tento lstivý lid je otevřená jen jedna cesta – nemá v co doufat, dokud je udržován pořádek.“ (Goethe na trhách v Plundersweilenu)

Proto požadujeme:

4. Že imigrace východních Židů a dalších parazitických cizinců bude zastavena a
že nežádoucí cizinci a Židé budou deportováni.

V době velké inflace se Židé z Haliče a Polska hrnuli do německých měst jako havěť. Přestože byl velký nedostatek domů, brzy se jim podařilo najít si velmi dobré ubytování, zatímco Němci se museli plížit do děr. Začali se svým špinavým byznysem, skupovali všechno – perly, perské koberce, diamanty, zlato, stříbro, platinu, válečné půjčky, tisícimarkové bankovky, měď, olovo, literaturu, divadla, obilí (společnost Evaporator). Rychle viditelně zbohatli – a v očích „normálních Němců“ se stali Němci.

Kompromis je v tomto případě naprosto nepřípustný. Musíme mít správce, jejichž rasové přesvědčení je jasné a neochvějné. Zdraví rasy musí být obnoveno praktickým uplatňováním antisemitského zacházení a náš národ musí být obrácen k severu ve smyslu severské myšlenky.

Tato otázka možná nepatří do „prozatímního programu“ NSDAP, ale všichni musíme jasně pochopit, že s německým národem nelze mnoho dělat, dokud nebude „debastardizován“.

Můžeme však zde a nyní prohlásit, že strašlivá rasová dekadence byla zastavena pouze – alespoň teoreticky – díky pozoruhodnému zájmu, který obecně vzbuzují otázky rasy, a díky existenci řady knih na toto téma; nic jiného než solidní a nepřetržitá práce nám však nemůže umožnit dosáhnout skutečného pokroku.

(c) Pokud jde o státní občanství, požadujeme:

5. Že nikdo kromě Němců, kteří věří v německou kulturu a společný osud
všichni Němci požívají práv občanů státu.

Machine Translated by Google

I zde je třeba stanovit hranice. Lidé, kteří, ačkoli se narodili v Německu, jednají vědomě způsobem škodlivým pro národ a stát a přijímají a poslouchají rozkazy ze zahraničí – tj. nepřijímají podíl na společném osudu – nemusí mít občanská práva; existuje mnoho těch, kterým budeme muset upřít vysokou čest užívat si těchto práv.

6. Osoby, které nejsou Němci, mohou v německém státě pobývat pouze jako hosté a budou považovány za jako podléhající cizímu právu.

Toto je nezbytná zásada, jejímž cílem je navždy ukončit věčnou úslužnost vůči cizincům. To však neznamená, že nebudeme občany cizí země vřele vítat a zacházet s nimi dobře jako s hosty, pokud se budou chovat slušně;

7. Práva a zájmy Němců mají přednost před právy a zájmy poddaných cizího státu.

Naše další požadavky nemusí být v našem programu podrobně zahrnuty. Například forma, kterou budou mít zákony týkající se cizinců, bude ujednána později, stejně jako metody vyloučení Židů. Nelze očekávat, že program zásad bude akčním programem, který bude uvádět taktické podrobnosti o tom, jak má být zajištěna nadvláda atd. Jsem zcela proti příliš rigidnímu stanovení našeho programu, protože v tomto velkém boji musíme nejprve určit zásady, od kterých nikdy neustoupíme, a nesmíme napodobovat metody chytání hlasů buržoazních a socialistických stran.

Hospodářská politika

Povinností národní vlády je poskytovat životní potřeby, a ne
zajistit pro Kapitál co nejvyšší zisk.

Prostým, prostomyslným lidem se může zdát, že prohlašovat tuto zřejmou skutečnost za princip je zbytečné. Pro výrobce, farmáře, řemeslníka, továrníka je běžnou praxí, že to, co vyrobí, buď používá, nebo spotřebuje – jím samotným, nebo jako obchodní artikl jinými.

V jeho očích je podnikání, které se nezabývá výrobou ani spotřebou,
směšné, nemožné, proti zdravému rozumu.

To nás přivádí k jedné z velkých intelektuálních obtíží v naší náborové práci. Naši krajané jistě řeknou: — Váš přirozený cit v uvažování o významech a cílech práce a ekonomiky je samozřejmě zcela správný, ale bohužel naše dnešní takzvaná politická ekonomie tomuto přirozenému požadavku nijak neodpovídá. Podíváte-li se blíže, objevíte hrozné rysy, které jsou v naprostém rozporu se zjevnou povinností veškeré národní politické ekonomie.

A co lichváři a spekulanti? Myslí tito univerzální lupiči vůbec na to, aby si zajistili životní potřeby? Ne! Zabývají se tvorbou hodnot, produkují něco? Ne! Jsou to lupiči a zrádci v ekonomickém smyslu a pouze hromadí bohatství pro sebe.

A co banky? Ty oběhují peníze a poskytují „úvěr“. Ano; ale pošta to dělá, a levněji, rychleji a lépe; a komu banky poskytují úvěr? — Komu

Machine Translated by Google

Chudí, pracující masy, které nemají vlastní domov ani místo na stavbu domů, na uspokojení naléhavé potřeby obydlí? Ne! Nebo zemědělcům, nebo těm, kteří provozují podniky a kteří vyrábějí a distribuují ekonomické nezbytnosti? Ne svobodně, a pouze pokud je nabídnuta záruka nad rámec přirozeného závazku splácet; navíc si účtují úrok. Záleží bankám na tom, zda jsou zákazníci výrobců dobře, levně a rychle obslouženi, nebo zda jsou ekonomické nezbytnosti dodávány rychle, levně a s patřičnou pozorností? Ne! Jejich jedinou myšlenkou je vydělat si na úrocích, provizích nebo jakkoli se nazývá bankovní proces využívání peněžní zásoby. Co banky produkují? Nic! Co vydělávají? Obrovské částky.

Lichváři, spekulanti, banky a finančníci tedy neplní žádnou nezbytnou povinnost, ale místo toho čerpají obrovské zisky z převládajícího kapitalistického systému – ve skutečnosti tyranizují a vykořisťují dnešní antisociální ekonomický systém. Hlavním úkolem ekonomie je zajistit, aby úroky z půjček byly zajištěny, tj. aby dělníci byli nuceni vzdát se části svých výdělků „městu“. Co dělá továrník, nebo jak ho dělníci nazývají, „vykořisťovatel“ a „krváček“? Snaží se dosáhnout co největšího zisku tím, že platí nejnižší možné mzdy, používá méně kvalitní materiály, masovou výrobou, průměrováním a vysokými maloobchodními cenami.

Nepřemýšlí o chudobě svých zaměstnanců; nestará se o to, jestli jeho zboží musí být rychle vyhozeno jako odpad – tím lépe, protože to pro něj znamená více práce a větší zisk. Hloupí lidé se znovu a znovu vrhají na levný odpad, jen aby byl vystaven atraktivně.

Výnos z jeho kapitálu je pro něj na prvním místě, zásobování životních potřeb je až na druhém místě.

Přesto něco dělá. Dodává práci.

Skutečný továrník je něco úplně jiného, ten, kdo si je vědom svého vysokého úkolu ekonomického vůdce. Musí mít vysokou morální hodnotu – alespoň v ekonomickém smyslu.
Jeho úkolem je objevit skutečné ekonomické potřeby lidí – pokud je také vynálezcem, vykonává tuto průkopnickou práci sám. Musí udržovat své náklady co nejnižší a rozvrhovat je co nejvýhodněji, udržovat ceny co nejnižší, aby se jeho zboží dostalo na trh; udržovat kvalitu i kvantitu produkce, dobře platit své zaměstnance, aby si mohli volně nakupovat zboží, musí vždy myslet na vylepšení a obnovu závodů a obchodních metod. Pokud toto vše ve svém podnikání klade na první místo, „zásobuje životní potřeby“ v tom nejlepším a nejvyšším slova smyslu a zisky přijdou samy od sebe, aniž by je učinil svým prvním cílem. „Nejlepším a nejznámějším příkladem tohoto druhu výrobce je Henry Ford. V našem těžkém průmyslu existují i další jména, která stojí stejně vysoko, –“

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens a mnoho dalších.

Charakter takových podniků je zcela jiný, pokud nejsou osobně ovládány muži s vysokými morálními vlastnostmi, kteří dbají na zájmy svých zaměstnanců, ale jsou předány neosobním společnostem s ručením omezeným.

Dokud je zakladatel firmy zároveň hlavním akcionářem a dokáže si udržet standard excelence svých produktů, může být vše v pořádku; jakmile ale dojde k přeměně, je přemožena zájmy kapitalistických akcionářů. Dřívější vlastníci, manažeři, jsou nyní závislí na představenstvu, které zastupuje akcionáře, pokud jde o zlepšení obchodních metod a pracovních podmínek – a akcionáři nemají žádný zájem (kromě zájmu otrokáře) na blahu dělníků a excelenci práce, dokud...

Machine Translated by Google

Dividendy z toho plynoucí jsou dobré a velké. Zavedení vlastnických akcií mělo velmi zničující dopad, protože jakýkoli náhodný spekulant si může akcie přivlastnit a stát se vlastníkem velkých průmyslových závodů, aniž by o nich cokoli věděl. Pro burzu jsou akcie a podíly jen papíry, se kterými si mohou hrát. Nezajímají se o výrobní a pracovní podmínky, většina z nich nedokáže říct, jaké jsou produkty nebo podmínky marketingu, práce, mezd a údržby v podniku, jehož jsou ze zákona vlastníky. (!) A vlastníky skutečně jsou, jen proto, že si na trhu přivlastnili akcie té či oné továrny.

Prozkoumejme nyní tento stav věcí ve světle jeho vlivu na politickou ekonomii, abychom si uvědomili zkorumpovaný charakter kapitalistického systému.

Dnes se podnikání soustředí pouze na návratnost kapitálu.

Velké maloobchodní prodejny používají jiné metody. Pěstují „přitažlivost“, „blafování“, „průměrování“, „luxusní zboží“ a vzbuzují touhu po nepotřebných věcech, jak jsem ukázal výše.

Velké paláce, postavené se vším uměním kultivovanosti, lákají k nákupu zdánlivě levného, ale většinou zcela nepoužitelného zboží a nabídkou snadných platebních podmínek lákají své zákazníky k utrácení nejrůznějších částek za čistý luxus. Toalety jsou zřízeny proto, aby lidé mohli trávit dlouhou dobu v obchodech, které se tak stávají pouhými líhněmi extravagance, neboť ať si nikdo nemyslí, že dostane něco jako dárek. Opravdu bohatí lidé nenakupují ve velkých obchodech; vědí, co chudší neví – kdo kupuje levně, kupuje draho. Myslí si snad davy, které nakupují v těchto palácích, že byly postaveny jinak než z jejich našetřených haléřů? Myslí si snad, že se vyhnou placení za eskalátory, výtahy, toalety, pohádkové osvětlení?

Uvědomte si také, že velké obchody znamenají zkázu pro malé obchodníky, že nejkrutěji vykořisťují domácí práci a jejich zaměstnance, že to, co se vyrábí, je většinou odpad. Lepší zboží je obvykle dražší než v úctyhodných specializovaných obchodech, což ospravedlňuje náš boj proti velkým obchodům. Považujeme je za zvláštní formu kapitalistické myšlenky v praxi, která neposkytuje životní potřeby, ale je tu pouze proto, aby akcionářům vytvářela obrovské zisky.

Vzhledem k této hlavní koncepci zajišťování životních potřeb (která, jak bychom měli poznamenat, nemá nic společného s komunistickým schématem ekonomiky) se tato otázka v našem postoji k soukromému vlastnictví řadí na první místo.

8. Národní socialismus uznává soukromé vlastnictví majetku jako princip a chrání ho zákonem – za předpokladu, že je získáván a používán čestně. Nemůžeme se o tom zde bavit, ale každý, kdo správně chápe pojem „práce“, rychle pochopí, že produkt „práce“ musí být majetkem toho, kdo pracuje. Výrobce nepochopí, proč by jeho práce nebo její hodnota měla být majetkem vágní „společenství“, ani snadno nepřipustí, že plody jeho práce by měly připadnout jednotlivci, kapitalistovi. Správné pochopení významu „práce“ tedy přirozeně vede k uznání soukromého vlastnictví.

   Konečně je tu ještě další téma – pojetí domova. Domov není realitou, pokud skutečně není majetkem člověka a pokud jeho vlastní domov neochrání jeho vlastní rodinu. Člověkovo vlastní ovoce a zelenina z jeho vlastní zahrady chutnají lépe než jídlo snědené v přeplněné jídelně. Každý, kdo nezná touhu po majetku ani radost z vlastnictví, nepochopí důležitost uznání soukromého vlastnictví. Takový člověk nemá nikde žádné kořeny, je zvláštní, že

Machine Translated by Google

Dravý typ člověka je vždy závistivý, neustále hledá něco nového k vlastnictví, zatímco severský člověk, solidní člověk z půdy, je ve svých představách naprosto skromný. Nechce víc, než si může vydělat svou prací. Dělník si nepřeje mít krásnou vilu, na kterou by si nikdy nemohl vydělat; chce hezký vlastní malý dům, ne pronajatý, za který by v průběhu svého života zaplatil třikrát nebo čtyřikrát tolik, kolik stála stavba domu. Ale Žid, kapitalista, nechce být vázán na žádný pozemek; jeho ideálem je velký trezor plný papírů, zástavních listin a směnek. Jeho cílem je bohatství, nikoli v majetku, ale v zastaveném majetku jiných lidí. Nepracuje, ale neodpočívá, dokud nenahromadí balíky dluhopisů, které mu dávají nadvládu nad všemi, kterým půjčil peníze. Další požadavek našeho programu je formulován tak, aby tomu učinil přítrž.

9. Blaho národa vyžaduje, aby byla stanovena hranice hromadění bohatství v rukou jednotlivců.

Bohatství samo o sobě není škodlivé; naopak, dobře spravovaný majetek prospívá všem, kteří jsou s ním spojeni. Ale opět je to kapitalistický systém půjček, který proměnil bohatství z požehnání v prokletí; je to loupež. Velká masa nemajetných dělníků 40 a zadlužená střední třída se stále více oddělují od bohatých; nespočet drobných vlastníků je zabavováno kvůli dluhům a moc finančníků, kteří neznají vlast, žádnou vlast, se stává stále zlověstnější, když sedí ve svých moderních hradech loupeživých baronů, bankách. Aby se tomu vyhnul, Národní stát se postará o to, aby:

10. Všichni Němci budou sdruženi do pracovního společenství pro podporu společné blaho a kultura.

Tato myšlenka komunity práce implikuje ekonomický svrh univerzalistického pojetí společnosti. Veškerá práce a výroba musí být zahrnuty do vyšší myšlenky služby komunitě. V žádném případě se nestaví proti osobnímu úsilí a píli, ale znamená to, že individuální pokrok nesmí být na úkor bližních. Následující bod tento požadavek vyjadřuje.

11. V rámci obecné pracovní povinnosti, která se vztahuje na každého Němce, a s uznáním soukromého vlastnictví jako zásady bude mít každý Němec možnost svobodně si vydělávat, jakýmkoli způsobem si zvolí, a svobodně nakládat s výsledky své práce.

Výše uvedené výslovně odmítá socializační schémata marxismu a také vysoké finance. Stát by měl zahrnovat co největší počet svobodných existencí spojených sociální myšlenkou služby. — Provozování dolů, vysokých pecí, válcoven a loděnic v malém měřítku je samozřejmě vyloučeno, ale sto tisíc svobodných a nezávislých ševcovských mistrů je lepší než pět obrovských továren na obuv.

Velké pozemkové usedlosti na severu a východě Německa jsou produktivnější, pokud jsou provozovány ve velkém měřítku, než kdyby je spravovali malí farmáři. Malé pozemkové usedlosti si vedou nejlépe, pokud jsou snadno dostupné z měst a vesnic. Náš další bod vyžaduje, aby

12. Zdravá kombinace podniků všeho druhu, velkých i malých, včetně zemědělství, bude zachována.

13. Velké podniky (syndikáty, trusty) jsou znárodněny. Tento požadavek je v souladu s naším obecným bojem proti kapitalistické myšlence. — Prvním cílem syndikátů a trustů v jakémkoli odvětví výroby je sjednotit se s dalšími podobnými podniky.

Machine Translated by Google

za účelem diktování cen. Nejsou ovládáni touhou distribuovat dobré zboží za nízkou cenu. Takové „kroužky“ přitahují zejména nové podniky, kterým se daří. Nové firmy ve stejném oboru jsou skupovány a vyřazovány z cesty, často za velmi vysokou cenu formou kompenzace. Nabídka je regulována sdružováním, čímž jsou schopny regulovat ceny v souladu se zdánlivě skutečnou „nabídkou a poptávkou“. To je to, co se týká akcionářů, kteří si nepřejí, aby konkurence držela ceny nízko. Nové myšlenky a vynálezy jsou vnímány nepřátelsky a nejlépe potlačovány, pokud by jejich přijetí ohrozilo platební schopnost starších závodů. Takové podniky, provozované jako obrovské trusty z velké ústředí, jsou zjevně „zralé pro socializaci“, tj. přestaly plnit jakoukoli službu pro komunitu, kterou poskytuje individuální konkurence. Jsou od začátku paralyzovány a slouží pouze chamtivosti kapitalismu.

14. Lichváři a spekulanti a bezohlední obohacující se na úkor národa budou potrestáni smrtí.

Zákon, jak je nyní, poskytuje zvláštní ochranu individuálnímu majetku. Drobné krádeže jsou trestány nelidsky, zatímco zákon neposkytuje žádný způsob, jak dopadnout velké podvodníky, kteří okrádají celý národ „kapitalistickými metodami“. Máme na mysli zejména ty, kteří podporovali a profitovali z inflace. Bylo to poprvé v historii, kdy byl celý pracovitý národ okraden o všechny své úspory zločinem inflace ve velkém měřítku, jak se to stalo v Německu.

Chamtivost bank po stabilizaci byla horší než loupeže na dálnicích. Více Němců se stalo obětí praktik „válečných společností“ než jakékoli organizované lupičské bandy.

Až přijde čas, budeme se těmito věcmi zabývat podrobněji a budeme muset najít pro ně právní formulaci. Všichni se však shodnou, že „organizovaný podvod proti národu“ musí být trestán stejně, a dokonce přísněji, než drobné krádeže peněz nebo podvody.

15. Zavedení povinného roku práce nebo služby pro každého Němce.

Povinnost sloužit prací bude viditelným projevem povinnosti služby pro veřejnost. Má být vzdělávací a má každému Němci ukázat příklad celé komunity pracující jako jeden muž. Každému Němci ukáže požehnání plynoucí z přísného plnění povinnosti prací ve službě národu.

Finanční politika

Prolomení otroctví zájmu.

Naše zásady v tomto ohledu byly ve druhé kapitole tak podrobně stanoveny, že my
Zde popíšu pouze opatření vhodná pro dosažení našeho cíle v praxi.

16. Osvobození státu, a tedy i národa, od zadlužení a od povinnosti platit úroky velkým finančním společnostem.

Stát se nesmí dluhovat – protože k tomu nemá žádnou potřebu. Neexistuje žádné srovnání mezi státem a soukromou osobou, která čas od času potřebuje půjčky a je nucena se dlužit. Stát ovládá mincovnu; může tak vydělávat peníze, což soukromá osoba nemůže! Udělal to šíleným způsobem:

Machine Translated by Google

během inflace. Totéž udělala s rentenmarkou a totéž – poté, co se vzdala své kontroly ve prospěch tzv. Říšské banky – s tzv. říšskou markou.

Stát by mohl mnohem lépe využít toto právo vydělávat peníze, aniž by s tím bylo spojeno nebezpečí inflace. – Ale pouze pokud nejprve:

17. Říšská banka a všechny emisní banky jsou znárodněny a
18. Pokud by se peníze na všechny velké veřejné objekty (vodní energie, železnice atd.) zajišťovaly nikoli prostřednictvím půjček, ale poskytováním neúročených státních dluhopisů nebo bez použití hotovosti.

Jinými slovy: — Bezohledné tisknutí bankovek bez vytváření nových hodnot znamená inflaci. Všichni jsme si to prožili. Správný závěr však zní, že emise neúročených dluhopisů státem nemůže vyvolat inflaci, pokud se zároveň vytvářejí nové hodnoty.

Skutečnost, že dnes nelze velké hospodářské podniky rozjet bez uchýlení se k půjčkám, je čiré šílenství. Zde je vhodné rozumné využití práva státu produkovat peníze, které by mohlo přinést co nejprospěšnější výsledky.

Každému musí být jasné, že například velká elektrárna využívající vodní energii by mohla být snadno postavena následujícím běžným způsobem:

Vláda předkládá v zákonodárné radě návrh zákona o využití vodní energie Bavorska, Saska atd., který splňuje všechny ekonomické požadavky. Místní sněm nebo jiný orgán rozhoduje o výstavbě a zmocňuje ministra financí nebo Státní banku k vydání série bankovek, speciálně označených tak, aby prokazovaly, že jsou plně kryty novými plánovanými pracemi. Tyto bankovky jsou kryty kombinovaným úvěrem státu nebo Říše. Nikdo nemůže vznést námitky proti inflaci. Stavba probíhá z dodatečného úvěru poskytnutého Radou zastupující národ a bankovky se stávají zákonným platidlem stejně jako ostatní.

Po dokončení prací jsou zákazníkům za tyto peníze dodávány dusičnany nebo elektřina a během několika let lze emisi stáhnout a zlikvidovat. Výsledek: Stát, národ, zavedl nové dílo, které jim zajišťuje skvělý nový zdroj příjmů, a národ je díky tomu bohatší.

Abychom dokázali pošetilost současného systému, porovnejme výše uvedené s tím, co se děje... teď.

Vezme si půjčku. Několik kapitalistů dělá to, co celý národ, i když pro to může hlasovat parlament, dělat nemůže; dovolí státu, aby si od nich půjčoval peníze. Místo toho, aby stát využil své přímé pravomoci ve prospěch národa, zavazuje se platit trvalý úrok z částky potřebné k dokončení určité práce, čímž si věší mlýnský kámen na krk. A co je ze všeho nejnákladnější, vydává dluhopisy, čímž vytváří „novou kupní kapacitu“. V rozvaze nehraje roli, zda je nová práce reprezentována novými papírovými penězi nebo novými dluhopisy.

Komunita však trpí újmou, protože dluhopisy znamenají, že nová práce je zastavena kapitálem, který se přirozeně zcela zajistí, diktuje ceny a bere si zisky. Ve skutečnosti jsou to tedy finančníci, kdo bohatne díky rozvoji vodní energie národa; splácení je jim lhostejné; rádi mají takové monopoly, jako je stálé dojení krav. Obyvatelstvo je nuceno

Machine Translated by Google

draho platit za elektrický proud nebo dusičnany a opět se část národního majetku přeměňuje v zájmu finančníků.

Musím čtenáře odkázat na své dřívější spisy, zejména na Der deutsche Staat, které se těmito otázkami zabývají podrobněji, než je možné v této brožuře. Několik čísel v této sérii se navíc zabývá různými specifickými aspekty nových metod tvorby peněz v budoucím státě.

19. Požadujeme zavedení pevného standardu mincí. To sice nyní máme, ale loupež zůstává stejná jako dříve. My, národní socialisté, jsme měli, jakmile jsme se dostali k moci, vše připravené k okamžitému ukončení inflačního podvodu a k zavedení nového garantovaného standardu mincí.

20. Zřízení nové národní banky pro rozvoj a ekonomiku.

Tento požadavek je vyčerpávajícím způsobem vysvětlen v brožuře 8 Národní socialistické knihovny: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Je pozoruhodné, že tento náš požadavek na finanční politiku pronikl hluboko do jiných politických kruhů kromě našeho.

V roce 1921 jsem tento požadavek předložil bavorské vládě ve formě plně rozpracovaného návrhu zákona. Zpočátku se s touto myšlenkou setkal velký souhlas, ale jakmile byli do konzultace zapojení „odborníci“ – bankovní komunita, vláda „Federovu utopii“ odmítla.

Po úspěšných volbách v Durynsku v únoru 1921 naše strana v zemském sněmu usilovně pracovala na založení takové banky a shledala ministra financí von Kluchtznera připraveným spolupracovat; buržoazní část s tím také souhlasila. Většinou hlasů v zemském sněmu byla vláda zmocněna k založení sociální banky pro rozvoj a hospodářství. Načež říšská vláda pod tlakem Říšské banky zakázala provádění vůle lidu.

Mezitím se mi podařilo prosadit návrh zákona v Říšském sněmu, který by stanovil podobné banky v různých státech; během krátkého zasedání Dawesova roku (1924) byl však vládní strany opatrně odložen až do rozpuštění na podzim téhož roku.

Před zemským sněmem v Mechlenburgu byl předložen návrh zákona o bance. Usnesení bylo zneplatněno váháním německého nacionalistického ministra financí a také kvůli překážkám, které měla Říšská banka klást.

Myšlenka, která je základem rozvojové banky, není o nic méně jednoduchá než výše vysvětlený plán na vytváření peněz pro velké veřejné účely.

Sdružená ekonomická korporace, jako například banka pro hospodářský rozvoj, by měla mít právo vydávat peníze na rozvoj (Baumark-Scheinen) kryté hodnotou nově postavených domů. Ty by pak mohly být postaveny bez obrovského břemene úroků, které dnes samo o sobě znemožňují výstavbu v dostatečném množství.

Každý Němec s vlastním domovem. Svobodný lid na nezatížené zemi.

Machine Translated by Google

21. Kompletní přepracování daňového systému na sociálně-politicko-ekonomických principech. Osvobození spotřebitele od břemene nepřímých daní a výrobce od daní, které omezují jeho činnost.

Sociální politika

Sociální politika je oblíbeným mottem našich současných politických všeléků. Zní to tak hezky, dělá je populárními a přitahuje voliče pro stranu, která slibuje, že všechno napraví.

Když každá strana slibuje úředníkovi například zvýšení platu, nazývá to sociální politikou.

Stejné je to, když slibují, že splní přání úředníků a dělníků; nebo když udělají jen malou pomoc lidem s nízkými příjmy, obětem války, mladým učitelům nebo Němcům v zahraničí.

A všichni lidé běhají za těmito politickými lovci krys, když hrají na svou „sociální“ flétnu .

Nejprve je třeba objasnit, že sociální politika označuje veřejné blaho jako nejvyšší zákon a že, jak je dnes chápáno, je sociální politika ve skutečnosti politikou sobeckého zájmu bez ohledu na obecné blaho. Dává se všemožná lehkomyslná slibování a ti, kdo je dávají, musí od začátku vědět, že je nemožné je splnit.

Nyní, když je Německo tak politicky, ekonomicky a finančně bezmocné – což se projevuje nejprve v Dawesových zákonech a nyní v Youngově zákoně a v takzvané politice naplňování, která zatížila náš národ a učinila život téměř nemožným – je falešné i směšné hovořit o „sociální politice“. Nyní, když je německý život tak stísněný, když každý šlape po svém sousedovi a snaží se ho předběhnout a odstrčit, když se různé třídy obyvatelstva neshodují, sliby zvýhodňování jedné skupiny na úkor jiné nejsou „sociální politikou pro obecné dobro“, ale politikou štvaní jedné třídy proti druhé. Vědí velmi dobře, že chvilkové „zlepšení“ je anulováno vyššími životními náklady a vyšším zdaněním.

Sociální politika znamená něco úplně jiného – odhodlání řešit sociální problém.

Smůla, vykořisťované pracující třídy, věří, že jejich spravedlivé mzdy, jejich řádné
je jim odepíráno postavení v společenském řádu – proto třídní válka.

Všem je jasné, že náš ekonomický život trpí hlubokými zraněními; hořkou nespravedlností. A přesto jsou závěry, které vyvozuje marxismus se svým „třídním bojem“ a „sociálními a ekonomickými požadavky“ na „vyvlastnění vyvlastňovatele“ a „socializaci“, naprosto mylné, neboť to naráží na všechny skutečné požadavky skutečné sociální politiky, jejímž nejvyšším zákonem je všeobecný blahobyt.

Hlavním principem třídního boje – jakožto principu politiky – je nenávist. „Vyvlastnění vyvlastňovatele“ činí ze závisti princip ekonomiky a „socializace“ znamená potlačení osobnosti ve vedení a nasazení materialismu, masy, na místo intelektu a efektivity.

2 Narážka na Krysaře z Hamelnu.

Machine Translated by Google

K prokázání naprostého zhroucení marxistických doktrín není třeba nic dalšího, vezmeme-li v úvahu naprostý bankrot komunistického systému ekonomiky a žalostné selhání německé revoluce v roce 1918.

Rád bych své čtenáře obzvláště upozornil na skutečnost, že tento pseudosocialismus, zrozený z marxismu, není založen na zdravém rozumu ani na žádné „sociální“ myšlence, není konstruktivní, ale zůstává ponořen v nejhlubších hlubinách politického myšlení, že spočívá na stejném obecném principu hrubého a chaotického individualismu, jaký jsme ho vždy znali. Věří v něj pouze skupina jednotlivců, spojených pocity nenávisti a závisti – nikoli nějakým konstruktivním účelem – vůči druhé polovině národa. Můžeme se divit, že sociální otázka není a nemůže být vyřešena tímto způsobem a že jejich jediným řešením je nenávist a touha po kořisti; že z marxistické vzpoury na burze nemohl vzejít živoucí stát, ale pouze hromada ruin.

Národní socialismus opět nachází to správné slovo: vzpoura na burze. Marxismus je projevem kapitalistické zrady. Kapitalistické, protože když společnost založená na individualismu upadne do chaosu, nutně se dostane pod nadvládu velkého finančního magnáta.

Sociálně-politické teorie, které předstírají, že jsou „antikapitalistické“ (marxismus, válka mezi třídami) – sociální politika, jak je chápána dnes – jsou nutně kapitalistické, neboť sdílejí stejný intelektuální princip. Nemají touhu organicky budovat člen po členu, s bolestnou péčí propojovat různé třídy pracující pod vysokým pojmem národní jednoty, ale jejich aspirace jsou čistě sobecké, jejich přáním je zlepšit si vlastní postavení bez ohledu na ostatní.

Kapitalismus a marxismus jsou jedno a totéž! Vyrůstají na stejném intelektuálním stonku.
Mezi nimi a námi, jejich nejzarytějšími odpůrci, je obrovský rozdíl. Celé naše pojetí budování společnosti se od jejich značně liší. Není to ani třídní boj, ani třídní sobectví, ale – naším hlavním zákonem je všeobecné blaho.

22. Velký pokrok v oblasti pojištění pro případ důchodu znárodněním doživotních anuit. Každý člen německého národa bude mít zajištěno dostatek finančních prostředků na živobytí po dosažení určitého věku a před tímto věkem v případě trvalé invalidity.

To je řešení sociálního problému.

Není to ani tak přímá nespokojenost se mzdami, platy a příjmy, co způsobuje sociální napětí, jako spíše nejistota, úzkost člověka o svá pozdější léta, aby nebyl vyhozen na ulici. Právě tato úzkost, která vede různá povolání ke sdružování se ve falešných sociálních organizacích marxistického a kapitalistického typu a zhořkává nepřátelství mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Uvolňuje nejnižší instinkty na obou stranách a výsledkem je vzájemné nepřátelství. Skutečný cíl života dělníka se v boji za chvilkové zvýšení mezd vytrácí a on si nikdy neuvědomí, jakým velkým cílem sociální politiky by mělo být řádné zabezpečení starých lidí.

stáří.

Znovu si všímáme, jak stát objevil dobré a chvályhodné řešení v případě úřednické třídy tím, že se o ně postaral po odchodu do důchodu. Je to správné a šťastné řešení kapitalistického ideálu příjmu, totiž přeměnit ho na skutečný státní ideál zabezpečení, založený na osobní práci a efektivitě.

Machine Translated by Google

Nejvyšším a nejušlechtilejším cílem národního socialismu bude dosáhnout této úrovně všeobecného blaha.

23. Sdílení zisku pro všechny.

NSDAP se s tímto požadavkem ztotožňuje. Ve skutečnosti se jedná o čistě socialistický požadavek v pravém slova smyslu; nicméně k nám přichází jako atraktivní, ale zkazivý dar kapitalismu.

Sdílení zisků plynoucích z práce jiných spadá pod kategorii nezaslouženého příjmu, kterou nacistický socialismus nejvíce napadá. Sdílení zisků z vlastní práce je požadavek tak přirozený a společensky tak spravedlivý, že proti němu nelze jako principu nic namítat.

Právě při jeho provádění vzniká obtíž, totiž v omezení výše podílu, který náleží produkci, dovednostem a píli dělníka, a podílu, který náleží duševní práci vynálezce, účetního, obchodníka, managementu a dalším okolnostem spojeným s podnikáním.

Je samozřejmě velmi důležité, aby strany, které zvyšují hodnotu produktu, nebyly opomíjeny. I za současného systému by mohla být část kořisti, kterou kapitál doufá z podnikání získat, zpětně získána pro dělníka.

Nebudeme zde probírat otázku, jak tento problém později vyřeší nacistický stát.

Osobně jsem se domníval, že všeobecné snížení cen při současném udržení mezd na současné úrovni by bylo lepším a praktičtějším způsobem, jak uspokojit požadavek na rozdělení zisku z celé naší národní produkce.

Je však možné, že národně socialistický stát vyřeší tento problém mnohem komplexnějším způsobem, než si dnes představují mozky s marxistickými a kapitalistickými sklony. Současná poptávka po podílu na zisku pramení buď z touhy po zisku (v podstatě kapitalistické), nebo ze závisti (v podstatě marxistické).

Pouze v ideálním státě, jak si ho představujeme, je to opodstatněné, protože když se k řešení dostaneme, musíme se vyhnout kapitalistické metodě udělování malého podílu v podniku, jejímž jediným cílem je zajistit pro větší akcionáře jejich právo na dividendy, a také marxistické myšlence závisti, neboť ta znevažuje osobní faktor a poškozuje širokou veřejnost.

Pro přehlednost uvádíme několik příkladů.

Dělníkům v obuvnické továrně, kteří se podílejí na „zisku“, neprospívá, když získají pár akcií podniku, malý bonus nebo pár bot za pořizovací cenu, pokud musí stejně draho platit za své košile, obleky, ponožky, jídlo a pití, protože krejčí, pekaři a sládci kryjí chamtivost soukeníků, pekáren a pivovarů vlastním „podílením na zisku“.

Snižování cen je kouzlo, které musí dát každému členovi národa podíl na zisku z národní produkce.

Machine Translated by Google

Neuspokojí to pocit sociální spravedlnosti skutečného národního socialisty, pokud metaři ulic, nádeníci, železničáři, pošťáci, dopravní dělníci, nemocniční pracovníci – abychom jmenovali alespoň některé –, zemědělští dělníci, horníci, stavitelé, dělníci, budou vyloučeni z podílu na zisku jednoduše proto, že tyto třídy nepřispívají ke zvyšování hodnoty. Také o zemědělství (v němž je třeba brát v úvahu nejen detaily hospodaření, ale i miliony lidí zaměstnaných v dalších s ním spojených podnicích) je třeba říci, že se „vyplácí“ v letech, kdy je úroda dobrá; i v těžkém průmyslu dosahují doly kvůli tlaku světové konkurence jen holý zisk.

Můžeme tvrdit, že tyto miliony dělníků a zaměstnanců, kteří jsou často zaměstnáni v nejdůležitějších průmyslových odvětvích, ale vzhledem k okolnostem nemohou doufat v přímý podíl na zisku, mají být méně oceňovány než početná třída, která pracuje třeba jako myči nádobí nebo nosiči zavazadel v nočním klubu nebo turecké lázni, nebo v optické či chemické továrně, která se těší monopolu a zásobuje celý svět? Mají-li se tito lidé dělit o zisky a dividendy z luxusní výroby, znemožní tím většině národa dosáhnout těchto výhod?

Rádi přemýšlíme o sprškce dividend, bonusů, vánočních dárků z peněz, které se vylévají na dělníky a úředníky, kteří po léta odvádějí skvělou práci pro podnik. Takové aspirace sociálně-politické povahy není třeba v tomto pojednání o obecných principech rozebírat a argumentovat. Požadavek, jak se věci mají nyní, je důležitý a měl by přilákat stoupence. „Zisky“ závisí hlavně na celkové obchodní situaci a na technických dovednostech a obchodních schopnostech managementu; neúspěch může nastat v důsledku chybné konstrukce nebo chyby ve výpočtech. Ať už jsou dělníci jakkoli kvalifikovaní, jakkoli pilní, mohou mít malý nebo žádný vliv na výsledky roční práce nebo na zisky či ztráty.

Jejich efektivita je ospravedlňuje v požadavku řádné a dostatečné mzdy, ale neexistují žádné morální ani ekonomické důvody pro jejich nárok na podíl na zisku. Zcela právem by se bránili návrhu, aby případné ztráty v hospodářském roce kryli ze svých úspor; právem by se bránili očekávání, že špatné hospodaření nebo rozmařilý život ze strany ředitelů kompenzují snížením mezd. „Sdílení zisku“ je však ospravedlnitelné pouze tehdy, existuje-li schopnost a ochota sdílet rizika a ztráty, nebo pokud si to zaslouží zvláštní efektivita.

Zde je jeden aspekt obecného sdílení zisku.

Proč by například měly velké německé barvírny se svým dominantním monopolním postavením nadále být pro akcionáře IG Farbenindustrie pouze kapitalistickou dojnou krávou a v nejlepším případě zvyšováním cen dávat podíl na zisku svým dělníkům a úředníkům?

Úkolem národně socialistického státu bude zajistit, aby obrovské monopolní zisky byly dány k dispozici široké veřejnosti prostřednictvím co nejštědřejšího snížení cen.

Je zřejmé, že problém není otázkou sociální politiky, ale je úzce spjat se současným kapitalistickým společenským řádem (nároky akcionářů).

Machine Translated by Google

Chceme tyto stručně vyjádřené zásady uplatňovat a řídit se jimi v našem cíli co nejširšího rozdělení zisku ve všech podnicích, v nichž zisky jdou výhradně do kapes profesionálních finančníků.

24. Vyvlastnění veškerého zisku, který nebyl dosažen poctivou prací, ale válkou, revolucí – a dále – stabilizaci a revalvaci marky; také majetku lichvářů a zlodějů.

Toto je míra trestu a spravedlnosti, která nevyžaduje žádné vysvětlení z žádného hlediska.

25. Odstranění nedostatku bytů rozsáhlou výstavbou v celé Říši s využitím prostředků stanovených v bodě 20 (banka pro rozvoj). Tím se seznam sociálně-politických požadavků uzavírá. O technické finanční otázce se v této brožuře nedá mnoho říci, neboť se jedná o velmi rozsáhlé a specializované téma, kterému, jak se zdá, rozumí pouze finanční mysl a kterou budou muset skutečně realizovat oni. Brožura č. 8 knihovny NS se tímto tématem plně zabývá.

Náboženství a umění

K tomuto tématu není možné v rámci Programu uvést více než jen několik hlavních zásad. To již bylo učiněno. Pokud jde o ostatní, naší zásadou musí být nevtahovat otázky náboženství do prohlášení o obecné politice; ačkoli můžeme s ničivým vlivem tajných doktrín judaismu zacházet jako s předmětem veřejných prohlášení a útoků.

Totéž platí pro všechny ty hloupé útoky na křesťanství. Výrazy jako „křesťanství jen škodilo“ pouze ukazují, že člověk, který je říká, nemá ani lidskou, ani politickou inteligenci.

Lze klidně vinit církev z vměšování se do politiky a všichni dobří křesťané budou odsuzovat krutosti páchané ve jménu kříže inkvizicí a procesy s čarodějnicemi, ale je špatné obecně zneužívat největší fenomén v lidských dějinách pro chyby a zkaženosti jednotlivců. Křesťanské náboženství pozvedlo a poučilo miliony a miliony lidí a přivedlo je k Bohu cestou utrpení.

Kultura středověku se ztotožnila ve znamení kříže; úspěch, oběť, odvážná víra mají své kořeny v křesťanství. Musíme si proto dávat pozor, abychom rozlišovali vnitřní duchovní jádro křesťanství od různých forem výrůstků, které se na něm objevily v průběhu jeho dějin.

Naše strana stojí na základech pozitivního křesťanství.

Toto není místo k diskusi o všech problémech, nadějích a touhách, zda německý národ někdy objeví nějakou novou formu pro své náboženské přesvědčení a zkušenosti; to jsou záležitosti zcela přesahující hranice programu, jakým je program národního socialismu.

Je naléhavě důležité postavit se tváří v tvář všem rušivým vlivům, které škodí našemu národu v oblasti umění, literatury, vědy, divadla, filmů a především v celém tisku. Náš program zásad – 25 bodů –

zachází dostatečně podrobně, aby bylo zbytečné k tomuto tématu dále hovořit.

Machine Translated by Google

Vojenské a další reformy

Národní armáda, obchodní a profesní komory, reforma volebního práva a práva jsou tak rozsáhlé otázky ovlivňující veřejný život, že je nelze shrnout v několika větách. Hlavní myšlenky jsou uvedeny v samotném Programu, ale úkol je promyslet a rozpracovat a především je naroubovat do historické minulosti bude velkým problémem nadcházejících let, kdy doufáme, že politická moc bude naše a kdy budeme vybaveni silou a znalostmi nezbytnými k převzetí státních záležitostí.

Zde máme bohaté pole pro výzkum v rámci nacismu.

Význam národního socialismu se projevuje ve skutečnosti, že nenechává žádnou oblast národního života nedotčenou; neboť poskytuje zcela nový základ, na kterém budeme muset tento život budovat.

Machine Translated by Google

5. Co si nepřejeme

Abychom posílili pozitivní stránku našeho programu, bude dobré krátce uvést co si nepřejeme.

Nechceme, aby se kola dějin otočila zpět, ani aby se obnovily k životu dynastie, které zanikly a sotva po sobě zanechaly stopu – vlastní vinou. Ani nechceme dosadit třídy, které byly sesazeny z trůnu, zpět na jejich dřívější privilegovaná postavení.
Důstojnická třída a úředníci ve skutečnosti nejsou o nic vyšší ani lepší než kterákoli jiná profesionální třída, pokud skutečně pracují v souladu s naší myšlenkou služby národu v první řadě.

Není to uniforma ani zlatá krajka, ale výkon, co z člověka dělá muže.

Nechceme jednostranné upřednostňování ani umělé povyšování dělnické třídy, ani žádnou diktaturu proletariátu. Nikdo se nesmí přesvědčit, že jakákoli třída si může, pouhým utlačováním v minulosti, nárokovat moc. Takové aspirace, když se promění v realitu, neochvějně vedou k hrozným důsledkům, jako byly ty, které doprovázely burzovní vzpouru v listopadu 1918. Zatím to není „utlačovaná“ část populace, která je na vrcholu, ale dav politických podvodníků, chamtivých dobrodruhů, spekulantů, žvástů a hlupáků, kteří se zmocnili politického aparátu a správy. Slibovaná diktatura proletariátu se proměnila v...

Diktatura „profitariátu“.

Ani nové uspořádání státu za národního socialismu by nemohlo mít naději na úspěch, kdyby nemělo k dispozici velmi důkladně vyškolený tým rozhodných mužů, zcela prodchnutých zásadami našeho programu, seriózních mužů s energií a zkušenostmi. I u nás by se příliš mnoho čistých demagogů protlačilo dovnitř a z nového uspořádání by těžilo.

Je mnohem snazší kritizovat chyby hroutícího se společenského řádu, než na něm konstruktivně pracovat.

Nepotřebujeme jen novou stranu, která se pomalu prosadí v parlamentu a ve státní správě a pak možná přijme jedno či dvě místa v koaličním ministerstvu, jen aby jí nakonec zlomili páteř – neboť pak by naše role v dějinách byla vyčerpána, stejně jako dnes sociální demokracie jako politická a intelektuální síla v Německu skončila. Totéž platí pro německé nacionalisty, kteří se již vzdali svých hlavních principů, aby získali křesla ve vládě.

Nechceme ministry, kteří se ujímají úřadu čistě kvůli své pozici nebo moci, ale každou takovou pozici budeme považovat za krok k našemu velkému cíli. Mezi námi a ostatními je vždy planoucí meč naší světové teorie.

Na jedné straně stát; nebo spíše falešný stát liberálně-demokraticko-parlamentního ražení, nucený z nutnosti maskovat tyranii finančníků, a u jeho nohou kypící dav židovských stoupenců táborů a lovců míst, bojujících o to, aby se ze systému uživili.

Na naší straně boj za osvobození a očištění našeho lidu, dokud nedosáhneme skutečného státu sociální spravedlnosti a národní svobody.

Machine Translated by Google

6. Závěr

Úkolem této první brožury knihovny NS je naučit národního socialistu to, co by měl vědět o stranickém programu. Znovu a znovu jsme viděli jediný hlavní princip, který se táhne všemi našimi argumenty jako šarlatová nit: národní socialismus je teorie světa, která stojí v ostrém protikladu k současnému světu kapitalismu a jeho marxistickým a buržoazním satelitům.

Náš život je bojem ve službách této mocné myšlenky, bojem za nové Německo.

My, národní socialisté, máváme naším bouřlivým praporem před světem. Věčně mladí, zářící a třpytící se na slunci se tyčí Hákový kříž, symbol znovu probouzejícího se života.

Machine Translated by Google

Manifest za zrušení Otroctví zájmu

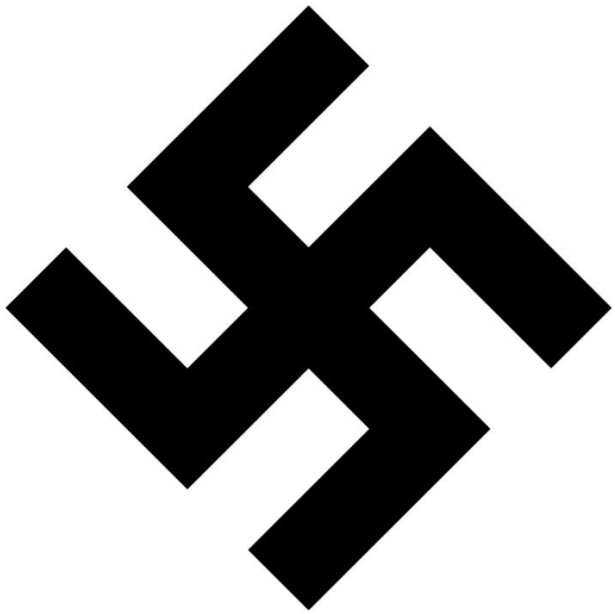

Machine Translated by Google

Mamonismus je těžká, všezahrnující a ohromující nemoc, kterou trpí naše současná kulturní sféra a vlastně celé lidstvo. Je jako zničující nemoc, jako stravující jed, který sevřel národy světa.

Mamonismem je třeba rozumět:

na jedné straně drtivá mezinárodní peněžní mocnost, nadvládní finanční mocnost trůnící nad jakýmkoli právem na sebeurčení národů, mezinárodní velkokapitál, čistě zlatá internacionála;

na druhé straně smýšlení, které se zmocnilo nejširšího okruhu lidí; nenasytná touha po zisku, čistě světské pojetí života, které již vedlo k děsivému úpadku všech morálních konceptů a může vést jen k dalšímu.

Toto smýšlení je ztělesněno a vrcholí v mezinárodní plutokracii.

Hlavním zdrojem moci mamonismu je snadný a nekonečný příjem, který je produkován úroky.

Z naprosto nemorální myšlenky úroků z půjček se zrodila Zlatá internacionála. Duševní a morální konstituce, vyrůstající z touhy po úrocích a spekulativním zájmu všeho druhu, vedla k děsivé korupci části buržoazie.

Myšlenka úroku z půjček je ďábelský vynález velkého půjčkového kapitálu; jediná umožňuje lenivý a bezduchý život menšiny magnátů na úkor produktivních lidí a jejich pracovního potenciálu; vedla k hlubokým, nesmiřitelným rozdílům, k třídní nenávisti, z níž se zrodila válka mezi občany a bratry.

Jediný lék, radikální prostředek k uzdravení trpícího lidstva, je

zrušení otroctví zájmu.

Zrušení otroctví úroků z peněz znamená jedinou možnou a definitivní osvobození produktivní práce od skryté donucovací moci peněz.

Zrušení otroctví úrokem znamená obnovení svobodné osobnosti, vykoupení člověka z otroctví, z kletby, kterou mamonismus spoutal jeho duši.
Kdo chce bojovat proti kapitalismu, musí zrušit otroctví úroků.

Kde musí začít zrušení otroctví úroku? U zápůjčního kapitálu!

Proč?

Protože půjčkový kapitál je ve srovnání s veškerým průmyslovým velkokapitálem tak ohromující, že proti velkým peněžním mocnostem lze účinně bojovat pouze zrušením úrokového otroctví. Poměr půjčkového kapitálu k průmyslovému velkokapitálu je 20:1. Německý lid musí ročně vybrat více než 12 miliard na úrocích z půjčkového kapitálu ve formě přímých a nepřímých daní, nájemného a rostoucích životních nákladů, zatímco i v letech válečného boomu činila celková suma všech dividend vyplácených německými akciovými společnostmi pouze 1 miliardu.

Lavinovitý růst zápůjčního kapitálu překračuje veškeré lidské kalkulační schopnosti, prostřednictvím věčného, nekonečného a bez námahy příjmu z úroků a z úroků na úroky.

Jaké požehnání přináší zrušení otroctví úrokem pro pracující lid?
Německa, pro proletáře všech zemí světa?

Zrušení otroctví úrokem nám dává možnost usilovat o zrušení všech přímých i nepřímých daní. Slyšte toto, vy, kdo vytvářejí hodnoty, všech zemí, všech států a kontinentů: všechny státní příjmy plynoucí z přímých i nepřímých zdrojů neustále plynou do kapes velkého zápůjčního kapitálu.

Machine Translated by Google

Zisky státních podniků, včetně pošty, telegrafu, telefonu, železnice, dolů, lesů atd., zcela postačují k financování všech nezbytných státních závazků pro školy, univerzity, soudy, správní orgány a sociální péči.

Žádný skutečný socialismus tedy nepřinese lidstvu žádné požehnání, dokud zisky z
Veřejné podniky zůstávají závislé na velkém dluhovém kapitálu.

Proto požadujeme jako základní zákon státu, nejprve pro německý národ, poté jako základní zákon pro všechny spřízněné národy, které si přejí s námi vstoupit do kulturního společenství ligy národů, toto:

1. Válečné dluhopisy, spolu se všemi ostatními dluhovými nástroji Německé říše, spolu se všemi ostatními dluhovými nástroji německých spolkových zemí, zejména železničními dluhopisy, jakož i dluhopisy všech místních samospráv, se prohlašují, s zrušením povinnosti úroků, za zákonné platidlo v nominální hodnotě [nebo spíše mají být převedeny na bankovní úvěry].

2. U všech ostatních papírů s pevným úrokem, krytých dluhopisů, průmyslových dluhopisů, hypoték atd. je povinnost platit úroky nahrazena povinností splácet jistinu; po 20 nebo 25 letech, v závislosti na úrokové sazbě, je tedy vypůjčený kapitál splacen a dluh splacen.

3. Všechny dluhy z nemovitostí, hypotéky atd. se splácejí ve splátkách ve stejné výši, jako byly dosud vyžadovány platby, v souladu s dluhopisy zaznamenanými v katastru nemovitostí. Domy a pozemky takto zbavené dluhů se stávají částečně majetkem státu nebo místní samosprávy. [Tímto způsobem se stát dostává do lepší pozice pro kontrolu a snižování nájemného.]

4. Celý měnový systém by měl spadat pod státní centrální banku. Stejně tak všechny soukromé banky, šekové banky, spořitelny a úvěrní družstva, by se měly přidružit jako pobočky.

5. Veškeré úvěry na nemovitosti jsou udělovány pouze prostřednictvím státní banky. Osobní a komerční úvěry jsou svěřeny soukromým bankéřům na základě státní koncese.
   Tato úleva se uděluje na základě posouzení potřeby, se zákazem zřizování poboček pro určité okresy. Sazebník poplatků stanoví stát.

6. Akciové cenné papíry se splácejí stejným způsobem jako papíry s pevným úrokem s roční sazbou 5 %. Nadměrný zisk se částečně vyplácí akcionářům jako kompenzace za „rizikový“ kapitál (na rozdíl od papírů s pevným úrokem a papírů krytých mincemi), zatímco zbývající přebytek se podle suverénního práva práce buď společensky rozděluje, nebo se používá ke snížení cen produktů.

7. Všem osobám, které z fyzických důvodů (pokročilý věk, nemoc, fyzická nebo duševní pracovní neschopnost, extrémní mládí) nejsou schopny si vydělávat na živobytí, jsou úrokové výnosy ze stávajícího kapitálového majetku i nadále vypláceny jako důchod ve stejné, a případně i zvýšené výši, výměnou za dodání cenných papírů.

8. V zájmu snížení současné inflace papírových peněz se zavádí univerzální, silně odstupňovaná daň z válečných dluhopisů a dalších dluhových nástrojů Říše a států. Tyto papíry mají být zlikvidovány.

9. Prostřednictvím intenzivní osvěty lidu má být lidem jasně vysvětleno, že peníze nejsou a neměly by být ničím jiným než poukázkou na vykonanou práci; že ačkoli každá vysoce rozvinutá ekonomika samozřejmě potřebuje peníze jako prostředek

Machine Translated by Google

směnou tím končí i funkce peněz a v žádném případě by penězům neměla být propůjčována nadpozemská síla, aby samy od sebe rostly prostřednictvím úroku na úkor produktivní práce.

Proč jsme to všechno ještě neudělali, což je tak samozřejmé, co je třeba považovat za jako Kolumbovo vejce pro sociální otázku?

Protože jsme se v naší mamonistické slepotě odnaučili jasně vidět, že doktrína o posvátnosti úroku je obludný sebeklam, že evangelium úroku z půjčky, který jediný činí člověka blaženým, zapletlo celé naše myšlení do zlaté sítě mezinárodní plutokracie. Protože jsme zapomněli a všemocné peněžní mocnosti nás záměrně udržují v mateřství ohledně skutečnosti, že – s výjimkou případů hrstky bohatých lidí –

Úrok, který se zdá být tak krásný a je tak milován bezmyšlenkovitými, je zcela kompenzován daněmi. Veškerá naše daňová legislativa je a zůstane, dokud nedojde k osvobození od otroctví úrokem, pouze povinností placení daně velkému kapitálu, a nikoli, jak bychom si představovali, dobrovolnou obětí za vykonání práce pro společnost.

Osvobození z otroctví úroků z peněz je proto jasným mottem globální revoluce, osvobození produktivní práce z řetězů nadvládních peněžních mocností.

Implementace a odůvodnění

Stojíme uprostřed jedné z nejtěžších krizí, které musel náš chudý lid ve své bolestné historii snášet. Náš lid je vážně nemocný; vážně nemocný je celý svět.
Národy bezmocně koktají; vášnivá touha, volání po vykoupení prochází pochmurnými masami. Se smíchem a tancem, s kinem a okázalostí se lid snaží zapomenout na svůj vlastní žalostný osud – zapomenout na své zklamané naděje, na hlubokou vnitřní bolest,
o strašném zklamání z toho, co by člověk tak rád nazval „výzvami revoluce“.
Ale jak jsme si to všechno mohli představovat jinak? Jak mohly všechny ty krásné sliby znít jinak? Všechno, v co jsme doufali, že získáme v temnotě noci, v temnotě našeho vojenského kolapsu, se zdálo být třpytivým zlatem, ale teď, když šedivý den osvětluje nález, jsou to jen shnilé kousky dřeva.
Teď tu stojíme v bezvědomí. Kvůli těmto shnilým kouskům dřeva, které se v noci tak jemně leskly, jsme zahodili vše, co nám dosud bylo drahé a cenné, a nacpali jsme si všechny kapsy tímto ubohým pokladem. Není divu, že zuřivost zoufalství svírá právě ty nejchudší z chudých a že zuří v nesmyslném hněvu proti svým vlastním bratrům a ve své hluboké touze po vykoupení se snaží zničit vše, co jim stojí v cestě.

Tento stav musí vést k naprostému šílenství, pokud bude lid dále podněcovat bezvědomí a hloupost.

A kam toto šílenství vede, vidíme v bolševickém Rusku. Znárodnění, jak se v Rusku nazývá socializace, se ukázalo jako selhání, prohlašuje nerušený Lenin. Ekonomika je zničena, kupní síla peněz klesá na nulu, inteligence je zabita, dělník je bez chleba. Zoufalství v celém lidu; pouze krvavý teror založený na čínských a lotyšských žoldácích je schopen ochránit rudé diktátory před pomstou zrazeného lidu. I u nás se vývoj bude ubírat tímto směrem, pokud budou ve vládě i nadále připouštěni mezinárodní spekulanti, posedlí straničtí fanatici, zástupci nejtěžce zatížené buržoazie a příslušníci rasy, která je německému lidu svou povahou hluboce cizí.

Machine Translated by Google

Co vlastně byla ta krásná, krásná slova, která nám někdo šeptal do ucha?
mír, Společnost národů, parlamentarismus, suverenita lidu, demokracie, diktatura proletariátu, socialismus, zničení kapitalismu, osvobození od militarismu a další podobná hezká hesla. Měl povstat nový svobodný lid, který by si měl sám určovat svůj osud. Nic z toho se nesplnilo, nemohlo se splnit a ani se nikdy splnit nemůže, pokud s nejvyšší morální vážností neprozkoumáme všechny tyto přízraky, všechna tato hesla – pokud svědomitě nezkoumáme příznaky nemoci jako inteligentní a starostlivý lékař a pečlivě nediagnostikujeme současný stav nemocného, aniž bychom šetřili úsilí, abychom zjistili, odkud tato vážná kritická nemoc pochází.

卐卐卐卐卐

Nemoc naší doby se nazývá mamonismus.
Co je mamonismus?

Mamonismus je zlověstná, neviditelná, tajemná vláda velkých mezinárodních peněžních mocností. Mamonismus je však také smýšlení; je to uctívání těchto peněžních mocností ze strany všech těch, kteří jsou nakaženi mamonistickým jedem. Mamonismus je neomezená hypertrofie – sama o sobě zdravé – lidské touhy po získávání. Mamonismus je touha po penězích přerostlá v šílenství, která nezná vyšší cíl než hromadit peníze na peníze, která se s bezkonkurenční brutalitou snaží donutit všechny síly světa do svých služeb a musí vést k ekonomickému zotročení, k vykořisťování pracovního potenciálu všech národů světa. Mamonismus je smýšlení, které vedlo k úpadku všech morálních konceptů. Mamonismus považovaný za celosvětový fenomén je třeba ztotožnit s brutálním, bezohledným egoismem v člověku. Mamonismus je duch chamtivosti, bezmezné touhy po vládnutí, mentality zcela zaměřené na uchvácení statků a pokladů světa; je to ve svém jádru náboženství čistě světsky orientovaného lidského typu.

Mamonismus je přímým opakem socialismu. Socialismus, chápaný jako nejvyšší morální idea, jako myšlenka, že člověk není na světě jen sám pro sebe, že každý člověk má povinnosti vůči komunitě, vůči celému lidstvu a že není zodpovědný jen za okamžité blaho své rodiny, členů svého kmene, svého lidu, ale že má také neotřesitelné morální závazky vůči budoucnosti svých dětí a svého lidu.

Konkrétněji musíme mamonismus vnímat jako vědomou tajnou dohodu mocných velkokapitalistů všech národů. V tomto ohledu je vždy pozoruhodný skrytý příchod mamonismu.

Velcí magnáti se vskutku skrývají jako konečná hnací síla angloamerického imperialismu, který obklopuje celý svět; nic jiného. Velké peněžní mocnosti skutečně financovaly děsivé masové vraždy během světové války. Velké peněžní mocnosti jakožto vlastníci všech velkých novin skutečně zapletly svět do sítě lží. S uspokojením rozdmýchávaly všechny nízké vášně, pilně podporovaly růst současných tendencí a prostřednictvím chytré tiskové propagandy přivedly francouzský revanšismus k varu. Pečlivě živily panslovanskou myšlenku, srbskou domýšlivost o tom, že jsou velmocí, a potřebu těchto států po penězích až do bodu, kdy se musí rozhořet světový požár.

I mezi námi v Německu panuje duch mamonismu, který chtěl znát jen další čísla o exportu, národním bohatství, expanzi, velkých bankovních projektech a mezinárodních finančních dohodách,

Machine Translated by Google

vedlo k úpadku veřejné morálky, k úpadku našich vládnoucích kruhů do materialismu a hédonismu, k povrchnosti v našem národním životě, což jsou všechny faktory, které nesou spoluodpovědnost za děsivý kolaps.

卐 卐 卐 卐 卐

S úžasem se musíme ptát, odkud se bere mamonismus, odkud mezinárodní velkokapitál čerpá svou neodolatelnou moc.

Nelze přehlížet, že mezinárodní spolupráce velmocí představuje zcela nový fenomén. V historii nemáme pro to obdoby. Mezinárodní závazky monetární povahy byly prakticky neznámé. Teprve s rostoucí globální ekonomikou, s všeobecným globálním obchodem, se etablovala myšlenka mezinárodní úrokové ekonomiky a zde se dotýkáme nejhlubších kořenů, zde jsme narazili na nejvnitřnější zdroj síly, z něhož Zlatá internacionála čerpá svou neodolatelnou moc.

Úrok, snadný a nekonečný příliv zboží, založený na pouhém vlastnictví peněz bez jakéhokoli přidávání práce, způsobil růst velkých peněžních mocností. Úrok z půjčky je ďábelský princip, z něhož se zrodila Zlatá internacionála. Půjčkový kapitál pevně přichytil svůj krevní trychtýř naprosto všude. Jako náruč sasanky chytil velký půjčkový kapitál do pasti všechny státy, všechny národy světa.

Vládní půjčky, vládní dluhopisy, železniční dluhopisy, válečné dluhopisy, hypotéky, kryté dluhopisy – zkrátka úvěrové nástroje všeho druhu polapily celý náš ekonomický život, takže od nynějška se všechny národy světa bezmocně kroutí ve zlatých sítích. Kvůli úrokovému principu, v souladu s naprosto šíleným politickým klamem, že každý druh vlastnictví s sebou nese nárok na výdělek, jsme se podrobili otroctví úroku z peněz. Nelze uvést jediný skutečný, platný morální důvod, proč by pouhé držení peněz mělo vést k nároku na neustálé platby úroků.

Tento vnitřní odpor vůči úrokům a příjmům všeho druhu bez jakéhokoli výskytu produktivní práce se táhne duševním životem všech národů a dob. Nikdy však tento hluboký vnitřní odpor vůči moci peněz nebyl pro národy tak vědomý jako v naší době.

Mamonismus nikdy nebyl takovým způsobem, který by zahrnoval celý svět, připraven k zahájení ovládnutí světa. Nikdy dosud nesloužil veškeré nízkosti, touze po moci, touze po pomstě, chamtivosti, závisti a lži tak chytře skrytým a přesto brutálně dotěrným způsobem jako nyní. Světová válka je ve své nejhlubší podstatě jedním z největších rozhodnutí v evolučním procesu lidstva v boji o to, zda by v budoucnu měl osud určovat mamonisticko-materialistický nebo socialisticko-aristokratický světonázor.

svět.

卐 卐 卐 卐 卐

Na první pohled se zdá, že mamonistická angloamerická koalice zpočátku bezpochyby vítězila. Jako reakce proti ní vznikl na Východě bolševismus a pokud chceme v bolševismu vidět velkou myšlenku, pak je to bezpochyby postoj diametrálně odlišný od mamonistického světonázoru. Metody, které se bolševismus snaží k tomu použít, jsou však nepovedené léčebné postupy Dr. Eisenbartha. Jde o pokus pomoci nemocnému s vnitřní otravou skalpelem, amputací hlavy, paže a nohou.

Machine Translated by Google

Proti tomuto řádění bolševismu, proti tomuto nesmyslnému převratu musíme předložit proveditelnou novou myšlenku, která sjednocující silou sjednotí všechny pracující třídy, aby vyhnala jed, který způsobil světu nemoc.

Vidím tento prostředek ve zrušení otroctví úroků z peněz.

Existují tři faktory, které činí úrok z dluhového kapitálu nápadnou a pravou příčinou naší finanční bídy.

Zaprvé, obludná disproporce pevně úročeného dluhového kapitálu, tedy kapitálu, který roste sám od sebe bez vynaložení tvůrčí práce, a dokonce roste donekonečna.
U nás v Německu tento zápůjční kapitál již dosáhl úrovně 250 miliard, kterou nepovažujeme za příliš vysokou. Naproti této obrovské sumě činí průmyslový provozní kapitál celého našeho německého průmyslu pouze 11,8 miliardy. Kromě toho je tu 3,5 miliardy kapitálu 16 000 průmyslových společností s ručením omezeným [GmbH], takže celkem máme k dispozici jen asi 15 miliard průmyslového kapitálu. Prvním základním zjištěním je poměr 20:13 .

Toto hodnocení znamená, že u finančních problémů největšího významu se všechna opatření týkající se zápůjčního kapitálu musí ukázat jako dvacetkrát účinnější než opatření namířená proti velkoprůmyslovému kapitálu.

Za druhé: úroková platba z výše uvedeného dlužního kapitálu, odhadovaná na 250 miliard, posuzovaná v souhrnu za celou dobu činí asi 12,5 miliardy ročně. Naproti tomu součet všech průmyslových dividend rozdělených v roce 1916 činil v roce 1915 asi jednu miliardu marek. V předchozích desetiletích se toto číslo v průměru pohybovalo kolem 600 milionů. V posledních dvou letech války [1914-1918] se sice mohla značně zvýšit, ale v letošním roce [1919] zaznamená o to větší propad.

Průměrná ziskovost všech německých akciových společností [AG] byla 8,21 %, což je jen o 3,5 % více než průměrný výnos z pevně úročených úvěrů.

Takto shrnuji, že v budoucnu bude muset německý lid platit asi 12,5 miliardy [ročně] za různé věčné úroky z velkého dluhového kapitálu, zatímco výnos z průmyslového kapitálu v roce největšího rozmachu činil 1 miliardu a v dobách nerušené prosperity pouze 0,6 miliardy. Vidíme zde tedy opět poměr řádově 20:1 až 12:1.

Třetím a nejnebezpečnějším faktorem je enormní, nepochopitelně růst velkého dluhového kapitálu prostřednictvím úroků a úroků z úroků. Zde musím trochu odbočit a doufám, že problém vysvětlím malým exkurzem do vyšší matematiky. Nejprve několik příkladů.

Okouzlující příběh o vynálezu šachové hry je dobře známý. Bohatý indický král Šihrám splnil vynálezci jako poděkování za vynález královské hry jedno přání. Přáním mudrce bylo, aby mu král dal jedno zrnko pšenice na první políčko šachové hry, dvě na druhé, čtyři na třetí, a tedy vždy na každé políčko dvakrát tolik než na předchozí. Král se usmál nad zdánlivě skromným přáním mudrce a nařídil, aby přinesli pytel pšenice, aby se na každé políčko mohla rozdělit zrnka pšenice. Jak všichni víme, splnění tohoto přání bylo nemožné ani pro nejbohatšího prince na světě. Veškerá úroda světa za tisíc let by nestačila k zaplnění 64 políček šachovnice.

[3] Poměr 17:1 je samozřejmě přesnější, ale Feder možná počítá s pravděpodobností, že se tento poměr zvýší.

Machine Translated by Google

Ještě jeden příklad: mnozí si ještě ze školních let pamatují muka výpočtu složeného úroku; jak se halíř investovaný v době Kristova narození násobí složeným úrokem tak, že se každých 15 let zdvojnásobuje. V roce 15 po Kristově narození se halíř zvýšil na 2 haléře, v roce 30 n. l. na 4 haléře, v roce 45 n. l. na 8 haléřů a tak dále. Jen velmi málo lidí si vzpomene, jakou hodnotu by tento halíř představoval dnes: objem zlata odpovídající objemu Země, Slunce a všech planet dohromady by nestačil k vyjádření hodnoty tohoto haléře investovaného složeným úrokem.

Třetí příklad: majetek rodu Rothschildů, nejstarší mezinárodní plutokracie, se dnes odhaduje na zhruba 40 miliard. Je dobře známo, že ve Frankfurtu kolem roku 1800 starý starosta Amschel Rothschild, bez vlastního bohatství, které by stálo za zmínku, položil základy gigantického jmění svého rodu prostřednictvím půjček částečných rezerv v podobě milionů, které mu hrabě Vilém I. Hesenský svěřil do úschovy.

Kdyby se narůstání peněz prostřednictvím úroků a úroků z úroků u Rothschilda dařilo jen mírným tempem penny, křivka by nestoupala tak strmě, jak se stává. Ale za předpokladu, že by kolektivní bohatství Rothschildů rostlo pouze tempem penny, činilo by jmění Rothschildů v roce 1935 80 miliard, v roce 1950 160 miliard, v roce 1965 320 miliard, a tím by již daleko překročilo celkové německé národní bohatství.

Z těchto tří příkladů lze odvodit matematický zákon. Křivka, která představuje vzestup majetku Rothschildů, křivka, kterou lze odvodit z počtu pšeničných zrn na šachovnici, a číslo, které představuje násobení penny.

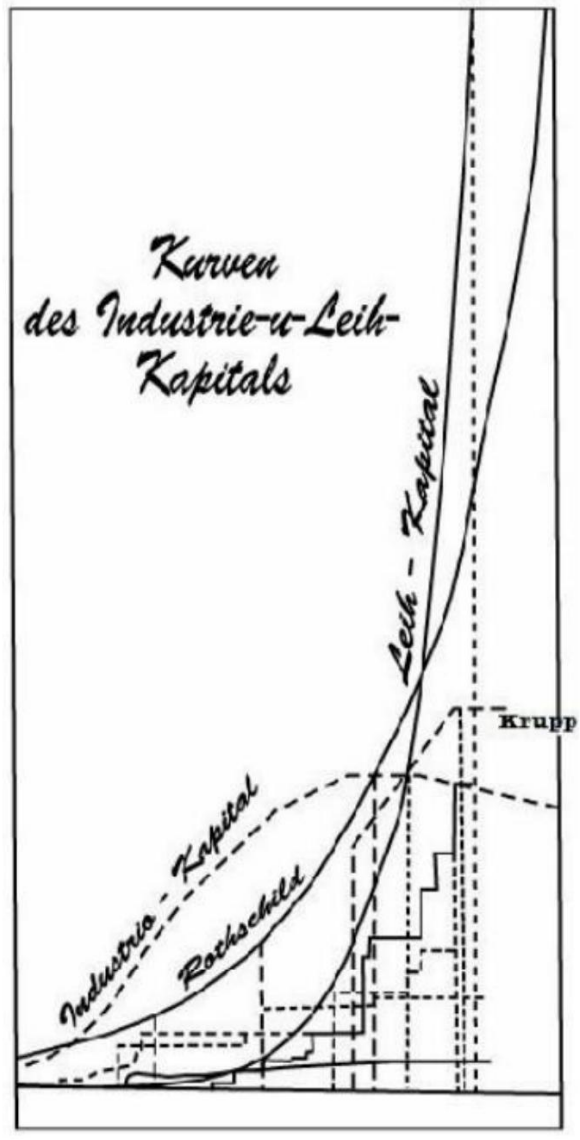

produkuje při složeném úročení, jsou jednoduché matematické křivky. Všechny tyto křivky mají stejný charakter. Po počátečním mírném a postupném nárůstu se křivka stává stále strmější a brzy se prakticky blíží téměř tečné k nekonečnu.

Zcela jinak však pokračuje křivka růstu průmyslového kapitálu.
Stejně tak, i když vznikají převážně z malých začátků, brzy se objeví silná eskalace křivek, až dosáhne určitého nasycení kapitálu.
Pak se křivky zplošťují a v některých odvětvích možná dokonce mírně klesají, pokud nové vynálezy vedly ke znehodnocení stávajících továren, strojů atd. Rád bych zde vybral pouze jeden příklad, rozvoj Kruppových závodů. V roce 1826 zemřel starý Krupp téměř bez majetku. V roce 1855 Alfred Krupp obdržel svou první objednávku na 36 děl jménem egyptské vlády.

V roce 1873 Krupp již zaměstnával 12 000 dělníků. V roce 1903 prodala paní Berta Krupp celý závod a majetek Alfredu Kruppovi.

Machine Translated by Google

akciová společnost za 160 milionů. Celková hodnota akciového kapitálu dnes činí 250 milionů. Co pro nás Němce znamená jméno Krupp? Vrchol našeho průmyslového rozvoje. První výrobce [ocelových] děl na světě. Obrovská suma nejhouževnatější, nejúčelnější a nejintenzivnější produktivity. Pro statisíce našich lidových soudruhů znamenalo Kruppovo úsilí chléb a práci. Pro náš národ zbraně a obranu – a přesto je to trpaslík ve srovnání s miliardami Rothschildů. Jaký význam má růst Kruppova jmění během století ve srovnání s růstem Rothschildova jmění prostřednictvím beznadějného a nekonečného narůstání z úroků a úroků za úroky?

Dvě křivky nakreslené tučnými čarami představují úroky z půjček a horní křivka skutečně ukazuje vývoj majetku Rothschildů a spodní křivka, zpočátku plochá a poté rychle rostoucí, ukazuje velmi obecným způsobem charakteristický vývoj všech takových křivek, kdy malý posun na vodorovné ose může vést ke zdvojnásobení hodnoty na svislé ose. Šrafovaná čára znázorňuje vývojovou křivku celého našeho průmyslu v průběhu posledních 40-50 let. Různě šrafované tenké čáry ukazují vývoj několika náhodně vybraných velkých průmyslových podniků, z nichž je odvozen obecný charakter šrafované křivky průmyslového kapitálu.

Je třeba výslovně poznamenat, že křivky zápůjčního kapitálu jsou zobrazeny silně stlačené. Například křivka majetku Rothschildů musí být nastavena 80krát výše než Kruppova křivka. Účelem zobrazení křivek je samozřejmě pouze demonstrace zásadně odlišného charakteru obou typů kapitálu. Křivky zápůjčního kapitálu zpočátku vykazují poměrně pozvolný vzestupný vývoj; vývoj pak jde rychleji, až se, stále divočejší a strhávající všechno s sebou, povznese daleko za lidské pojmy a usiluje o nekonečno.

Křivka průmyslového kapitálu naopak zůstává v konečném rozsahu! Ať už jsou divergence, které trasa může v detailech ukázat, sebevětší, základní charakter průmyslového rozvoje bude celkově vždy takový, že po silném počátečním rozvoji následuje určité období zralosti, nasycení, po kterém dříve či později dochází k úpadku.

卐卐卐卐卐

Nic nám jasněji neukazuje hluboký a podstatný rozdíl mezi zápůjčním kapitálem a průmyslovým kapitálem. Nic nám nedokáže jasněji objasnit rozdíl mezi ničivými účinky zápůjčního kapitálu a obchodními zisky (dividendami) z obchodního kapitálu vloženého a riskovaného ve velkých průmyslových podnicích než toto srovnání.

Nelze dostatečně zdůraznit, že už jen samotné poznání matematických zákonů, kterými se řídí zápůjční a průmyslový kapitál, nám ukazuje jasnou cestu, kam má být použita páka k nápravě naší zničené finanční ekonomiky. Jasně si uvědomujeme, že nikoli kapitalistický ekonomický řád, ani kapitál sám o sobě a jako takový není metlou lidstva. Nenasytná potřeba úroků velkého zápůjčního kapitálu je prokletím celého pracujícího lidstva!

Kapitál musí existovat! Práce musí existovat! Sama o sobě práce toho moc nezmůže. Kapitál sám o sobě nic nezmůže!

Kapitál bez práce může být jen sterilní! Proto je nejdůležitějším požadavkem, nejušlechtilejším úkolem revoluce, nejrozumnějším smyslem světové revoluce zrušení otroctví úroků z peněz.

Dům Rothschildů se dnes odhaduje na 40 miliard. Miliardáři amerických vysokých financí, pánové Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt a Astor, jsou oceňováni společně.

Machine Translated by Google

nejméně 60–70 miliard. Při úrokové sazbě pouhých 5 % to znamená příjem pro těchto osm rodin ve výši 5–6 miliard, což je podle výzkumů Karla Helffericha zhruba 75 % ročního příjmu, který měli všichni daňoví poplatníci v Prusku v roce 1912. (V té době bylo asi 21 000 000 daňových poplatníků, z čehož by 75 % znamenalo asi 15 000 000. Na každého daňového poplatníka připadá v průměru 1,56 příbuzného; tedy 23 milionů příbuzných.)

Přibližně 38 000 000 Němců tak muselo žít z ročního příjmu výše zmíněných miliardářů. Američtí miliardáři jistě nejsou čistými lichvářskými kapitalisty ve stejném smyslu jako Rothschildův rod a tak dále. Vůbec se nezajímám o to, zda jsou američtí miliardáři skutečně „stomilionáři“ nebo „tisícmilionáři“.

„miliardáři v řádu milionů marek“; v prvním případě by člověk musel počítat s jedním nebo dvěma tucty dalších Kroesů. Nebo jednoduše přijměme Rathenauových „300“; pak bude náš inventář jistě v pořádku. Zde není důležité uvádět přesné číslo, ale uznávaný poměr 300 ku 38 000 000 nám otevírá oči ohledně brutální vlády mezinárodního zápůjčního kapitálu.

Proto odhoďme tyto hrozné řetězy, které mohou jen uškrtit veškerou aktivní práci; odtrhněme peníze od moci nést úrok a nést úrok navždy, dokud se celé lidstvo nestane zcela zavázaným k úrokům mezinárodnímu dlužnému kapitálu.

Jsou to tedy právě tyto tři body, které nám poprvé objasňují, kde jedině páka...
lze účinně použít ke zmírnění naší vnitřní finanční tísně.

Za další věc si uvědomujeme, že útok celého socialistického světa idejí proti průmyslovému kapitálu byl zcela mimo mísu, protože i zamýšlená úplná regulace nebo socializace veškerého podnikatelského zisku – za předpokladu neoslabené ekonomiky –
by přineslo směšně mizernou částku ve srovnání s obrovskou finanční zátěží rozpočtů naší Říše a našeho státu.

Zrušením otroctví úroků z peněz lze celou finanční neduh odstranit jednou ranou. Okamžitě cítíme opět pevnou půdu pod nohama; okamžitě nám musí a bude jasné, že jsme se touto ubohou dluhopisovou ekonomikou jen oklamali tím nejgrotesknějším způsobem.

Vždyť co jiného je dluhový kapitál než dluhy? Dluhový kapitál jsou dluhy! To nelze opakovat dostatečně často. Co je to za šílenství, když si německý lid jako celek vypůjčil na válku 150 miliard? Když si za to dokonce slíbil 7,5 miliardy na úrocích a nyní se cítí být postaven do trapné situace, která byla od začátku nevyhnutelná, a to snažit se těchto 7,5 miliardy od sebe vybrat ve formě zcela fantastických daní?

卐卐卐卐卐

Tragické na tomto sebeklamu není ani tak hloupost celé této ekonomiky válečných dluhopisů, kterou jsme vždy využívali mnohem lépe než zbytek světa, jako spíše fakt, že z ní má obrovský prospěch jen relativně malý počet velkých kapitalistů, zatímco úroky musí platit veškerý pracující lid, včetně středních a menších kapitalistů, stejně jako podnikání, obchod a průmysl. A zde vychází najevo politická stránka celé myšlenky. Zde si mohou uvědomit, že ve skutečnosti je velký zápůjční kapitál a jen on [tj. ne průmyslový kapitál] kletbou celého pracujícího lidstva. Lze si s tím pohrávat, jak chceme, ale vždy masa všech tvrdě pracujících lidí musí nakonec nést náklady na platby úroků z zápůjčního kapitálu. Střední a menší kapitalisté nemají za své krásné platby úroků co ukázat; nemohou mít co ukázat za částky

Machine Translated by Google

Úroky musí být zcela zdaněny. Ať už ve formě přímých daní, nebo nepřímo ve formě nepřímých daní, kolků, cel nebo jiných zátěží pro obchod, tvrdě pracující lidé jsou vždy na dně a velký kapitál z toho profituje. Nyní je docela udivující sledovat, jak socialistický ideový svět Marxe a Engelse...

Je dnes docela udivující sledovat, jak socialistický ideový svět Marxe a Engelse, od Komunistického manifestu po Erfurtský program (zejména Kautského), a dokonce i současní socialističtí vůdci, šetří zájmy zápůjčního kapitálu jako na povel. Posvátnost úroku je tabu; úrok je svatyně svatých; nikdo se ho dosud neodvážil zpochybnit. Zatímco majetek, šlechta, bezpečnost osoby a majetku, zákony Koruny, privilegia a náboženské přesvědčení, čest důstojníků, vlast a svoboda jsou víceméně postaveny mimo zákon, úrok je svatý a nenapadnutelný. Konfiskace bohatství a socializace, tedy naprosté porušování zákona, které je jen poněkud přikrášlené, pokud je pácháno zdánlivě ve jménu všech jednotlivců, je na denním pořádku: to vše je povoleno, ale úrok, úrok je noli me tangere, „nesahej na mě“.

Úroky z dluhu Říše jsou alfou a omegou státního rozpočtu. Jejich gigantická váha táhne loď státu do propasti a přesto... je to všechno jeden velký podvod... obludný sebeklam, živený pouze a výhradně A ve prospěch velkých peněžních mocností.

Zde bych se rád krátce dotkl námitek týkajících se malých důchodců, o kterých bude řeč později, aby se člověk nemuseli zabývat jejich přemýšlením. Při úvahách o velmi důležitých otázkách se o nich nemluví, ale je samozřejmé, že tyto kompenzace budou poskytovány prostřednictvím co nejširšího rozšíření služeb sociální péče.

Podvod, řekl jsem! Úrokový podvod! Silné slovo. Ale pokud má toto slovo opodstatnění, které bylo za války snad nejpoužívanějším slovem v poli i doma, pak má největší opodstatnění ve vztahu k úrokovému podvodu.

Ale co válečné dluhopisy? S prvními 5 miliardami Říše vybrala z kapes lidí úspory, které skutečně existovaly. Peníze se zase vrátily. Pak přišla nová půjčka, která peníze znovu vysála, a s ní i poslední zbývající úspory. A znovu se objevila pumpa a miliardy vysály, a ty zase zase ustupovaly, až se Říše vesele, poté co se tato okouzlující hra devětkrát opakovala, zadlužila o 100 miliard.

Na oplátku lidé samozřejmě drželi v rukou 100 miliard v jemně potištěném papíru – zpočátku jsme si představovali, že jsme mnohem zbohatli – ale pak přišel stát a řekl: „Čelím bankrotu.“

Ano, ale proč? – Já sám rozhodně nemohu zbankrotovat, i když občas vytáhnu stomarkovou bankovku z pravé horní kapsy a vložím ji do levé. Jistě by to byla největší hloupost ze všech, kdybychom pokračovali v hlouposti naší ekonomiky založené na válečných dluhopisech vyhlášením bankrotu .

Zlomme otroctví úroků z peněz! Prohlasme válečné dluhopisy za zákonné platidlo se zrušením úroků a noční můra státního bankrotu se před námi rozplyne jako březnový sníh pod sluncem.

4 Feder zde vnímá německý národ jako jednotný celek, nikoli jako pouhý seskupení jednotlivců: peníze, které byly převedeny od některých Němců k jiným Němcům, zůstávají v rámci německého národa, což znamená, že je v pravomoci německé vlády upravit jejich rozdělení, možná k bezprostřední nevýhodě některých jednotlivců, ale pro dobro národa jako celku.

Machine Translated by Google

Lidé mi říkají, že zrušení úrokových plateb je maskovaný státní bankrot.
Ne, to není pravda! – Přízrak státního bankrotu je ve skutečnosti jen pohádka a strašák vymyšlený mamonistickými silami.

Kniha Franze Röhra s názvem „Co by měl každý vědět o státním bankrotu“ zcela uvízla v mamonistickém způsobu myšlení.
Ačkoli autor obecně poměrně jasně uznává ekonomické problémy, které nám ohrožují socializací, a ačkoli důrazně a správně radí, že nás nakonec může zachránit pouze obnova naší ekonomiky – nedokáže se osvobodit od pověrčivé víry v posvátnost zájmu, a proto státní bankrot zobrazuje zcela v souladu se zájmem mamonismu jako naprosto děsivou katastrofu.

Je zajímavé pozorovat, že Röhr se navzdory lepším historickým znalostem nemůže zbavit mamonistického pohledu a ve svém závěrečném slově poznamenává: „Pokud se ničivé hospodářské katastrofě neodvrátí, nikdo jí nebude ušetřen,“ zatímco na straně 81 připouští, že důsledky špatného hospodaření s veřejnými financemi byly částečně velmi rychle zvráceny, a na straně 68 říká, že v každém případě by nemělo být pochyb o tom, že Rusko (v minulém století) tyto měnové krize překonalo bez trvalých problémů. Na straně 76 při zkoumání dopadů státních bankrotů říká, že ačkoliv samozřejmě došlo k hlubokým ekonomickým problémům atd., z velké části nedošlo ani ke zničení státu, ani k jeho ekonomické síle. Naopak, dostatečně často bylo pozorováno rychlé oživení národního hospodářství a oživení veřejných financí. Když pak autor pokračuje dalšími třemi řádky a říká, že státní bankrot absolutně znamená hospodářskou katastrofu a způsobuje nekonečné utrpení, lituji, že se této logice nemohu řídit.

Ale zpět k našemu konkrétnímu případu! Co by bylo čestnější? Mluvit farizejsky o nenapadnutelnosti válečných dluhopisů a zároveň utlačovat lidi nehorázným daňovým břemenem? Nebo kdyby ministr financí měl odvahu otevřeně oslovit lid a prohlásit: „Nemohu platit úroky z válečných dluhopisů, nebo mohu, jen když od vás vyberu přesně stejnou částku na daních.“ „... Ale tehdy, během války, jsem peníze absolutně potřeboval; nic chytřejšího (viz Anglie) mě nenapadlo, a tak jsem provedl podvod s vysoce úročenými válečnými dluhopisy. Musíte mi odpustit, milovaní; nakonec to všechno bylo pro vás, ale pokud si už nechceme hrát na schovávanou... Já, stát, už nebudu platit žádné další úroky a vy, daňoví poplatníci, nemusíte platit daně na pokrytí těchto úrokových plateb... To naše transakce zásadně zjednodušuje; vyhýbáme se obrovské daňové byrokracii a stejně tak obrovské byrokracii placení úroků, čímž ušetříme obrovské množství peněz a pracovního potenciálu.“

Dlouho jsem váhal s odhalením tohoto podvodu, ale považuji ho za naprosto zásadní.
v žádném případě neztrácet ze zřetele celkový obraz.

卐卐卐卐卐

Podle bavorských daňových přiznání by okruh lidí, kteří by trpěli – řekněme přesně ti, kteří podle svých daňových přiznání obdrželi přes 30 000 marek na úrocích – tvořilo 822 lidí, což je pouze 0,4 % z těch, kteří jsou povinni platit daně (Bayr. St-Z. 1913) v celém Německu, tedy přibližně 10 000. (Horních 10 000!)

Objasněme si nyní co nejstručněji nejdůležitější aspekty tohoto revolučního požadavku a nejprve se zamysleme nad otázkami z naší národní perspektivy.

Machine Translated by Google

K tomu je nejprve potřeba jasně se podívat na naši současnou situaci. Státní tajemník Eugen Schiffer ve svém velkém projevu v Berlínské obchodní komoře prohlásil, že je „nemožné ignorovat“. To je jen částečně pravda. Ignorovat lze obrovské zadlužení našeho národního hospodářství a bezprecedentní devalvaci naší měny –

zkrátka fakt, že jsme se přes noc stali chudým národem.

Zátěž, která nám mírová smlouva ukládá, však nelze ignorovat. V současné době existující dluhové certifikáty, jak jsme viděli, dosahují přibližně 250 miliard. Předpokládejme nejprve, že nám Dohoda uloží v nějaké formě dalších 50 miliard válečných reparací: to celkem činí dluh ve výši přibližně 300 miliard.

Jakkoli to může zatěžovat úzké hranice tohoto pojednání, je přesto třeba říci několik slov o rozsahu německého národního bohatství. Výzkumy Helferricha a Steinmann-Buchera odhadují německé národní bohatství na přibližně 350 miliard. Těmto zjištěním lze připsat jen velmi omezenou hodnotu, ať už byla odvozena jakkoli pečlivě. Platí pouze pro období nerušené hospodářské činnosti. Jsou však také poměrně zavádějící, protože zahrnují státní a obecní majetek, tedy například i opravy silnic, úpravy vodních cest atd. Je zřejmé, že ačkoliv realizace takových děl mohla stát obrovské peníze, přesto nemají striktně vzato žádnou vnitřní hodnotu. Lepším měřítkem národního bohatství je tzv. zdanitelné bohatství, jak vyplývá z daňových přiznání k příspěvku na obranu nebo z daně z majetku z válečného období. Výsledkem je celková částka 192 miliard, tedy mnohem méně než Helfferichův údaj. K této částce lze nicméně podle zkušeností připočítat asi 10 % pro malé majetky osvobozené od daně a přibližně stejnou částku pro „tiché rezervy “ .5

V každém případě se mi zdá příliš optimistické hovořit o národním bohatství přesahujícím 250 miliard. Ale i toto číslo má jen velmi omezený význam. Nejsprávnější by bylo zcela se odpoutat od myšlenky národního bohatství, které je vůbec numericky uchopitelné, a proniknout k poznání, že národní bohatství nachází svůj výraz výhradně v duševním a fyzickém pracovním potenciálu celého národa, a proto patří k řádům, které nemají žádný vztah k užšímu pojmu kapitálu. Ve skutečnosti musíme vidět další zdroj národního bohatství v přítomnosti nerostných zdrojů, bohatství lesů a úrodné půdy, ale ani tyto věci nelze numericky uchopit, protože jejich hodnota kolísá mezi nulou a nekonečnem v závislosti na tom, zda nerostné zdroje zůstávají nevyužity, nebo zda je lze na základě geologické zprávy odhadnout na miliardy tun uhlí a...

tak dále.

Nezapomínejme, že Německo je skutečně chudá země. Nemá téměř žádné monopoly. V bohatství nerostných zdrojů daleko zaostává za většinou svých sousedů, nemluvě o bezkonkurenčních nerostných zdrojích čínské, indické a americké říše. V úrodnosti půdy daleko zaostává za požehnanými poli ruské černozemi a za bez námahy produktivními oblastmi tropické a subtropické krajiny. Nakonec tedy máme vždy jen potenciál a vůli našich lidí pracovat, stejně jako dostupnost dostatečné práce, a musíme si jasně uvědomit, že za tohoto stavu věcí nemůže být řeč o zajištěných dluzích, o zástavě našich dluhových nástrojů...

5 „Tiché rezervy“ jsou výsledkem podceňování kladných hodnot a nadceňování záporných hodnot v účetnictví, takže aby se vytvořilo zdání co nejnižšího čistého jmění.

Machine Translated by Google

Ať už se jedná o úročené válečné dluhopisy nebo neúročené říšské bankovky, za nimi stojí pouze a výhradně daňový potenciál celého lidu – a co jiného je daňový potenciál než funkce pracovní síly veškeré pracující populace?

卐卐卐卐卐

Nyní si musíme objasnit další relevantní komplex otázek a samozřejmě hlavní položky v oblasti příjmů a výdajů našeho státu. Existuje pozoruhodný kontrast mezi širokým prostorem, který v našich soukromých životech zaujímá zájem o vydělávání peněz, a pozorností, kterou věnujeme velkým otázkám státního finančního hospodaření, a přesto mezi individuální ekonomikou a národní ekonomikou neexistuje žádný podstatný rozdíl.

Hlavní položky státních příjmů jsou: za prvé, čisté zisky pošt a železnic; za druhé, zisky dolů, lesních správ a dalších státních podniků; za třetí, mýtné a nepřímé daně; za čtvrté, přímé daně.

Abych se v takových mimořádně praktických otázkách nepouštěl do čistě teoretických diskusí, chci objasnit jednotlivé položky bavorského státního rozpočtu na rok 1911 podle jejich velikosti. Pošta, telegraf a železnice přinesly 120 milionů; lesy, doly atd. kolem 40 milionů; nepřímé daně 53 milionů; přímé daně 60 milionů. Dalších 67 milionů pocházelo z kolkovného, poplatků, dědických daní, pozemkových daní, odvodů z Říše atd.

A co výdaje? V první řadě zde najdeme platby úroků ze státního dluhu, včetně železničních dluhů, s 85 miliony. Pro královský dům 5 milionů; pro správu spravedlnosti 27 milionů; pro vnitřní správu 40 milionů; pro kostely a školy 51 milionů; pro finanční správu 13 milionů; pro výdaje na říšské účely 50 milionů; pro důchody 36 milionů. Různé výdaje 5 milionů. Tehdy, v tomto šťastném roce bavorských financí, roční rozpočet zanechal přebytek příjmů ve výši 27 milionů.

V rámci našich úvah se nás však týkají pouze ty výdaje, které lze vynechat zrušením úrokového otroctví. Zde přirozeně na prvním místě stojí úroková platba ze státního dluhu s 85 miliony marek; k tomu připočtěte největší část našich plateb za finanční správu, asi 10 milionů; dále velká část plateb na říšské účely, z nichž připočtěme polovinu, 25 milionů, a konečně 5 milionů plateb pro královský dům, je nyní pryč: celkem 125 milionů.

Zmizení těchto položek znamená možnost zřeknutí se uvalení všech přímých i nepřímých daní, které, jak jsme viděli, přinesly 53 milionů a 60 milionů marek, celkem tedy 113 milionů marek!

Vůbec se nedomníváme, že by se měly přímé a nepřímé daně zcela zrušit; v rozumných mezích nepochybně slouží jednak k vzdělávání, jednak k regulaci. Rozhodně není správné a férové, aby zisky z volně vlastněného majetku zůstaly podrobeny mírnému, odstupňovanému zdanění, protože stát si samozřejmě musí u svých policejních orgánů udržovat jisté vlastnictví. Stejně tak se zdá vhodné, aby obchod a průmysl byly povinny odvádět daňové příspěvky odpovídající jejich ziskům z provozní činnosti, protože stát se musí starat i o údržbu a rozvoj veřejných obchodních cest pro ně. Odpovídající minimální daň z hlavy pro každého občana oprávněného volit je rovněž...

Machine Translated by Google

požadavek spravedlnosti, jelikož péče o bezpečnost osoby a jejího majetku je vyžadována i od státu.

V oblasti nepřímých daní má silné rozšíření všech čistě luxusních daní regulační účinek v tom nejlepším slova smyslu, zatímco všechny jednoduché potraviny a nezbytnosti lidí by měly být osvobozeny od daní!

Důsledkem takové daňové politiky by byly méně vysoké příjmy – o kterých se nedá mluvit, protože pro velkou část populace by zdanění nemělo být skutečnou zátěží, ale pouze připomínkou toho, že člověk není jen individuální bytostí, ale také občanem státu a že kromě občanských práv má také občanské povinnosti.

Daňové příjmy by měly být méně potřebné k úhradě dluhů státních podniků, jejichž čistý zisk, jak jsme viděli, stačí k pokrytí běžných výdajů státu na školy, univerzity, soudnictví, vnitřní správu atd. Daňové příjmy by měly být použity k podpoře zvláštních kulturních úkolů státu, na které v rámci běžného státního rozpočtu nikdy nebyly k dispozici dostatečné zdroje. Mám zde na mysli především sirotčince, ústavy pro nevidomé a mrzáky, denní centra, péči o nastávající matky, boj proti tuberkulóze, alkoholu a pohlavním chorobám a výstavbu zahradních měst a osad, zejména pro ubytování a humánní péči o naše válečné postižené.

卐卐卐卐卐

Náš rozhled se rozšiřuje. Vidíme panenskou půdu. Mohlo by zrušení úrokového otroctví znamenat zrušení všech daní? Znamenalo by to, že kdybychom z tohoto gigantického boje vyšli jako vítězný národ. Jak se věci mají, neslavme příliš brzy; břemena, která nám uvalili naši nepřátelé, zajistí, že se tak nestane. Ale v každém případě vidíme panenskou půdu na základě vskutku docela jednoduchého příkladu našeho bavorského státního rozpočtu, který jsme právě použili...

Obecně vzato nacházíme docela podobné vztahy i v ostatních německých spolkových zemích a není přehnané říci, že z přebytků státních podniků, železnic, pošt, telegrafů, lesů, dolů atd. by mohly být bez problémů pokryty všechny státní výdaje na veškerou správu spravedlnosti, na veškerou vnitřní správu, včetně státních stavebních projektů, všechny výdaje na školy a univerzity, stejně jako na kulturní účely. Tedy dokonale ideální stav.

Proč tomu tak není? Vkradl se úrok. Kvůli placení úroků se potraviny obyvatelstva zdražují; kvůli úrokům je cukr a sůl, pivo a víno, zápalky a tabák a nespočet dalších nezbytností denní potřeby zatížen nepřímými daněmi.

Kvůli úrokům je nutné zvyšovat přímé daně, které se dělí na pozemkové daně, které se přenášejí ve formě vyšších cen obilí, daně z nemovitostí, které zvyšují nájemné, a daně z podnikání, které
zatěžují produktivní práci daněmi z příjmu, které nevyhnutelně snižují životní úroveň státních úředníků a lidí s pevnými platy, a konečně na samém konci, skromný v dávání, ale nenasytný v přijímání, platí zápůjční kapitál daně z kapitálových dividend. Podle daňového přiznání z roku 1911 bylo z 253 milionů kapitálových dividend přijatých v Bavorsku zaplaceno pouze 8,1 milionu na státních daních.

Viděli jsme, že veškeré kapitálové dividendy, veškeré úroky z kapitálu, musí být nakonec získány prací celého lidu. Viděli jsme, že platby úroků z veřejných dluhů

Machine Translated by Google

představuje největší položku v našem státním rozpočtu a viděli jsme, že ti, kteří jsou povinni platit daně z úrokových plateb, přispívají do státních příjmů jen extrémně omezeně.

Z hlediska relativní velikosti zaplatil kapitalista 8 milionů z celkových 60 milionů na přímých daních, což je pouze osmina až šestina přímých státních daní zaplacených v Bavorsku v roce 1911. Přímé daně však tvoří pouze asi pětinu celkových státních příjmů. Zápůjční kapitál tedy přispívá pouze asi třicátým až čtyřicátým osmým podílem na celkových potřebách státu.

Nelze popřít, že daňová legislativa během války, zejména v posledních letech, se uchýlila k silnějšímu zdanění kapitálových dividend, ale silnější nepřímé zdanění s tím víceméně drželo krok, takže relativní velikost se téměř nezměnila.

Obraz se stává hrozivým, když vezmeme v úvahu rozpočet Říše. Zde jsou samotné proporce již mnohem méně příznivé. Říše nemá stejné daňové zdroje jako jednotlivé spolkové země. Přímé daně jsou vyhrazeny spolkovým zemím; podniky Říše jsou omezeny na říšskou poštu a železnici (všimněte si, že se sem nepočítají pruské státní železnice), a proto zbývají pouze mýtné a nepřímé daně.

Řády zdrojů příjmů Říše (viz Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich za roky 1917 a 1918) činily v roce 1915 1 miliardu nepřímých daní, 0,8 miliardy zvláštních příjmů (válečné příspěvky, matriční poplatky) atd. I zde se opakuje stejný obraz. Více než třetina, konkrétně 1,3 miliardy, byla již v roce 1915 spotřebována úroky z dluhu Říše. I zde se opět prosadil zápůjční kapitál. I zde potřebuje k uspokojení všechny přímé daně. Cukr platí 163 milionů, sůl 61 milionů, pivo 128 milionů, tabák, pálenka, šumivé víno, palivo do lamp, zápalky, hrací karty a nespočet dalších položek muselo být zdaněno, aby se nashromáždila miliarda marek, která pak zcela proudí do kapes kapitalistů.

Dnes je záhadou, jak platit úroky z dluhu Říše. Jen platby úroků pohltí 8 miliard [ročně], na základě 100 miliard válečných dluhopisů a dalších válečných úvěrů. Příjmy z pošty a železnice lze jen stěží dále zvyšovat. Další zvýšení mýtného bude sotva tolerováno; proto pravděpodobně zbývá jen pětinásobné nebo desetinásobné zvýšení nepřímých daní – nemožné! – nebo jasné poznání, že jedině a výhradně zrušení otroctví úroků z peněz nám může přinést spásu. Celá ekonomika válečných dluhopisů byla obrovským sebeklamem. Německý národ si na válku půjčil sto miliard sám od sebe. Za to si slíbil 5 miliard úroků; musí tedy zaplatit 5 miliard daní. Veškerý prospěch z toho jde velkému kapitalistovi, který z kapitálových dividend vybírá tolik, že je nemůže ani spotřebovat, a přesto si daní z kapitálových dividend, jak jsme viděli, odebírá jen velmi skromné procento.

卐卐卐卐卐

Doufám, že jsem již nyní hlavními body své prezentace rozptýlil lidsky pochopitelnou hrůzu, kterou mnoho čtenářů může mít z toho, že nakonec přijdou o úrokový příjem ze svých krásných certifikátů. Dovolte mi jen velmi stručně ukázat na jednom příkladu, že celá úroková ekonomika je jeden velký sebeklam, a zároveň se chci podívat na vyšší úroveň solidních příjmů střední třídy.

Předpokládejme, že hlava domácnosti má příjem z práce ve výši 10 000 marek a k tomu dalších 5 000 marek z kapitálových dividend. Z této částky bude nejprve zaplaceno asi 1 500 marek na přímých daních; poté bude nejméně 1 000–1 200 marek ve formě vysokých nájemných.

Machine Translated by Google

zbaveno věčného úroku. Dalších 1000 marek pravděpodobně odteče ve formě nepřímých daní pro pětičlennou nebo šestičlennou rodinu a už teď si člověk uvědomuje, že z krásných kapitálových dividend, kterých se malí a střední kapitalisté těšili za šťastných daňových sazeb dřívějších let, mnoho nezbylo. Vskutku, už dnes se nemůže mluvit o „přebytku“; naopak, pokud si dnes člověk sám prozkoumá současné fantastické daňové návrhy, pravděpodobně bude zdaněno podstatně více příjmů z práce.

Situace se přirozeně zdá být zcela jiná pro velkého kapitalistu, který například vybere pouze 1 milion kapitálových dividend. (Takových lidí je dnes v Německu poměrně dost.) Z daně z kapitálových dividend tento šťastlivec zaplatí maximálně 50–60 tisíc marek. Z nepřímých daní také neplatí více než otec rodiny z předchozího příkladu. Koneckonců, i v současné drahé době si může docela pohodlně žít se 40–50 tisíci marek. Pokud mu zbude zhruba pěkných 900 000 marek v hotovosti, dostane za to s 5% úrokem z půjček v příštím roce dalších 45 000 marek, a to ze zákona na úkor pracujícího obyvatelstva.

Malý důchodce, který žije pouze ze svých úroků, by nepochybně utrpěl škodu. Pokud je schopen pracovat, musí se samozřejmě rozhodnout, že si bude vydělávat. Tím se pak dostane do mnohem lepší situace než miliony jeho soudruhů, kteří nemají nic jiného než svůj fyzický nebo duševní pracovní potenciál. Pokud to nechce, musí své bohatství prokousávat. Nakonec má 20 let na to, aby si ho znovu a znovu ukrajoval, pokud bude i nadále spotřebovávat roční částku, kterou dosud dostával s 5% úrokem. Pro osoby, které nejsou v pozici pracovat, nebo jsou oslabeny nemocí či věkem, je samozřejmě nutné zajistit odpovídající živobytí prostřednictvím rozvoje sociálního zabezpečení pro všechny segmenty populace.

Sociální blaho si představuji takto:

Předpokládejme, že starší paní, vdova, která dosud musela žít z úroků z kapitálové investice ve výši 60 000 marek, je prostřednictvím zákonem prohlášeného zrušení úrokového otroctví zbaven svého zdroje příjmu. Zde by se co nejširším rozšířením penzijního systému dala výše zmíněná osoba možnost pobírat důchod odpovídající jejímu kapitálu, čímž by se roční důchod mohl dokonce zvýšit vzhledem k předchozímu úrokovému výnosu, a tím i tomuto okruhu osob poskytnout určitou kompenzaci za sníženou hodnotu peněz. Tak by například výměnou za odevzdaných 60 000 marek v dluhopisech Říše, států nebo v krytých dluhopisech mohl být poskytnut roční doživotní důchod ve výši 4 000 marek. Pokud má vdova děti a chce jim odkázat část majetku, pak jí může být povoleno, aby se na důchod přeměnilo pouze 40 000 marek, zatímco zbývajících 20 000 by zůstalo pro děti. Z 40 000 marek by mohla být ročně poskytována až 1/12 přijatého kapitálu v závislosti na věku žadatele o důchod. Dále je třeba zde také poznamenat, že s ukončením represivních daní v důsledku zrušení úrokového otroctví se životní náklady vdovy značně sníží.

Detailní zkoumání osobních zájmů každé vrstvy obyvatelstva by daleko překročilo rámec této eseje. Takový revoluční požadavek se nemůže týkat osobních zájmů; nicméně, jakmile se tato myšlenka projeví, zjistíme, že zdravé důsledky nakonec osobně prospějí každému jednotlivci.

Právě výše uvedeným problémem, jak dosáhnout osvobození od úroků z válečných dluhopisů, jsem se snažil objasnit, že drobní kapitalisté – tím myslím všechny ty statisíce, které byly přinuceny hyperamerickou reklamou –

Machine Translated by Google

kampaň za věnování svých úspor na úpisy válečných dluhopisů – nejenže nezískají žádný prospěch z úroků, protože si je samozřejmě musí platit sami z daní, ale s daňovou legislativou přizpůsobenou na ochranu velkého kapitálu musí podporovat platby úroků z úpisů v milionech marek.

Zdá se mi, že kromě těchto bezprostředních úvah musí sama výzva ke všem v zájmu blaha jejich dětí přesvědčit úzkostlivého držitele dluhopisů, aby přijal jako zcela přirozené zřeknutí se věčného úroku z dluhů Říše. Co v tomto případě vlastenec, který dal své vlasti 10 000 marek v naléhavé nouzi, ve skutečnosti ztratí, kromě lichvářského nároku na to, že do sta let vybere 50 000 marek na úrocích, aniž by snížil jistinu? Jeho děti a vnoučata musí věčně pracovat, jen aby splatili všechny úroky.

卐卐卐卐卐

Otázku splácení zapůjčených částek lze vyřešit různými způsoby. Ve svých stručně vyjádřených hlavních myšlenkách k danému problému, které jsem předložil vládě Lidového státu Bavorsko [pod vedením Kurta Eisnera] 20. listopadu loňského roku [1918], jsem navrhl jednoduše, aby splácení nahradilo úroky ve výši 5 % ročně po dobu 20 let. Věřím, že v následujícím textu mohu dokonce předložit mnohem lepší návrh, který si svou jednoduchostí jistě zaslouží přednost: „Válečné dluhopisy budou po zrušení úroků prohlášeny za platidlo.“ To je Kolumbovo vejce. Výhodou tohoto opatření je především to, že z něj nikdo ve skutečnosti nic necítí. Válečné dluhopisy nadále leží v klidu ve skladech; ale žádný mladý člověk je nedostane, stejně jako knihu, skříň nebo jiný užitečný předmět, který by někdo půjčil svému příteli.

Pokud někdo potřebuje peníze, jednoduše vytáhne válečnou dluhopis a zaplatí s ní. Válečné dluhopisy mají koneckonců stejně tak krásu a papírovou hodnotu jako naše ostatní bankovky v hodnotě 10, 20, 100 a 1000 marek. O tom, že by byl trh zaplaven měnou při tak bezproblémovém přechodu z úrokové ekonomiky do bezúročné národní ekonomiky, rozhodně nemůže ekonomika. Všechny certifikáty válečných dluhopisů jsou skutečně již dobře chráněny a uloženy v bankovních trezorech nebo na jiných úkrytech, které lidé považují za bezpečné, jako je vlněná punčocha nebo hromada hnoje. Nelze skutečně popřít, že naše vydané papírové peníze, a to až do výše 40 miliard, také nejsou v oběhu, ale z větší části jsou hromaděny výše popsaným způsobem. Naše potřeba peněz v dobách hospodářského boomu před válkou byla také pouze asi 4–6 miliard a je nepředstavitelné, že bychom dnes ve stále běžnější bezhotovostní ekonomice potřebovali více než dvakrát tolik .

卐卐卐卐卐

Zrušení úroků se má provést naprosto stejným způsobem u všech aktiv s pevným úrokem. U těchto aktiv, stejně jako u aktiv s dividendovým výnosem, se doporučuje původně navrhované „splácení“ v ročních důchodech po 20 nebo 25 letech, zejména u hypoték.

Zrušení úrokového otroctví u hypoték bezpochyby znamená řešení bytového problému, osvobození od přemrštěných nájmů. Není vůbec zřejmé, proč držitel

6 V pozdější části Feder uvádí, že se rozhodl, že pouhé povolení používání certifikátů válečných dluhopisů jako měny není nejlepší nápad. Navrhuje, aby byly místo toho převedeny na bankovní úvěry.

Machine Translated by Google

z hypotéky by měl mít věčný prospěch z úroku z jednou půjčené částky, proč by mu měl být poskytnut snadný a nekonečný příliv zboží, proč by velká masa lidí měla platit vysoké nájemné rok co rok jen kvůli tomuto nezdravému principu úroku? Stručně řečeno, že o úplném zrušení nájemného se samozřejmě nemůže hovořit, protože správa a údržba domů samozřejmě vyžaduje neustálou práci a peníze. Snížení nájemného tedy může nastat pouze potud, pokud je samo od sebe důsledkem splácení hypoték.

Jen jednu věc je třeba ostře zdůraznit, že zrušení otroctví úrokem nemá ani v nejmenším nic společného s naší celkovou hodnototvornou prací, pokud není kladena žádná překážka podnikatelskému duchu, produktivní práci, výrobě zboží, nabývání bohatství. Naopak, jak jsme viděli, veškerý pracující lid je osvobozen od dusivého, nepřiměřeného a těžkého břemene; náš duševní život je očištěn od opojného jedu.

卐卐卐卐卐

Jak správně byla plodnost problému úroků v průběhu dějin rozpoznána, poznáváme z toho, že se jím zabývaly mysli všech dob a všech národů...

V různých pasážích Starého zákona, jako je Leviticus 25 a Deuteronomium 15, nacházíme předpisy o ukončení úroků v podobě, že sedmý rok by měl být vždy akceptací nebo jubileem, ve kterém by měly být splaceny všechny dluhy lidových soudruhů.

Solón v roce 594 př. n. l. zrušil osobní dluhové otroctví prostřednictvím zákona. Tento zákon se nazýval velká Seisachtheia (zbavení se břemen).

Ve starověkém Římě Lex Gemicia z roku 332 př. n. l. náhle zakázal římským občanům účtovat si jakýkoli úrok.

Za Justiniána byl zaveden zákaz složeného úročení s nařízením, že se již nesmí požadovat žádný další úrok, pokud se nahromadí úrok z prodlení do výše původně půjčené částky.

Papež Lev I. Veliký vydal v roce 443 všeobecný zákaz úroků; do té doby bylo požadování úroků z půjčky zakázáno pouze duchovním. Zákaz úroků se nyní stal součástí kanonického práva a zároveň závazným předpisem pro laiky. I světská legislativa se postupně přizpůsobovala kanonickým názorům a dokonce hrozila trestem za účtování úroků. To nacházíme v policejních nařízeních Svaté říše římské z let 1500, 1530 a 1577.

Takové zákony se samozřejmě setkaly s velkým odporem a často byly obcházeny, a v této poměrně krátké historické retrospektivě lze jako ohromující historický fakt zmínit pouze to, že ačkoliv podle kanonického práva 11. až 17. století bylo účtování úroků křesťanům zakázáno, Židům bylo povoleno.

Bylo by mimořádně okouzlující v každém případě prozkoumat, jaké ekonomické nádory vedly k tomuto mocnému zbavení se břemen. Obzvláště cenné by bylo zjistit, které mocnosti a síly opakovaně porušovaly zákazy úroků.

Ve středověku se s lichváři často zacházelo velmi rychle; vykrvácení farmáři nebo občané se spojili a ubili spekulanty k smrti. Dnes máme

Machine Translated by Google

vstoupil do zcela jiné fáze problému se zájmy. Takové pogromy jsou hluboce odsuzovány.

Také se již nejedná o jednotlivé lokálně omezené příznaky nemoci, které by bylo možné zmírnit odstraněním hnisavého váčku; to, co se děje, je vážné onemocnění celého lidstva.

卐卐卐卐卐

Je třeba co nejdůrazněji zdůraznit, že právě naše současná kultura, právě internacionalita ekonomických vztahů, činí úrokový princip tak vražedným.
Předchozí historická retrospektiva by také neměla být považována za analogii k dnešním okolnostem. Když Babyloňané porazili Asyřany, Římané Kartagince, Němci Římany, pak už neexistovalo žádné otroctví úroků; neexistovaly žádné mezinárodní světové mocnosti. Války také nebyly financovány půjčkami, ale poklady nahromaděnými v míru. David Hume podává velmi pěkný přehled o tomto ve své Eseji o veřejném úvěru. Pouze moderní doba se svou kontinuitou vlastnictví a mezinárodním právem umožňuje, aby se zápůjční kapitál stupňoval do nekonečna. Peni, který byl investován s úrokem v době narození Krista, již neexistuje, protože od té doby musela všechna vlastnická práva několikrát ustoupit násilí; naproti tomu penni, kterou investoval starý Rothschild s úrokem, stále existuje a bude existovat, pokud existuje mezinárodní právo, po celou věčnost.

Kromě toho je třeba vzít v úvahu, že široké oblasti Země přešly od naturálního hospodářství k peněžnímu hospodářství teprve v moderní době. V této souvislosti je obzvláště důležité, že teprve v polovině 19. století byla zrušena veškerá omezení týkající se úroků, a stejně tak i všechny zákazy úroků: tak Anglie v roce 1854, Dánsko 1856, Belgie 1865, Rakousko 1868.

Dnešní pojetí úroku jako neoddělitelné součásti vlastnictví peněz tedy není o mnoho starší než půl století. Právě toto pojetí úroku však poprvé způsobilo, že se peníze proměnily v démonickou sílu takového univerzálního nátlaku, jaký jsme poznali.

Počáteční a poté stále rostoucí zadlužení států vůči kapitalistům se rovněž datuje pouze do poloviny 19. století. Teprve od té doby vidíme, jak se stát degraduje z pozice správce lidového společenství na správce kapitalistických zájmů. Tento vývoj dosáhl svého vrcholu ve válečných dluhopisech, s nimiž se setkáváme ve všech zemích a které, jak jsme si uvědomili, slouží výhradně mamonistickým zájmům, jež by měly být korunovány gigantickou úvěrovou budovou světové půjčky.

卐卐卐卐卐

Tyto krátké retrospektivy by nám měly usnadnit konečné zbavení se domněnky, že zápůjčnímu kapitálu musí být propůjčena nadpozemská síla věčně a donekonečna růst sama ze sebe. Obdařena děsivým potenciálem vysát vše do sebe. Musíme se zbavit představy, že zápůjční kapitál, neovlivněný světskými skutky a proviněními, by měl být schopen trůnit nad oblaky, neovlivněn pomíjivostí, neovlivněn ničivými silami, neovlivněn výstřely našich obřích děl. Neboť i kdyby se domy a chatrče, železnice a mosty zničené granáty propadly do prachu a popela, hypotéky by stále existovaly;

Machine Translated by Google

Železniční dluhopisy a veřejné dluhopisy tím nejsou vymazány. Pokud by se vesnice a města, celé provincie, staly obětí šílené válečné destrukce, jaký bude výsledek? Nové dluhopisy jsou to, co to znamená. S očima blýskajícíma se chamtivostí Zlatá internacionála trůnící nad oblaky sleduje šílený nápor lidstva. A není daleko doba, kdy celé lidstvo nakonec bude sloužit pouze jako otroci úrokových salv mamonismu.

Tato myšlenka je mezinárodní; musí osvobodit celý svět. Sláva národu, který jako první odváží se k odvážnému kroku. Brzy ho budou následovat další.

Na otázku, která mi byla často kladena, zda je tato myšlenka vůbec realizovatelná na národní úrovni, jsem... Odpovězte ano. Jsme vnitřně zadluženi.

Proti cizím úrokovým nárokům jsme prozatím přirozeně bezmocní; ty musí být jednoduše zaplaceny. Nadměrný odliv kapitálu musí být v maximální možné míře zablokován, ale stejně jako se zákonodárce zdržuje vypracování zákonů proti vraždám, zabití, podvodům atd., protože by se darebáci vždy našli, stejně tak by se národ jako celek neměl zdržovat kroku, který je považován za nezbytný k ozdravení svých veřejných financí, jen proto, že se ne zrovna nejlepší prvky lidu snaží odvézt svou kořist do bezpečí mimo zemi. Pokud předpokládáme, že stovky milionů, ba dokonce miliardy ve válečných dluhopisech by byly utraceny v zahraničí, ani to by stále nemohlo být významným impulsem pro nezrušení úrokového otroctví; neboť proporcionálně z více než 250 miliard marek v domácích investičních aktivech s pevným úrokem musí být zdaleka většina stále v zemi.

Shrňme to ještě jednou stručně. – Zrušení otroctví úroků je radikálním prostředkem k definitivnímu a trvalému ozdravení našich veřejných financí. – Zrušení zájmové komunity znamená možnost vzdát se represivních přímých a nepřímých daní, protože státní podniky, zejména po socializaci dalších vhodných odvětví (vnitrozemská plavba, elektřina, letecká doprava atd.), budou do veřejné pokladny přinášet dostatečné přebytky na podporu všech sociálních a kulturních úkolů státu.

Kromě tohoto finančního aspektu poskytne zrušení zájmového společenství produktivní práci ve všech oblastech činnosti prioritu, kterou si zaslouží. Peníze se opět vrátí do role, která jim náleží, aby sloužily v mocném pohonu našeho národního hospodářství. Stanou se opět tím, čím jsou, poukázkou na vykonanou práci, a tím se uvolní cesta k vyššímu cíli, k zdržení se zuřící touhy po penězích naší doby.

Tato myšlenka směřuje k vytvoření jednotné fronty celého pracujícího obyvatelstva: od nemajetných dělníků, kteří jsou, jak jsme viděli, velmi těžce zatíženi nepřímými daněmi na uspokojení dlužného kapitálu, přes celou buržoazní třídu státních úředníků a zaměstnanců, zemědělskou a drobnou řemeslnou střední třídu, která pociťuje nelítostnou tyranii peněz v podobě ubohého bydlení, nájmu zemědělské půdy, bankovních úroků atd., až po přední hlavy, vynálezce a ředitele našeho velkého průmyslu, kteří jsou všichni víceméně uvězněni v drápech velkého dlužného kapitálu, pro které je prvním úkolem života vždy pracovat pro důchody, dividendy a úroky pro peněžní mocnosti hrající v zákulisí. Do této skupiny patří i všechny kruhy inteligence – umělci, spisovatelé, herci, vědci a další nezávislí profesionálové.

Ačkoli se velký půjčkový kapitál jako skupina fyzických osob nebo jako zosobnění úrokového principu snaží vědomě či instinktivně zakrýt fakt své bezmezné touhy po moci a ačkoli celá naše právní tradice založená na římském právu, tedy na právu sloužícím k ochraně plutokracie, tak silně zdůrazňovala ochranu vlastnictví a tím prostupovala smyslem pro spravedlnost našich lidí, zrušení otroctví úroků na

Machine Translated by Google

Peníze musí přijít jako jediná cesta z hrozícího ekonomického zotročení celého světa Zlatou internacionálou, jako jeden ze způsobů, jak vyhnat jed mamonismu s jeho korupcí a kontaminací mentality naší doby.

Přeměna válečných dluhopisů na bankovní úvěry

Požadavek v §1, na přeměnu certifikátů válečných dluhopisů atd. na zákonné platidlo, se při mnoha příležitostech setkal s námitkou, že by to znamenalo nadměrné zaplavení trhu měnou. Tato námitka je sama o sobě zcela mylná. K inflaci dochází pouhou existencí válečných dluhopisů.

Je však pravda, že navzdory své mylnosti obava z fyzické přítomnosti těchto papírů prohlášených za platidlo nezmizí, a proto, i když je nereálná, by tato obava mohla vyvolat neblahé vedlejší účinky, jako by ve skutečnosti došlo k nové inflaci. Proto novelizací § 1 požadujeme, po legislativním zrušení povinnosti platit úroky, přeměnu válečných dluhopisů spolu s dalšími veřejnými dluhopisy [ne na měnu, ale] na bankovní úvěry.

Tato formulace má velkou výhodu v tom, že by fyzická existence válečných dluhopisů v papírové podobě zanikla; certifikáty válečných dluhopisů by byly doručovány do Říšské banky bankami, bankéři, spořitelnami atd. a byly by zničeny po vydání dobropisu na nominální hodnotu. Tím by téměř každý člověk v Německu obdržel bankovní úvěr, otevřený bankovní účet, který by mohl používat.

Takový postup by měl také velkou výhodu v tom, že by nebylo možné ponechat větší investice v soukromém vlastnictví, jelikož po uplynutí stanovené lhůty by byly nedodané certifikáty prohlášeny za neplatné.

Dále by bylo alespoň možné kontrolovat, kolik válečných dluhopisů se vynakládá v zahraničí [a tím ovlivňuje obchodní bilanci Německa]. Poslední bod však nesmí v žádném případě bránit naplnění zrušení otroctví úroků. Jelikož se ve srovnání se zahraničím cítíme příliš slabí, musíme uspokojovat (pouze) úrokové požadavky, které nám ze zahraničí kladou. Osobně jsem zcela toho názoru, že bychom měli podpořit zrušení úroků i pro zahraniční držitele dluhopisů. Nemusíme se bát, že by zahraniční úrokové nároky byly vymáhány silou zbraní, protože došlo k takovému pokroku v návratu [od válečného šílenství] k něčemu, co se podobá sebeuvědomění, a nikdy v historii nebyla proti velkému státu podniknuta válečná akce kvůli finančním opatřením postihujícím soukromé osoby.

Také by se nemělo předpokládat, že by i francouzský lid dal Německu ultimátum kvůli úrokovým nárokům pánů Mayera, Schulzeho a Cohna z Německa, založeným na jejich německých válečných dluhopisech převezených přes hranice.

Kromě toho by bylo možné, aby se zabránilo byť jen zdání státního bankrotu pro zbytek světa, uspořádat loterii válečných dluhopisů, která by pak samozřejmě mohla být snadno zmanipulována na základě statistik získaných požadovaným dodáním certifikátů, takže by se nejprve losovala a vyplácela v říšských bankovkách pouze čísla pravděpodobně patřící lidem v zahraničí.

Třetí věcí by bylo vítané zjištění rozdělení válečných dluhopisů a s tím spojená stále existující možnost mimořádně jednoduchého výběru daně z majetku, zatímco by finanční úřady samozřejmě stačily pouze nařídit úřadovnám Říšské banky, aby z účtu pana NN strhly tolik a tolik daňových marek. Tímto způsobem by se zdanilo-

Machine Translated by Google

platby by byly mnohem bezbolestnější – ačkoliv by samozřejmě právo daňových poplatníků na odvolání i nadále existovalo v plném rozsahu.

Takovou transformací (konverzí) válečných dluhopisů na bankovní úvěry by se dalo dosáhnout i určitého sociálního vyrovnání, jelikož by menší investice do válečných dluhopisů, tedy všechny malé vklady všech těch, pro které má být vklad válečných dluhopisů skutečně považován za vlastenecký čin; řekněme do 5 nebo 10 tisíc marek, by byly uhrazeny za stejnou cenu, zatímco všechny větší vklady by mohly být připsány za stanovenou sazbu. Úvěry na všechny ostatní vládní papíry by se nakládaly úplně stejně.

Zvláštní komentáře k požadavku na zákon v Manifest

K § 1

Je zcela nezbytné, aby se se všemi státními a obecními dluhovými úpisy zacházelo stejně, neboť lze provést pouze takovou jednotnou a rozsáhlou regulaci celého našeho měnového systému, ruku v ruce se zrušením úrokového otroctví.

K § 2

Je již jasné, že zrušení úrokového otroctví musí být uplatněno současně na všechny ostatní papíry s pevným úrokem, aby nedošlo k absurdnímu boomu těchto papírů, k němuž by samozřejmě došlo, kdyby byly pouze veřejné papíry prohlášeny za bezúročné. Snížení dluhu jako takového by bylo dosaženo každoročním splácením, čímž by se dosáhlo stálého a důsledného oddlužování všech dluhových objektů.

K § 3

Tento odstavec velmi úzce souvisí s předchozími, stejně jako s požadavkem na znárodnění hypotečních úvěrů v § 5. Zemědělec nebo majitel domu zatížený hypotékami nadále, stejně jako dříve, splácí částku, kterou musel zaplatit svým věřitelům, ale již ne jako věčný úrok, nýbrž jako splátku. Po 20, 25 nebo 30 letech, v závislosti na předchozí úrokové sazbě, bude tedy vlastnictví půdy a domu zbaveno dluhu. (Hypoteční banka může samozřejmě také během této doby nadále odpovídajícím způsobem vyplácet úroky z krytých dluhopisů držitelům krytých dluhopisů.) Ruku v ruce s tímto osvobozením od dluhu vzniká právo společenství vlastnit nemovitosti osvobozené od hypoték.

Univerzální registr bytů, respektive katastr nemovitostí, by musel být na prvním místě, protože vlastnictví nemovitostí bez dluhů má přirozeně také právo na splacení investovaného kapitálu a také trvalý nárok na část nájemného, na úhradu všech poplatků, výdajů atd., které s vlastnictvím nemovitostí souvisejí, a také na odpovídající odměnu za práci, kterou vlastník sám vykonává7 .

Podívejme se na to v hrubých rysech na příkladu městského bytového domu.
Dům má hodnotu 100 000 marek. Proti této hodnotě je zaznamenána investice hypoteční banky ve výši 50 000 marek s úrokem 4 % v pozici 1, nekorporační investice ve výši 20 000 marek s úrokem 5 % v...

7 Souvislost mezi registrem bytů a právy bezdlužných vlastníků je záhadná, pokud cílem není řídit růst pronajímaných nemovitostí tak, aby si udržely přiměřenou ziskovost.

Machine Translated by Google

pozice 2 a 30 000 marek je částka, kterou vložil sám majitel domu. Příjmy z nájemného činí 7 000 marek. Z toho je třeba zaplatit 2 000 marek za první hypotéku, 1 000 marek za druhou hypotéku a 1 000 marek za výdaje, výdaje atd.: celkem 4 000 marek. Majiteli domu tedy zbývá 3 000 marek jako úroky [tak říkajíc] za jeho vlastní investovaný kapitál ve výši 30 000 marek.

Po zavedení zákonného zrušení úroků z peněz je situace po deseti letech následující: 1. hypotéka 30 000 marek, 2. hypotéka 10 000 marek. Majitel domu sice plně získal zpět svůj kapitálový vklad, ale na druhé straně vzniklo nové, veřejné vlastnické právo ve výši 50 000 marek. Tím začíná právo státu rozhodovat o dalších příjmech z nájemného a určovat jeho výši8 .

Bylo by nyní nespravedlivé, pokud jde o splácení, stavět majitele domu na stejnou úroveň jako hypotéky. Jeho kapitál totiž není čistým zápůjčním kapitálem v užším slova smyslu, který by měl být ovlivněn zrušením úrokového otroctví; zde hovoříme o „rizikovém“ kapitálu, konkrétně o penězích přeměněných na cenný statek, konkrétně na dům. Je tedy na majiteli domu, zda povolí delší dobu splácení, nebo odpovídající procento trvale zahrnuté do provozních nákladů domu.

Nemůže zde být cílem předkládat jakékoli závazné návrhy; zde se pouze předkládají návrhy, jak by mohlo dojít k bezproblémovému přechodu od úrokové ekonomiky k bezúročné ekonomice i v oblasti nemovitostí.

Abychom příklad doplnili, předpokládejme stav po 25 letech takto: do té doby jsou všechny hypotéky splaceny; pouze trvalé výdaje jsou stejné nebo, vzhledem k vyššímu stáří domu, se zvýšily z 1000 marek na možná 1500 marek. Nechť výnos, který majitel domu z této částky získá, je také asi 1000 až 1500 marek; zdá se tedy, že zhruba 3000 marek z příjmů z nájemného jde na pokrytí neobchodovatelných poplatků, zatímco zbývajících 4000 z původních 7000 marek z příjmů z nájemného by bylo volně k dispozici. Stát má tak možnost snížit nájemné o více než polovinu; udělá to např. v dělnických obydlích, nebo může stát snížit nájemné pouze o 20, 30 nebo 40 %, a tak z tohoto rozdílu získat obrovský zdroj příjmů pro další veřejné potřeby, především samozřejmě pro veřejně prováděnou výstavbu domů. U panských sídel se nájemné nesnižuje, nebo se nesnižuje příliš, čímž se zpřístupní značné množství dodatečných prostředků i na lepší výstavbu domů nebo na zvláštní sociální účely. Tento budoucí stav věcí však odhaluje – a považuji to za velmi plodnou vyhlídku – vnitřní opodstatnění toho, aby se obec (stát) již nyní podílela na určování výše nájemného způsobem, který jsem načrtl výše, se snížením nájemného za obydlí dělníků.

V rostoucím právu státu podílet se na vlastnictví nemovitostí spočívá také základ pro zdravou emisní banku a poskytování úvěrů hypotečním věřitelům.

K § 4 a 5

Tyto odstavce požadují socializaci celého měnového systému. Peníze jsou pouze a výhradně poukazem na vykonanou práci vydaným komunitou, která má své vlastní

8 Feder neuvádí, jak odvozuje částku 50 000 marek: je to polovina hodnoty bytového domu, ale také se rovná výši podnikové hypotéky. Pravděpodobně nejdůležitějším faktem je, že to není více než dlužná částka na hypotékách, a proto majiteli domu to nezpůsobuje žádné potíže. Vzhledem k důrazu, který Feder klade na bezbolestný přechod, lze předpokládat, že i kdyby dlužná částka na domě byla nižší než polovina hodnoty, stát by si podle Federova plánu stále nenárokoval podíl na vlastnictví větší, než je dlužné na hypotékách.

Machine Translated by Google

stát. Vydávání peněžních žetonů je jedním ze suverénních základních práv státu. Padělání státních peněžních žetonů podléhá nejpřísnějším trestům; je tedy velmi silným společenským požadavkem, aby byl peněžní systém podroben kontrole kolektivu. Pracovní síla kolektivu je jediným substrátem peněžních žetonů a pouze neschopnost ocenit tento základní fakt vedla obecně ke zhoršení našich veřejných financí a k úplné anarchii peněžního systému obecně.

S odstoupením od osobních a obchodních úvěrů soukromými bankéři, jak je navrženo v § 5, se prohlubuje řez do celkového úvěrového systému. Pro státní úvěrový systém, stejně jako pro komunální a dokonce i nemovitostní úvěry, je třeba se s maximální důsledností a energií držet zrušení úrokového otroctví, protože je to nezbytný předpoklad sociálního státu obecně.

U osobního úvěru je situace jiná. I my požadujeme, sama o sobě a pro sebe, bezúročnost osobního úvěru; tento požadavek však nemá stejně obrovský a zásadní význam. Pamatujeme si 250 miliard úvěrového kapitálu s pevným úrokem ve srovnání s
jediných 12 miliard akcií vyplácejících dividendy.

Všechny takové úvěry, akcie, podílové listy, podíly v těžebních společnostech, podíly na majetku atd. představují rizikový kapitál. Výnos tohoto kapitálu závisí na píli a efektivitě osob, kterým byly peníze svěřeny. Zde tedy vstupuje do hry prvek rizika a nebezpečí ztráty, spolu s otázkou osobní důvěry. Za to se stále jeví jako nezbytná určitá kompenzace zvláštního druhu. Vlastník akcií atd. není nijak odškodněn ani z toho nemá prospěch, pokud podnik, kterému svěřil své peníze, nic nevydělá. Pokud podnik zkrachuje, o své peníze zcela přijde.

Jinak je to například s majitelem dluhopisů Reicheisenbahnu.
Říšské železnice [v Elsaß-Lothringenu] jsou se ztrátou Elsaß-Lothringenu zcela ztraceny. Držitel železničních dluhopisů však nadále dostává své úroky. Od koho? Z daní kolektivu. Železnice mohou hospodařit s deficitní bilancí libovolné velikosti, jako v Prusku a Bavorsku v loňském roce; přesto držitelé dluhopisů dostávají své úroky stejně. Od koho? Z daně placené z pracovního potenciálu a spotřeby pracujícího obyvatelstva.

Člověk by si rád tento základní rozdíl dokonale vyjasnil, aby konečně
rozpoznat, kde upír vysává z pracovního potenciálu lidí.

Osobní úvěr by tedy měl zůstat, respektive být opět přidělen, osobnímu obchodování prostřednictvím soukromé banky. Osobní efektivita žadatele o úvěr, se kterou je bankéř osobně obeznámen, by se měla opět stát určujícím faktorem pro osobní úvěr. Poplatky stanovené státem se budou regulovat samy od sebe v souladu s fluiditou peněz, která v každém případě začne s odstraňováním úrokového otroctví.

K § 6

Hlavní bod § 5 platí zejména pro dividendová aktiva. V zájmu sociálního státu-společenství je třeba požadovat, aby se i u velkých průmyslových podniků pokusilo o splacení jednou zapůjčeného kapitálu – aby se tím dosáhlo snížení zadlužení jednotlivých průmyslových závodů vůči těm, kteří jsou pouze investory.

Neboť to, co jsme mohli pozorovat ve vztahu zápůjčního kapitálu ke všem národům, se zde opakuje v menším měřítku. I zde kapitalista vykořisťuje dělníka,

Machine Translated by Google

mistr, inženýr, podnikatel, všichni stejně, protože nutkání vydělávat dividendy má přednost9 .

Pokud však dosáhneme osvobození průmyslu a podniků od věčného požírání úroků, pak je cesta volná pro snižování cen produktů a pro dodávky a distribuci nadhodnoty, částečně komunitě, částečně dělníkům, střednímu managementu a správním radám jednotlivých podniků, tedy těm, kteří skutečně sami vytvářejí výrobu a hodnoty.

K § 7

V tomto odstavci přirozeně vstupuje do hry i celá oblast pojišťovnictví, kterou lze konstruovat na analogickém bezúročném základě. Zaplacené pojistné nemůže růst přidáváním úroků; spíše se pojišťovny stanou spořitelnami; jinými slovy, riziko a výhody pojištění zůstávají zachovány. Za to musí být zodpovědná politická komunita.

K § 8

Pokud jde o devalvaci našich peněz, která vznikla pouze v důsledku obrovského množství našich nesčetných dluhopisů, požadujeme silně odstupňovanou daň z majetku. Důraz klademe na „silně odstupňovanou“.

[Plošná] daň z majetku [za účelem] snížení počtu bankovek a tak dále by nebyla ničím jiným než sebeklamem, kterým se lidem hází písek do očí. Pokud bych totiž také zabavil polovinu veškerého bohatství všude a přijal platby v dluhopisech a ty rozmělnil, ve skutečnosti by se tím dosáhlo pouze snížení množství papíru, zatímco na oplátku konverzní faktor zvýší fiktivní hodnotu celkového množství papíru v oběhu na stejnou úroveň jako dříve. Skutečná hodnota patří vždy pouze zboží ke spotřebě a zboží k použití, nikdy papírovým poukázkám na vykonanou práci.

Další otázkou je, zda lze zlepšit kurz naší marky. Ale i toto zlepšení kurzu je v konečném důsledku opět závislé pouze na pracovním potenciálu a produkci, jinými slovy na možnostech produkce celého našeho národního hospodářství.

Námitky a jejich vyvrácení

Ještě nikdy se žádná myšlenka nedokázala prosadit bez odporu, a už vůbec ne myšlenka, která se tak radikálně odchyluje od dlouho zavedených předpokladů o posvátnosti a nedotknutelnosti zájmů. S již vznesenými a očekávanými námitkami je vždy třeba učinit dvojí pozorování: je třeba se zaprvé zeptat, která část vznesených námitek je založena na úmyslném zkreslení myšlenky zrušení otroctví zájmů, a zadruhé, co by se mělo říci v reakci na všechny upřímné a na faktech založené pochybnosti?

Nejčastější námitkou je tvrzení: bez úroku nikdo peníze nepůjčí.

9 Toto je problém akciových společností. Společnosti vlastněné volně a jasně rodinami, jak je běžné v Německu, tuto vlastnost nemají.

Machine Translated by Google

Ve skutečnosti už nechceme, aby nám někdo půjčoval peníze. Trik byl v úvěru, v pasti, do které se naše ekonomika dostala a ve které je nyní bezmocně chycena.

Pokud lid skutečně naléhavě potřebuje větší kapitál, pak si potřebné peníze bezúročném způsobem obstará v centrální státní pokladně, přičemž je nutné je pouze splatit. Nakonec vydá nové bankovky. Proč by měl vydávat úročené certifikáty?! Zda papír nese úrok, nebo ne, na tom nezáleží! Jeho jediným a výhradním krytím je pracovní a daňový potenciál lidu. Proč od začátku zatěžovat každý veřejný výdaj olověnou tíhou věčného úroku?

Ano, ale jak by měl stát plnit své kulturní úkoly pro komunitu? Stále potřebuje peníze a spravedlivě v tomto úkolu může postupovat pouze prostřednictvím úročených půjček.

Toto tvrzení je založeno na zcela mamonistickém způsobu myšlení. Po důkladném přečtení tohoto manifestu by muselo být záměrně kalkulováno s uvedením v omyl; neboť zaprvé jsme dokázali, že po zrušení úrokového otroctví lze všechny kulturní a sociální úkoly státu hradit ze státních podniků, z příjmů pošty, železnice, dolů, lesů atd., bez dalšího. Zadruhé má suverénní lidový stát [Volksstaat] kdykoli moc postarat se o zvláštní kulturní úkoly vydáváním bezúročných hodnotových žetonů namísto úročených certifikátů, které jsou v mamonistickém státě prohlášeny za pravidlo. Je naprosto nemožné pochopit, proč by si stát měl zvláštní kulturní úkoly, např. výstavbu železnic, kanálů a vodních elektráren, prodražovat věčným slibem úroků, které jsou zcela zbytečné. Pokud nemůže hradit náklady na výstavbu z příjmů svých současných státních podniků, pak není důvod vidět, proč by stát neměl vytvářet peníze; Suverénní lid to sice musí zaplatit, zatímco právě tyto peníze uznává jako platební prostředek. Proč by však měl lid s celým svým pracovním a daňovým potenciálem stát za dalším útržkem papíru (úročenou půjčkou), který lidu v jeho celistvosti ukládá pouze věčnou úrokovou povinnost ve prospěch kapitalisty!? Proto pryč s touto posedlostí mamonistického státu!

Kapitalisté pak prostě vezmou vydané papírové bankovky a hromadí je peníze.

Toto je vyvráceno dvěma způsoby. Zaprvé, požadavek, aby pouhé držení peněz bylo učiněno nerentabilním, by pak byl samozřejmě již splněn a zrušení úrokového otroctví by se dobrovolně ujali sami kapitalisté, protože kapitalista se úroku z vlastní vůle vzdává, pokud si doma hromadí papírové bankovky. Zadruhé, kapitalistický strach o své peníze to činí nepravděpodobným; stačí si jen představit bezesné noci hromaditele peněz, který si doma hromadí velké sumy peněz a musí neustále vidět, jak je jeho majetek ohrožen zloději, lupiči, vloupáními, domovními prohlídkami, požárem a povodní. Jsem přesvědčen, že poctivý občan by se těmito starostmi brzy unavil a brzy by si našel cestu do státní banky. Státní banka vydá potvrzení a nyní je právně odpovědná za účet, ale nikoli za platby úroků. Jinak samozřejmě zůstává každému otevřená třetí možnost, a to pracovat se svými penězi, vytvářet hodnoty a vyrábět zboží, účastnit se průmyslových podniků, obohacovat a zkrášlovat svůj život, podporovat umění a vzdělanost, zkrátka prospěšně využívat své peníze a zároveň odmítat kult mamonu.

Může se však stát, že se naléhavě objeví soukromá potřeba kapitálu pro určité cíle, např. pro testování vynálezů, zakládání podniků mladými, schopnými řemeslníky nebo podnikateli atd.

Machine Translated by Google

Za prvé, tohle nemá vůbec nic společného se zrušením úrokového otroctví! Neboť zaprvé je třeba logicky předpokládat, že kapitalista, který po zrušení úrokového otroctví samozřejmě již nemá možnost investovat své peníze způsobem odolným vůči bombám a očekávat nečinnou spotřebu úroků, bude spíše, stejně jako v dřívější době, náchylný riskovat své peníze pro takové účely, takže nedostatek nebo potřeba v tomto směru se proto bude vyskytovat mnohem méně než dosud. Nebo jsme naopak neslyšeli znovu a znovu od efektivních obchodníků, od nejchytřejších vynálezců, právě stížnost, jak obtížné je v mamonistickém státě získat peníze pro takové účely, pokud nelze zaručit „dividendu“? Zadruhé musí být úkolem budoucího státu podporovat každou kompetentní sílu štědrou podporou. V starém byrokratickém státě sice již dříve existovaly počátky v tomto směru, ale byly tak malomyslné, že místo stimulu vyústily v zábrany a neochotu kvůli obtěžujícím regulacím, které doprovázely poskytování veřejné podpory. Zatřetí je třeba poznamenat, že s přidělením několika milionů marek by se dalo dosáhnout enormně mnoha věcí. Radost z práce, píle a houževnatost německého vynálezce, inženýra, řemeslníka atd. je tak velká, že díky právu státu podílet se na výsledcích šťastných vynálezů by výdaje s největší pravděpodobností byly bohatě odměněny (příkladem je Anglie).

Zrušení úrokového otroctví nutně vede k vyčerpání bohatství.

Ach jo! Kdo to tvrdí? Ale jistě! Kdo si přizpůsobil život spotřebě úrokových plateb z kapitálu a nemůže se odhodlat k práci, pro toho to jistě platí: spotřebou 5 % ročně zcela vyčerpá své bohatství za 20 let. Jistě, ale to je skutečně zcela v pořádku! Chceme právě zrušení úrokového otroctví; chceme, aby život z důchodu přestal být nejvyšším ideálem občana. Chceme ukončit tuto mamonistickou dekadenci; vlastně už nechceme tolerovat, že jeden, že mnozí, mohou žít v pohodlí trvale jen z úrokových plateb z půjček – jinými slovy na úkor ostatních!

Opakuji: také vůbec není pravda, že by zrušení nadvlády úroků vedlo k eliminaci a vyčerpání bohatství. Naopak, zrušení úrokového otroctví by podpořilo tvorbu bohatství založeného na práci, která vyrábí zboží a produkuje hodnotu, bez zátěže a osvobození od věčných úrokových výdajů. Zrušení úrokového otroctví vede, jak jsme viděli, ke komplexnímu snížení nákladů v celém životě; zbavuje nás nadměrné tíhy zdanění, takže pro každého pracujícího člověka musí být v budoucnu možnost hromadit úspory větší než dosud. Ještě jedna věc! Zrušení úrokového otroctví nijak nebrání, ale maximálně podporuje národohospodářskou práci průmyslu, obchodu a obchodu, která produkuje zboží a hodnoty.

Co získá dělník, když kapitalisté nedostanou žádné další úrokové platby?

Tato otázka by se už opravdu neměla objevovat! Zaprvé, samozřejmě to byl neustálý bojový pokřik práce, že kapitalisté budou dělníky vykořisťovat; zadruhé jsme skutečně jasně a jednoznačně viděli, že je to dělník, kdo je více než kdokoli jiný povinen platit úroky z půjček. [Jinými slovy, dělník získá nižší daně a nižší životní náklady.]

Rodinné pouta jsou oslabena a poškozena, pokud člověk nemůže po sobě zanechat žádný majetek. děti.

Ano, jaká je realita? Obecně si myslím, že peníze mají s rodinou jen málo nebo vůbec nic společného. Nebo už někdo slyšel, že děti bohatších rodičů se drží rodiny?

Machine Translated by Google

své rodiče více než rodiče chudých rodičů? Nebo bohatí rodiče milují své děti více než ty méně majetné? Co bude pro děti pravděpodobně důležitější, zda aby jim rodiče zajistili co nejlepší výchovu a naučili je disciplíně, vychovali z nich pilné, zdravé a odvážné lidi, nebo aby jim zanechali co největší měšec s penězi?

V konkrétních případech bude nepochybně nutné uznat oprávněnou snahu o zajištění finanční budoucnosti dětí. Tato snaha, a tedy i šetrnost rodičů k jejich dětem, nebude nijak negativně ovlivněna zrušením úrokového otroctví; naopak. Možnost úspor se zvýší, až bude naše národní hospodářství osvobozeno od všeobjímajícího tlaku úrokového otroctví.

Na příkladu muže s výdělkem 10 000 marek a důchodem 5 000 marek jsme viděli, že veškeré střední a menší jmění je ve skutečnosti oklikou okrádáno o jakýkoli blahodárný účinek přímými a nepřímými daněmi z bytového nájemného a tak dále. Nemohu to dostatečně opakovat: úrok z dluhopisů pro majitele malého a středního bohatství je podvod, sebeklam, běhání v kruhu, ale velký kapitál prostřednictvím svého oddaného tisku docela ďábelsky šíří a hlásá po celém světě víru v posvátnost a nedotknutelnost úroku. Umožňuje zdánlivě každému podílet se na krásné, znecitlivující konzumaci úroku, aby ukolébal špatné svědomí, které musí nevyhnutelně doprovázet nečinnou, bezpracnou konzumaci úroku – a aby rekrutoval soudruhy pro boj, pro obranu tohoto nejvyššího dobra mamonismu.

Státní úředník, státník, řekne: stát se nemůže vzdát závazku, který převzal vůči svým věřitelům.

Co znamená „závazky“? Je vůbec morální vstupovat do závazků, o kterých musí stát od začátku vědět, že je může splnit pouze tehdy, když věřitelům odebere úroky prostřednictvím přímých a nepřímých daní v přesně stejné výši? Kde je v tom morálka? Nebo není snad čestnější přiznat: „Úroky mohu platit, jen když vyberu stejně na daních – ale za války jsem peníze bezpodmínečně musel mít, a proto jsem provedl podvod s válečnými dluhopisy; musíte mi odpustit, milovaní; bylo to nakonec pro vás a teď si už nechceme hrát na schovávanou; já, stát, neplatím žádné úroky a vy, daňoví poplatníci, nemusíte platit daně z úroků; to podstatně zjednoduší naše transakce. Obejdeme se tedy bez obrovské daňové byrokracie a stejně tak i bez mimořádné byrokracie sloužící zájmům. Je to tak? Máme dohodu?“ A vy, pane Scheidemanne, už se znovu nezveřejňujte na všech reklamních sloupech jako státní tajemník staré kompromitované vlády uprostřed hloupých prohlášení o bezpečnosti a nedotknutelnosti válečných dluhopisů. Ztrapňujete se jen sami: z celého podvodu skutečně profitoval jen a jen velký zápůjční kapitál.

Finanční úředníci a bankovní profesionálové prohlašují, že zrušení otroctví úroků z válečných dluhopisů a veřejných dluhů je nemožné, protože je synonymem pro veřejný bankrot.

Odpusťte mi: podle vašich projevů jsme stejně veřejně v bankrotu, nebo se jím stát musíme. Otevřené prohlášení veřejného bankrotu by však byla největší hloupost, které bychom se mohli dopustit: k faktické neschopnosti současných držitelů moci by to předčasně přidalo historické potvrzení této neschopnosti.

Proč vyhlašovat bankrot? Pokud jsem dal 3 marky z pravé kapsy kalhot do levé,
Přesto kvůli tomu nesmím prohlásit bankrot pravé kapsy kalhot!

Machine Translated by Google

S válečnou půjčkou to skutečně nebylo jiné! Říše vytáhla z kapes lidu první skutečně existující miliardy, pak se peníze vrátily zpět; pak přišla nová půjčka a peníze se vrátily zpět; znovu se objevila pumpa a vysávala miliardy a znovu opadaly, až po devíti opakování hry stát vesele vytvořil 100 miliard dluhů. Za to měl lid v rukou 100 miliard v jemně potištěném papíru. Zpočátku si lid představoval, že se stal mnohem bohatším; pak přišel stát a řekl: „Je to hrozné; mám 100 miliard dluhů a čelím bankrotu.“ – Ano, ale proč? To je v každém případě jen sebeklam! Já sám se nikdy nemohu stát bankrotujícím, když si čas od času vezmu peníze z jedné kapsy a vložím je do druhé. Proto si můžeme být klidní ohledně státního bankrotu, pokud jde o naše vnitřní dluhy z válečných dluhopisů. Proto opravdu nemusíme vyhlásit veřejný bankrot a skutečně si můžeme ušetřit obrovskou práci s hloupými platbami úroků a velkými, ale ještě hloupějšími daněmi.

Opravdu se konečně osvobodme od plnění rozkazů velkého půjčkového kapitálu! Z tohoto podvodu s daní z úroků z půjček těží pouze velký půjčkový kapitál, protože mu zbývá krásnější kus zlata a pracující lid tento přebytek platí formou nepřímých daní; mezitím se však malý a střední kapitalista prostě honí za svým vlastním ocasem.

Globální ekonomický úředník říká: Zrušení úrokového otroctví pro nás není možné dosáhnout pouze v Německu; musí se to provést mezinárodně; jinak ztratíme veškerý kredit, kapitál bude odtékat a my budeme stále muset plnit své úrokové závazky vůči zbytku světa.

Přiznávám, že jsem sám nad touto otázkou dlouho váhal. Je to ta nejtěžší otázka, protože se týká našeho vztahu se zbytkem světa; přitom má tato věc dvě strany. Na jedné straně je myšlenka zrušení úrokového otroctví bojovým pokřikem všech produktivních národů proti mezinárodnímu zotročení úroků z peněz; na druhé straně je to radikální lék na naše vnitřní finanční trápení. Ale ve skutečnosti to není důvod, proč se zdržet použití léku jen proto, že ho stejně nemocný soused nepoužívá současně. Byla by však další hloupost, kdybychom se v Německu nadále točili v bláznivém kruhu a platili daně a úroky, když jsme si jasně uvědomili, že tato absurdní činnost prospívá pouze velkým kapitalistům a nikomu jinému. Proto jdime příkladem svým osvobozujícím příkladem; osvobodme se od otroctví úroků z peněz a brzy uvidíme, že síla této vítězné osvobozující myšlenky bude stimulovat národy světa, aby nás následovaly.

Jsem vlastně přesvědčen, že naše iniciativa – pokud tato iniciativa nebude potlačena Němečtí mamonisté – s neodolatelnou nutností smetou ostatní národy.

Spartakista říká: Celá myšlenka se omezuje pouze na ochranu kapitálu; stále... zůstává to tedy tak, jak to bylo: chudý nemá nic a bohatý zůstává.

Ano, příteli, je obecně velmi těžké s vámi diskutovat – pokud jste v hloubi duše skutečně komunista a budete proto skutečně tvrdit, že „všechno patří všem lidem“.

, a pokud zároveň znáte skutečné myšlenky velkých bolševických vůdců v Rusku, zejména Lenina, a považujete je za správné, a proto považujete další úkoly Sovětské republiky určené Leninem, „všeobecné vyřizování účtů a kontrolu veškeré výroby a distribuce“, za lidsky proveditelné.

10Petr Kropotkin, Dobytí chleba

Machine Translated by Google

Pokud si však naprosto uvědomujete, že tento úkol je skutečně proveditelný, pokud vůbec, pouze za hrozné tyranie, a stále zůstáváte v hloubi srdce přesvědčeným komunistou nebo spartakistou a tak dále, pak se spolu dále nehádejme; prostě si nerozumíme a mluvíme různými jazyky a budoucnost rozhodne, zda pro stát svěrací kazajky, který může nakonec vzejít z chaosu bolševismu, nebo pro nový stát, v který doufám, s národní ekonomikou osvobozenou od úrokového otroctví.

Ale pokud v hloubi svého komunistického srdce – pokud jste upřímní – zjistíte, že stále myslíte, toužíte po ženě a dítěti, po lidské duši, která je vám blíž než Eskymák nebo Zuluský kafr, pokud si během tovární práce pod vedením sovětského ředitele myslíte, že by bylo stále hezké vlastnit vlastní malou chatku, malou zahrádku, pokud by vám v hloubi duše skutečně nepřineslo žádné skutečné uspokojení, že byste měli jako pes na ulici využívat každou mrchu, která vám zkříží cestu, pokud chcete někoho nazývat svou ženou, pokud jen myslíte na to, jak si ze své mzdy něco ušetřit, což by pak mělo patřit jen vám, pak už nejste komunista; pak jste se již ve svém srdci zlomili od svého tak hlasitě prohlašovaného sloganu „Všechno patří všem lidem“; pak přesně to, co nechcete, je, aby všechno patřilo všem lidem; chcete, aby přesně to, co si přejete pro sebe – ženu, dítě, dům, farmu, úspory – ať už to už máte, nebo jen doufáte, že to získáte, i tehdy patřilo jen vám.

A vidíš, příteli, jestli jen v hloubi duše tušíš, že by to pro tebe mohlo něco změnit, kdyby přišel nějaký náhodný jedinec a prostě ti vzal úspory ve jménu „všech“, a kdyby ti přivedl další dítě a vzal si s sebou i to tvoje, protože všechny děti patří „všem“, pak příteli, nemluvme dál úplně mimo sebe.

Možná bych vás mohl požádat o zamyšlení, zda komunistické poselství, že všechny věci by měly patřit všem lidem, ve skutečnosti nutně neznamená konec každé kultury, protože absence jakéhokoli konceptu vlastnictví musí s přesvědčivou logikou stlačit člověka na úroveň zvířete.

Pokud by všechny věci patřily všem lidem, pokud by bylo možné vynutit vedení účtů a kontrolu nad veškerou nadzemní výrobou a distribucí v Leninově smyslu, pak by v nejlepším případě vznikla mravenčí kolonie. Ale v takovém případě se obejdeme i bez jazyka, duše a myšlení; mlčky a instinktivně můžeme vykonávat nucenou práci. Konec člověka je tam.11

Ale dost už, příteli Spartaku. Nechť tato základní úvaha pronikne hluboko do tvé hlavy a srdce. Přesnější odpověď na tvou otázku pak vzejde z rozhovoru s ostatními stranami.

A nyní, soudruzi dvou socialistických směrů, umírněného a nezávislého!12

Nedokážu si představit, že by z Vaší strany vzešel vážný rozpor nebo námitky proti zrušení úrokového otroctví, a přesto s Vámi musím jednat kategoricky, stejně jako s celým socialistickým ideovým světem, od Marxe až po současné vůdce Eberta, Scheidemanna, Kautského a tak dále.

1. Socialistická vůle: povznesení dělnické třídy je myšlenka, která bezpodmínečně zvítězí; zatím se shodujeme.

11 „Konec člověka“ pochází z Ezechiela. Tam to znamená účel člověka, ale zde to může mít dvojí význam. Účelem člověka za komunismu se stává bezduché otroctví, což je zničení člověka.

12 Feder zde hovoří o Sociálnědemokratické straně a její pacifistické odnoži, Nezávislé sociálnědemokratické straně.

Machine Translated by Google

2. Cesty vyšlapané k dosažení tohoto velkého cíle jsou téměř zcela mylné, protože oni

3. jsou založeny na mylných předpokladech.

4. [Marxistická] socialistická idea státu nutně vede ke komunismu, a tedy k pokles.

5. Protože však sociální demokracie má jiný cíl, povznesení dělnické třídy, všech pracujících vůbec, čelí strašlivému vnitřnímu konfliktu, protože logické důsledky marxismu vedou k pravému opaku praktického cíle dělnického hnutí.

6. Z tohoto vnitřního rozdělení vyplývá zjevná nejistota ohledně směru vláda.

7. V zájmu velkého praktického cíle (povznesení dělnické třídy) je třeba stanovit ostřejší hranici proti Spartakovi a bolševickému komunismu a proti jejich metodám je třeba bojovat ze všech sil. Sociální demokracie, organizovaná prostřednictvím odborů, se dnes cítí slabá před těmito radikálními skupinami, protože přijala marxistické myšlení za základní princip vzdělávání a protože všechny marxistické způsoby myšlení logicky vedou ke komunismu.

A teď důkaz: bod 2 říká, že cesty, kterými se sociální demokracie vydala, jsou téměř úplně chybné.

Celá agitace prováděná po celé zemi vedla k hlubokému rozdělení obyvatelstva našeho národa. Neustále opakované pomluvy namířené proti zaměstnavatelům všeho druhu, ba vůbec každého buržoazního povolání, jakožto vykořisťovatelům a krvesajcům manuálně pracujících zdánlivě bez pomoci, vedly k neodůvodněné zahořklosti a k povýšenosti práce, která dnes nutně nachází svůj výraz v požadavku na „diktaturu proletariátu“ (Komunistický manifest). Základní požadavek Erfurtského programu – převod výrobních prostředků ze soukromého vlastnictví do vlastnictví a provozu komunity – byl dnes vtlačen do volání po „socializaci“.

Každému serióznímu politikovi je zcela jasné, že úplná socializace naší ekonomické zkázy by znamenala úplný bankrot státu. Ale nikdo se neodvažuje to otevřeně a svobodně přiznat lidu.

Mottem by dnes musela být nikoli socializace, ale desocializace. Proto se člověk snaží kompenzovat do očí bijící selhání každé socializace bludnými daňovými projekty a touto cestou podruhé „vyvlastnit vyvlastňovatele“. To vše neznamená nic jiného než ponechat celé národní hospodářství napospas naprosté zkáze. Místo růstu (zdvojnásobení produkce, jak slibovala celá socialistická literatura pro období po revoluci, nepřipadá v úvahu) se stal pravý opak.

Nejhorší by však bylo, kdyby současná socialistická vláda uvažovala o přijetí velkých zahraničních půjček. Tím by se nejen zpečetil náš ekonomický úpadek, ale navíc bychom se zcela odevzdali úrokovému otroctví Dohody, z něhož by nebylo návratu.

Základní selhání, základní chyba, na které je postaven celý tento chybný řetězec smluv, požadavků a slibů lidu, je zcela chybný postoj k průmyslovému kapitálu a zápůjčnímu kapitálu. Komunistický manifest, Erfurtský program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky neuznali radikální rozdíl mezi průmyslovým kapitálem a zápůjčním kapitálem.

V tomto bodě se musí celá sociální demokracie znovu poučit; tato zásadní chyba musí být jasně uznána a otevřeně a bez výhrad přiznána. Pak je však také nutné neúnavně vyvodit jediné možné závěry. Ty však znamenají radikální zřeknutí se nesmyslného, protože zcela mylného, vzteku proti průmyslu, proti zaměstnavateli. Dělník a dárce práce patří k sobě; mají stejný cíl – práci, výrobu; neboť bez výroby, bez práce nemůže být života, kultury, vpřed ani vzestupu. Samozřejmé a nevyhnutelné protiklady, které existují mezi lidmi jen proto, že jsou lidmi, jsou mnohem méně důležité než velký společný zájem zaměstnavatele a zaměstnance. Tyto protiklady jsou a byly řešitelné prostřednictvím mzdových smluv a obchodních organizací k vzájemné spokojenosti obou stran.

Ale nezkoumejme dále tyto otázky, které jsou v rámci našeho pojednání o největších politických siločarách triviální, a zdůrazněme pouze, že kolektivní zájem práce je dokonale v souladu s naším národním průmyslem, s národním hospodářstvím našich lidí.

Kdokoli učí opak a prezentuje rozpory mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci jako důležitější, odhaluje se jako nezodpovědný právě vůči pracujícím; neboť tím klade sekeru ke kořenům stromu, který živí a podporuje pracujícího.

Sociální demokracie to však udělala a tím si přivodila věčnou vinu před německou prací; tím přinesla našemu lidu nevýslovnou bídu, protože nemůže dodržet všechny své sliby, protože nám nemůže přinést mír vzájemného porozumění, protože pro nás nemůže vytvořit práci, protože proti nám musí dokonce postavit ozbrojenou sílu, protože se neobejde bez státní služby, protože musí požadovat povinnost pracovat, protože všeobecné rovné a přímé volební právo pro muže a ženy starší 20 let nikomu nepomáhá vydělávat si na živobytí, protože bez státní záruky bezpečnosti osoby a majetku musí nastat chaotické poměry, protože bez integrace a podřízenosti jednotlivce do společnosti není možná životaschopnost státu.

Celým lidem tak prochází hluboká, zoufalou vlna zklamání. Pokud to jednotlivci stále nechápou, ministři, členové parlamentu a lidoví delegáti si nadále vesele lžou, že „výdobytky revoluce“ je třeba bránit před „reakcí“: co tyto dva pojmy znamenají, pokud vůbec něco, by žádný upřímný státník nebyl schopen lidu jasně říct.

Negativní činy revoluce, sesazení řady zastaralých dynastií, sesazení důstojníků, zrušení šlechty, rozpuštění armády, zkrátka „Velká demolice“, vskutku nejsou žádným „ziskem“.

A reakce?! Zametená, shnilá doktrína božského práva nemá nikde v celém lidu dostatečnou morální oporu, aby vedla k nějaké razantní akci; buržoazie je, pokud jde o skutečné buržoazie, příliš zbabělá, příliš morálně zkažená, než aby se postavila proti třídně uvědomělé práci: proto není nutné, aby se vládnoucí třída dělníků obávala dynastické nebo buržoazní reakce.

Ale hluboké zklamání lidu z takzvaných výdobytků revoluce, jinými slovy z absence jakéhokoli skutečného zlepšení situace lidu, to je velké nebezpečí. Toto zklamání vede k odlivu velkých mas stále dále doleva, kde již dané sliby jsou daleko překonány.

Machine Translated by Google

Nakonec už nelze dávat sliby typu „všechno všem lidem“. To je čiré šílenství, ale každá myšlenka, každý jev, každá činnost natažená a zveličená do extrému se nakonec stává šílenstvím a pak se mění ve svůj opak. Stejně tak je to s komunistickou myšlenkou, že vše by mělo patřit všem, neboť to nakonec končí a rozplyne se ve všem... bez ničeho. Do Ruska dorazil hlad, zoufalství, bída, nemoci a nouze; lidé ztratili poslední zbytky odvahy a radosti ze života.

Opakuji: obrovská zásadní chyba v socialistickém ideovém světě pramení z neschopnosti rozpoznat hluboký a podstatný rozdíl mezi průmyslovým kapitálem a úvěrovým kapitálem. Úroky požírající úvěrový kapitál je metlou lidstva. K vykořisťování lidí vede věčný, bezúnavný a nekonečný růst velkého úvěrového kapitálu, nikoli produktivního, zboží vyrábějícího, průmyslového pracovního kapitálu.

Nemohu se zde vyhnout zkoumání otázky, proč tento zásadní rozdíl nebyl rozpoznán; zda skutečně nebyl rozpoznán, nebo zda byl snad zastřen ve prospěch velkého půjčkového kapitálu; zda vůdci a šéfové v boji proti kapitalismu, zda autoři Komunistického manifestu, Erfurtského programu a současní vůdci vždy postupovali s potřebnou svědomitostí.

Je to nejzávažnější a nejstrašnější věc, když člověk zpochybňuje absolutní vážnost a pevné přesvědčení jiného; zdá se to tím závažnější, čím pečlivěji člověk hledá příčiny a vztahy týkající se životních událostí. Proto také nechci na tuto otázku vůbec odpovědět, spíše jen naznačit velké, nejasné souvislosti citací výroku Disraeliho, největšího anglického premiéra, lorda Beaconsfielda. Toto píše ve svém románu Endymion:

„Žádný člověk nebude lhostejně vnímat princip rasy. Je to klíč k dějinám a důvod, proč jsou dějiny často tak zmatené, spočívá v tom, že je psali lidé, kteří o tomto principu a všech znalostech, které s ním souvisejí, neznali.“ [Baron Sergius Endymionovi]

Buržoazie.

Buržoa, kterému se odpočinek jeví jako jeho buržoazní povinnost, je jistě znepokojen každým novým revolučním požadavkem, jako vždy s každou novou myšlenkou. Znamená to pro něj neklid; možná by o tom musel i něco přemýšlet. Veškerá změna je mu odporná; chce si odpočinout, a běda tomu, kdo prahne po jeho měšci s penězi. Nyní od něj skutečně někdo chce jeho úroky, jeho příjem z nájemného z domů, úroky z jeho krytých dluhopisů, úroky, které inkasuje z hypoték; zkrátka to, co tvoří jeho odpočinek, jeho spokojenost a jeho štěstí.

Přesto se musíme zeptat, co k tomu řeknou členové tříd vlastnících zápůjční kapitál. Ti tvoří, kromě pravých buržoaz... Buržoazie je lidský typ, s nímž se už nic dalšího nezasvěcovat; buržoazie je větev na stromě lidstva, kterou je třeba useknout, čím dříve, tím lépe. Jsou to samolibí, samolibí Babbittové s jejich žalostně úzkými obzory, kteří nejsou schopni žádného nadšení. Krácejí si dny ve věčné monotónnosti s kávou, ranními novinami, ranním drinkem, poledními novinami, obědem, odpoledním zdřímnutím, vystřihováním kupónů, odpoledním drinkem, přáteli v hospodě a občas i v kině. Chybí jim pochopení pro všechno, co hýbe světem, po čem touží mládež, vše, co trápí lid, stát a společnost, nestarají se o válku a vítězství, vegetují a rozkládají se, zároveň arogantní a úslužní – ale buržoazie je tak široká třída, že ji nelze ignorovat.

Machine Translated by Google

Zrušením úrokového otroctví je tedy zničena šetrnost; lidé končí v chudobinci.

To, že zrušení úrokového otroctví může mít obecně vliv na šetrnost, je třeba rozhodně popřít. Šetrnost má s převládajícími ekonomickými názory stejně málo společného jako např. plýtvání. Šetrnost a plýtvání jsou lidské vlastnosti, které buď existují, nebo ne, lhostejné k tomu, zda daná doba schvaluje nebo odsuzuje myšlenku úroku.

V přechodných dobách lze možná podpořit zvýšení nebo snížení šetrnosti. V daném případě se však mnohem více přikláním k názoru, že racionální, ekonomicky smýšlející člověk si řekne: „V budoucnu už nemohu počítat s tím, že budu žít jen ze svých úroků. Chci však žít v pozdějších letech a zároveň něco zanechat svým dětem; proto musím nyní více spořit.“ Zrušení úrokového otroctví musí podle mého názoru mít tento účinek na většinu lidí. Pokud jde o starší lidi, ti budou samozřejmě odkázáni na veřejnou podporu.

I zde musím znovu důrazně zdůraznit, že vzhledem k současnému zatížení přímými daněmi z majetku a zatížení nepřímými daněmi každého životního stylu nezbývá nic z krásných úrokových plateb, s výjimkou případu osoby, pro kterou – a to je skutečně něco nepravého a proti čemu je třeba bojovat – veškerý příjem plyne pouze z věčných úrokových plateb. Pokles šetrnosti se proto pravděpodobně není třeba obávat.

Je (odporný) velkokapitál skutečně tak naprosto neplodný? Nevytvořil také prostředky k rozsáhlému pokroku, který přináší lidstvu větší plody, než jaké ničí úroky z dluhového kapitálu?

Ne! Položení otázky jen dokazuje, že mamonistická frazeologie nám zatemnila jasný zrak.

Velký kapitál nevytvořil prostředky k rozsáhlému pokroku; spíše velký kapitál vyrostl z práce! Veškerý kapitál je akumulovaná práce. Velký kapitál je sám o sobě neproduktivní, protože obyčejné peníze samy o sobě jsou naprosto neplodnou věcí. Z mysli, práce a dostupných nebo již vyvinutých surovin či nerostných zdrojů se vyrábějí hodnoty a vyrábí se zboží – prací a pouze prací.

Neboť když se nalije tolik peněz na nejúrodnější zemědělskou půdu, do nejbohatšího uhelného dolu, zemědělská půda proto nerodí obilí, ani uhelný důl sám od sebe nechrlí uhlí! Pojďme to s jistotou potvrdit.

Pokud lidé vynalezli peníze, jsou proto docela užitečné a rozumné; neboť v každém
V komplexní ekonomice člověk potřebuje tento (všeobecně uznávaný) „poukaz na vykonanou práci“. Ale to, že v těchto „peněžních impériích“ je obsažen potenciál věčně se rozrůstat ze sebe samých do obrovskosti – a peníze to dělají, pokud mohou nést úrok – je to to, proti čemu se bouří jádro naší bytosti; je to to, co povyšuje peníze daleko nad všechny ostatní pozemské projevy; je to to, co z peněz dělá modlu. A to vše je vskutku jen ten největší sebeklam lidstva!

Nic, vůbec nic, nemůže vzniknout jen z peněz. Stůl, skříň, oblečení, dům, nástroj, zkrátka všechno kolem nás má nějakou hodnotu; nakonec si člověk může použít rozbitý kus nábytku jako palivové dříví k zahřátí, ale s dvacetimarkovou bankovkou nemůže nic dělat;
Nedokážu do něj zabalit ani kousek sýra. Teprve poté, co se lidé rozumně dohodnou na usnadnění směny zboží za spotřebu, na vypsání poukázek na vykonanou práci, teprve tehdy ten útržek papíru získá smysl a účel a je velmi rozumné, že farmář za své obilí dostává od uhelné společnosti nikoli uhlí, ale peníze; tedy

Machine Translated by Google

poukázka na jinou dokončenou práci, např. vidle, nádobí, pluh a kosu. Tím by ale měla moc peněz skončit.

Rozsáhlý pokrok lidstva tedy nebyl dosažen penězi, ale samotnými lidmi, jejich odvážným duchem, jejich hrdou odvahou, jejich chytrou myslí, silou jejich rukou, jejich sdílenou, tudíž společenskou a pilnou prací. Tak hrdě a tak jasně to musíme vidět. Tou věcí byli lidé, rozhodně ne ty ubohé kousky papíru, které si lidé vymysleli pro zjednodušení obchodu.

Další program

Ačkoli zrušení úrokového otroctví není konečným cílem nového státního umění, je to skutečně nejpronikavější čin, jediný čin, který je schopen sjednotit všechny národy do skutečné ligy národů proti tyranii mamonismu, která všechny národy obklopuje. Ale to není konec. Naopak, zrušení úrokového otroctví musí vést k dalším krokům, protože, jak jsme viděli, se zmocňuje globálního zla u kořene, a to u hlavního kořene.

Teprve až bude naplněn základní požadavek na zrušení úrokového otroctví, bude poprvé v historii uvolněna cesta pro sociální stát. To musí být jasně uznáno a musí být dosaženo navzdory všem mamonistickým mocnostem. Volání po socializaci [dokud úrokové otroctví trvá] není nic jiného než pokus o vytvoření trustu všech odvětví a o vytvoření obrovských konglomerátů všude, nad nimiž bude mít velký půjčkový kapitál, navzdory všem daním z bohatství, přirozeně opět v budoucnu rozhodující vliv. Socialistický stát na mamonistických základech je absurdní a svou povahou vede ke kompromisu mezi sociální demokracií, již silně zamořenou mamonismem, a velkým kapitálem.

My naopak požadujeme radikální odmítnutí mamonistického státu a rekonstrukci státu podle pravého ducha socialismu, v němž je vládnoucí základní myšlenkou povinnost živit – v níž může starý základní požadavek komunismu najít své racionální a užitečné uspokojení – v podobě, že každý člen lidu obdrží svůj přidělený nárok na půdu vlasti prostřednictvím státního přidělování nejdůležitějších potravin.

Dále požadujeme jako kostru nového státu zastoupení lidu prostřednictvím Sněmovny lidových zástupců, která má být volena na co nejširším základě, a vedle toho stálou Sněmovnu práce, ústřední radu, v níž mají pracující národa hlas úměrně svému zastoupení podle povolání a ekonomické třídy.

Konečně požadujeme nejvyšší odpovědnost od vedoucích pracovníků státu. Tato nová konstrukce státu na socialisticko-aristokratickém základě bude popsána v další práci.

která se brzy objeví u stejného vydavatele. Předpokladem pro celou tuto konstrukci však zůstává zrušení úrokového otroctví.

Moje neotřesitelná víra, ba co víc, mé znalosti mi jasně umožňují uznat, že zrušení úrokového otroctví je nejen vynutitelné, ale bude a musí být všude přijato s nepopsatelným jásotem. Neboť mějte na paměti: na rozdíl od všech ostatních myšlenek, hnutí a snah, ať už sebevíc dobře míněných, které směřují ke zlepšení lidstva, se můj návrh nechce snažit zlepšit lidskou přirozenost; spíše se obrací proti toxické látce, proti jevu, který byl rafinovaně – ne, ďábelsky – vynalezen, zcela v rozporu s nejhlubším citem člověka, aby lidstvo onemocnělo, aby ho polapilo do materialismu, aby mu vzalo to nejlepší, co má, duši. Ruku v ruce vedle toho

Machine Translated by Google

Zmiňuje se děsivá, nelítostná tyranie peněžních mocností, pro které jsou lidé pouze otroky úroků, existují jen proto, aby pracovali pro dividendy, pro úrok.

S hlubokým znepokojením rozpoznáváme děsivou jasnost a pravdivost starých biblických přísloví, podle nichž židovský bůh Jahve slibuje svému vyvolenému lidu: „Chci ti dát do vlastnictví všechny poklady světa; u tvých nohou budou ležet všechny národy Země a ty budeš nad nimi vládnout.“

Tato globální otázka je nyní před vámi všemi. Globální otázky se neřeší mávnutím ruky, ale myšlenka je jasná jako facka. A čin musí být pilně šířen; musíme jasně pochopit, že čelíme nejstrašnějšímu nepříteli, světovládné peněžní mocnosti. Na druhé straně veškerá síla, na naší straně pouze spravedlnost, věčná spravedlnost produktivní práce.

Vztáhněte ke mně ruce, pracující všech zemí, spojte se!

Machine Translated by Google

Německý stát na národní úrovni

Socialistická nadace

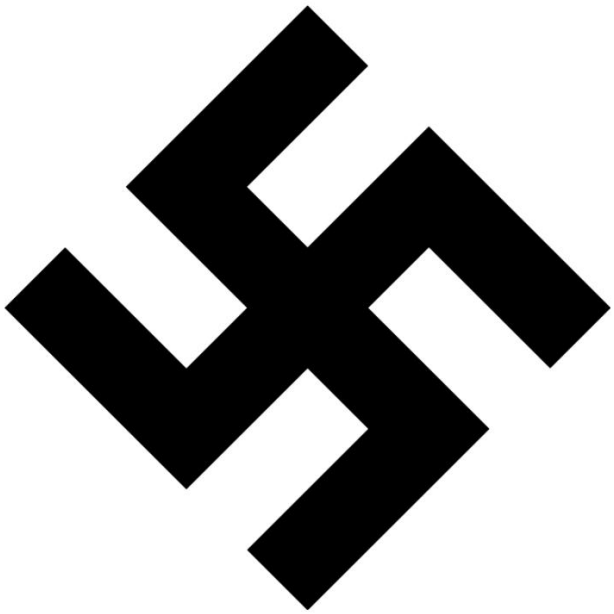

Machine Translated by Google

Předmluva

podle

Adolf Hitler

Každá velká myšlenka potřebuje dvě věci, vůli k moci a jasné cíle. Vůle k moci, k osvobození, žhne a silně leží v našich srdcích, Gottfried Feder ve své knize Německý stát na národních a socialistických základech představil naše cíle jasně, jednoduše a způsobem srozumitelným pro každého. V ní naděje a touha milionů lidí našla formu a silný výraz. Literatura našeho hnutí v ní získala svůj katechismus.

Mnichov, 8. listopadu 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Předmluva
k pátému vydání

Moje práce Německý stát na národních a socialistických základech se zde objevuje v rámci série „Národně socialistická knihovna“. Text zůstal v podstatě a zásadně nezměněn, ale pasáže, které odkazovaly na okolnosti doby, kdy toto dílo vyšlo (1923), a odtud převzaté příklady, byly vypuštěny a vysvětlení židovské otázky zkrácena, jelikož té bude věnována zvláštní práce.

Nové vydání by mělo zejména doložit skutečnost, že v základním programu se nic nezměnilo.

Murnau, říjen 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

„Blahoslavení jsou ti, kteří trpí naléhavou nouzí“
vnucuje vznešenou politickou ideu, která
být skvělý a prostý,
nutí každou jinou myšlenku doby do svých služeb.“
Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Zavedení
k prvnímu vydání

Díváme se do budoucnosti plní silné naděje a touhy. Německo bude žít, Německo nemůže padnout. Německo je otřeseno, jako by ho tížily nezdolné porodní bolesti nové doby. Hrozné okovy sebeobviňování i zahraniční trýznitelé spadnou a budou setřeseni s mocným pokrčením ramen a Německo bude pochodovat v čele národů.

Kdyby s kolapsem a pádem nebylo spojeno tolik utrpení a trápení, mohli bychom se s jistým pocitem štěstí podílet na dnech stvoření nové éry. Vrhneme-li zrak na úpadek doby, na zmatek přítomnosti, vidíme všude silnou vůli, vážnou práci, inspirovanou intuici. Německá duše vzlétá k novému vysokému letu.

Dnešní úkoly jsou mocné, větší a těžší než kdykoli předtím v tak bolestné historii Němců.

Je tedy nutné vyřešit dvojí úkol – nejen „obnovit“ stát a ekonomiku –
ale dát jim novou formu. A tím novou formu i pro kulturní a intelektuální život našeho lidu.

Stará německá touha po sjednoceném Německu se musí konečně stát skutečností, vznikne nový ekonomický zákon a smete noční můru úrokové kapitalistické ekonomiky.

Tak obsáhlé a nesmírně závažné jsou úkoly, které nás čekají. Duch minulosti stojí za námi vážně a napomínající; naplněn úžasem před tím, co se historicky stalo, na pevné půdě nejlepší německé tradice, založené na nejranější árijské moudrosti, lid a stát, ekonomika a kultura musí být znovu vytvořeny.

Zde si musí být dělníci vědomi své obrovské zodpovědnosti, vskutku, nesou je naděje celého národa - na svobodu!

Ale národně socialistická myšlenka je mnohem víc než jen návrat nebo odbočka ke starým zvyklostem předků, láme řetězy marxistického státu a ekonomické formy, jako první a nejrozhodnější myšlenka vědomě bojuje nejtěžší boj proti mamonistickým mocnostem, proti světoobjímající moci všežidovského imperialismu, proti duchu chamtivosti, sobectví a lhostejnosti.

Toto univerzální a velké německé hnutí za svobodu nachází svého nejsilnějšího, nejsilnějšího a nejcílejšího nositele v Národně socialistické německé dělnické straně. Strana nastínila své cíle v krátkém programu, který stručně shrnuje základní požadavky hnutí v 25 bodech. Alfred Rosenberg, šéfredaktor Nationalist Observeru13, polemického orgánu nacistické strany Velkého Německa, způsobem hodným poděkování vysvětlil jednotlivé body programu v krátké práci14 .

13Volkischer Beobachter byl v roce 1920 zakoupen NSDAP jako stranický orgán a redigoval ho Dietrich Eckart.
až do své smrti v roce 1923, kdy ji vedl Alfred Rosenberg.

14Rosenberg poprvé vydal své Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung v roce 1923.

Machine Translated by Google

Na základě této práce je alespoň možné říci přátelům i nepřátelům, co chce Národně socialistická německá dělnická strana. Na druhou stranu v literatuře o národním socialismu chybí ucelené dílo, které by podalo přehled politických a ekonomických idejí, z nichž národní socialismus vychází, a jaké cesty hodlá razit v národní politice, aby dosáhl svého konečného cíle, kterým je nacisticky socialistický německý stát, stát práce a výkonu. Tato práce si přeje tento úkol splnit.

Budeme tedy muset osvětlit výchozí bod, cestu a cíl národního socialismu, ukážeme, v čem se bude německý národně socialistický stát podstatně lišit od stávajícího státu, které oblasti zůstanou v podstatě nedotčené, v kterých oblastech dojde k podstatným reformám a kde bude třeba vstoupit na v podstatě nové cesty.

Budeme muset hledat a odhalovat nové cesty pro veřejný život, zejména pro národní finanční politiku, pro řešení rasové otázky a otázek s ní spojených. Dále se budeme muset zásadně vypořádat s nepřátelskými námitkami, zkresleními fakty a lžemi, které se již staly hlasitými.

Úkol, který jsme si stanovili, je nesmírně velký a přesto jen malá část celého rozsahu obnovy Německa.

Veškeré úsilí by bylo marné, kdyby odhodlání k smrti a nespoutaná vůle
vůdce nepracoval na účinnosti myšlenek.

I ta nejsilnější vůle by byla zbytečně promarněna, kdybychom si v srdci neochvějně nenesli jasný obraz toho, jak by tento německý stát – Německo, země našich otců a dětí – měl vypadat v souladu s naší vůlí – po našem vítězství!

Machine Translated by Google

1. Základy

Morální základy

Základem nacistické státní správy je naprostá odpovědnost vůči lidu i vůči sobě samému.

„Veřejný zájem před vlastním zájmem“ je prvním zákonem národního socialismu.

Může se zdát zvláštní, že taková zásada musí být obecně stanovena pro stát, neboť z dějin známe období, kdy blaho celku bylo v mysli vládců základem jejich vedení státu. Pokud je dnes nutné upřednostnit tuto zásadu před všemi ostatními úvahami, je to pouze vyjádření skutečnosti, že současné veřejné poměry nejsou ničím jiným než vyjádřením tohoto jediného správného politického sentimentu. V této první zásadě vidíme stejně tak, jak úzce jsou morálka a ekonomika vzájemně propojeny.

Veřejný zájem před vlastním zájmem je v první řadě morálním požadavkem. Zároveň však s vynikající jazykovou jasností vyjadřuje hierarchické uspořádání mezi blahem celku a oprávněným úsilím jednotlivce o osobní zisk a majetek. Tento nacionálně socialistický princip tedy v žádném případě nevylučuje soukromé vlastnictví. Naopak: Nacionální socialismus plně a beze zbytku uznává význam vlastnictví. Ví, že osobní majetek a právo svobodně nakládat s nabytým majetkem je základem každé ekonomiky a nad rámec toho i každé vyšší kultury; nacionální socialismus však stejně tak uznal, že pro uznání soukromého vlastnictví je nutné stanovit zcela jasné hranice, tj. hranice, kde se majetek stává pouhým nástrojem moci a je uplatňován vykořisťovatelským způsobem proti blahu celku.

Snad se nenajde jen jeden vážně uvažující člověk, který by chtěl v této obecné podobě odporovat tomuto prvnímu principu. Problém bude spočívat ve správném posouzení veřejných zájmů oproti zájmům jednotlivých soukromých osob. Navzdory nepochybně existujícím
shoda, že veřejný zájem musí být upřednostněn před soukromými zájmy, je pozoruhodné, že podle platných právních představ u nás neexistuje, právě pokud jde o formu užívání majetku, žádná morální hranice stanovená nad rámec trestného činu. Je jistě zakázáno jednat násilím proti bližnímu (vydírání - vražda -

zabití z nedbalosti - zrada a neoprávněné obohacení atd.), ale nikdy a nikde nebylo zakázáno hromadit nesmírné bohatství a využívat k tomu často značně pochybné bankovní a burzovní technické prostředky. Zákon dále dává každému věřiteli právo bezohledně zbavit neplatícího dlužníka jeho domova a majetku, když nastanou nepříznivé podmínky -

nemoc, smrt, vady, neúroda a hladomor - znemožňují plnění vzniklých závazků. Každý zkušený soudce dokáže vyjmenovat nespočet případů, kdy naše rigidní právo zničilo ekonomickou existenci, v případech, kdy se každý zdravý smysl pro spravedlnost vzbouřil proti tomu, aby byl pilný a pilný člověk, kterého však dočasně pronásledovala smůla, vydán do surového tlaku a sevření věřitele.

Neomezené uznání osobního práva na řádné a právní nároky jako celek musí logicky vést k poškozování veřejného zájmu sobeckým zneužíváním této v podstatě obrácené antisociální právní myšlenky v rozporu s naším státním principem „Veřejný zájem před vlastním zájmem“.

Machine Translated by Google

V kontrastu s falešnou základní formulací, která u nás vládne, kapitalistickou, stojí druhý extrém, marxistická idea státu a ekonomiky. Základní ideou této ekonomické formy je popření soukromého vlastnictví. Marxistická doktrína jde tak daleko, že vysvětluje vlastnictví přímo jako „krádež“ (Proudhon)15. V cizím žargonu, který je zejména německým proletářům tak nejasný, požaduje „vyvlastnění vyvlastňovatelů“16 – jinými slovy, zbavení majetku! Tato doktrína ničící stát, lid, kulturu a ekonomiku našla své extrémní, ale logické uskutečnění v ruském bolševismu. Ve svém ekonomickém aspektu lze tento extrém shrnout do věty:

„Všechno patří všem.“

Máme zde co do činění s odosobněním vlastnictví, s převodem veškerého vlastnictví do anonymního vlastnictví celku.

Extrém, který mezi námi stále panuje neomezené právo na vlastnictví, nás na druhou stranu již dovedl k poslednímu kroku před chrámem boha Mamona, na jehož dveřích stojí zlatým písmem: „Všechno patří Jednomu“. I tato děsivá ekonomická forma musí stejně tak vést k odosobnění vlastnictví – jen jiným způsobem – tím, že zde je nakonec celé pracující lidstvo utlačováno do děsivého dluhového otroctví anonymní finanční moci.

V příkrém kontrastu s právě popsanými ekonomickými extrémy marxistického socialismu a vrcholného kapitalistického mamonismu západních demokratů vyžaduje ekonomický ideál národního socialismu realizaci principu „každému, co má“.

Právě v tomto principu jsou morálka a ekonomika opět nejúzce propojeny. Odstranění morálních principů z obchodního života je vskutku tak charakteristické pro současnou ekonomiku, že právě nadřazená moc většího majetku, větší lstivost, umění vyhýbat se státní autoritě i v těch nejrizikovějších jednáních, převažuje nad vahami. Pohled na tisíce převážně temných existencí, které páchají své neplechy ve všech velkých městech, které disponují fantastickými částkami, pohled na několik soudních sporů, které se dostanou k soudu navzdory veškerému odporu účastníků, nám ukazuje, jak strašlivě zkažená je současná obchodní morálka. Vezměme si naproti tomu strašlivou bídu v kruzích střední třídy a ženatých pracujících, kteří si již nemohou dovolit platit mléko a chléb pro své kojence a rostoucí děti, ujasněme si, že obecně v mnoha a mnoha případech si s poctivou prací lze jen stěží vydělat základní životní potřeby, zejména...

když je třeba se o děti starat a vychovávat je. Strádání intelektuálů a svobodných profesí překračuje všechny míry; umělci první třídy, zejména pokud jejich orientace neodpovídá židovské orientaci vkusu, která dnes vládne, jsou bezvýhradně vydáni hladu; pravé německé básně nemohou dosáhnout veřejného provedení. Zcela nepopsatelná je však tíseň těch, kteří byli kvůli špatnému hospodaření státu s ohledem na finanční politiku ošizeni o své úspory, důchodců a penzistů s malým kapitálem, válečných invalidů, těch, kteří jsou nuceni pomáhat v charitě, stejně jako všech, kteří se spoléhali na jistotu veřejných dluhopisů, stejně jako na stabilitu naší národní měny a zlaté krytí marky. Takový stav je rozkladem ekonomiky - anarchií. Pilnost se odměňuje nedostatečnou odměnou, lenost je odměňována, čestné řemeslo trpí tísní, nezdravý obchod, zprostředkovatelský obchod a spekulace prosperují nejlépe. Čím je produkce kulturním způsobem nadřazenější, tím horší je odměna, kterou lze získat. Důvěra se odměňuje

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) ve svém díle z roku 1840 prohlásil Qu 'est-ce que la propriete? že „la propriete c'est le svazek".

16 Tuto frázi, převzatou z francouzského výrazu „Texpropriation des expropriates“, používá Marx v Kapitálu, I, kap. 24: „Poslední hodina soukromého vlastnictví udeřila, vyvlastňovatelé byli vyvlastněni.“

Machine Translated by Google

zrada, a to i ze strany státu, který by měl být ochráncem práva a spravedlnosti, obhájcem veřejné morálky.

Už vůbec nemusíme poukazovat na korupci ve veřejném životě, judaizaci a chudnutí tisku a uboze bezmocné a nedůstojné vedení naší zahraniční politiky, abychom ukázali extrémní degradaci našeho veřejného života a naší ekonomické morálky.

Proti tomuto materialistickému ochuzení a kontaminaci veřejného života staví nacistický stát osvědčený princip státu a hospodářství: „Každému jeho vlastní “, ale především „Veřejný zájem před vlastním zájmem“. Povýšením tohoto principu na vůdčí princip nacistické strany státu se nacistický socialismus zavazuje k nejlepším a nejslavnějším obdobím německých dějin.

„Suum cuique“17 byl již ekonomickým principem zdravého německého raného středověku, ale zejména po dlouhou dobu byl zajišťován uspořádáním cechů, kde každému byl přidělen jeho vlastní díl. Společná práce mezi mistrem a učedníkem za polovinu nebo třetinu haléře zajišťovala dělníkovi příjem, lepší práce a výkony nacházely uznání a odměnu a v případě vynikajících výkonů i slávu a bohaté výdělky.

„Suum cuique“ zdobí i nejvyšší pruský řád, Řád Černého orla, ačkoli zde ve zvláštním smyslu, že jeho koruna patří zvláštním zásluhám. Právě tato interpretace odpovídá obzvláště nacionálnímu socialismu – ne ani tak proto, že by se zde jednalo o dvorské dekorace nebo jednostranné uctívání vojenské služby, ale proto, že v něm nachází svůj výraz morální obsah odměněného plnění povinnosti vůči státu a lidu, plnění povinnosti, které je vykonáváno nezištně, bez úmyslu a bez předchozího ohledu na cinkající mzdy, s odsunutím osobních zájmů do pozadí, zrozených z vnitřního naléhavého pocitu odpovědnosti vůči státu a lidu.

My, národní socialisté, rozšiřujeme tuto zásadu i opačným směrem, k heslu „každému, co má“ z německého středověku a k myšlence „zasloužit si korunu“ Friedrichova státu přidáváme s největším důrazem: „Zločinci svůj trest!“. Každému svůj, aby si korunu zasloužil, každé řádné a čestné dílo svou přiměřenou odměnu, každému zvláštnímu výkonu svou vyšší odměnu, každému chudákovi a každému, kdo se nevinně dostal do nouze, dostatečnou pomoc z veřejných prostředků, ale stejně tak všem, kdo jednají proti veřejné morálce a hospodářské úctě – zasloužený trest.

Zdůrazňujeme však, že v žádném případě nespadá do povinností národně socialistického státu individuálně dohlížet na každého občana státu v ekonomických záležitostech, že ekonomika nejlépe prosperuje pokud možno bez byrokratického dohledu. Víme také, že snížení rizika v případě každého jednotlivého občana státu prostřednictvím státu – spíše ve smyslu Naumannova „bezrizikového člověka“, tedy člověka, o jehož základní existenci by měl stát pečovat – by dosáhlo pravého opaku toho, co od něj Naumann očekával.18 Povinnost státu se musí omezit na vytváření předpokladů pro ekonomiku, která se sama udrží

[17] Každému jeho vlastní

18 Friedrich Naumann (1860-1919) byl protestantský teolog a liberální politik, který v roce 1896 založil a prostřednictvím svého časopisu Die Hilfe propagoval formu sociálního liberalismu. Po první světové válce se Naumann stal prvním předsedou Německé demokratické strany (DDP).

Machine Translated by Google

co nejvíce osvobozeni od děsivých lichvářských jevů, které známe v současném úrokovém kapitalistickém státě.

Blaho státu se proto musí opět stát nejvyšším zákonem, efektivita státu musí upřednostnit princip „Veřejný zájem před vlastním zájmem“ před všemi ostatními ohledy.

Tato zásada však nyní vyžaduje u státníků, státních zaměstnanců a těch, kteří zastávají významné pozice ve veřejném životě, charakteristiku, která dnes z vlády a veřejného života téměř úplně vymizela – odpovědnost.

Celý náš veřejný život je dnes přímo ve znamení nezodpovědnosti. Delegáti nejsou zodpovědní za to – říká se „imunní“ – co dělají a mluví v parlamentu.
Zoufalý termín, když si člověk uvědomí, že tento výraz pochází z medicíny, kde se říká, že tělo je již tak nasycené jedy, že nově podané jedy mu škodí mnohem méně nebo vůbec, zatímco zdravé tělo by na ně zemřelo. Frakce nejsou zodpovědné za rozhodnutí většiny, ministři nejsou zodpovědní za výkon svého úřadu, protože jsou pouze funkcionáři stran, které se podílejí právě na formování vlády. Pokud se něco pokazí, lid sice utrpí největší škody, ale takzvaný zodpovědný ministr je pouze nahrazen jiným stejně nezodpovědným stranickým funkcionářem. O skutečné zodpovědnosti se nemluví.

Již odvolání se na Všemohoucího v době božského práva králů bylo bohužel až příliš často zcela zvláštní formou nezodpovědnosti vládnoucích pánů - (vzácné výjimky, pro které byla odpovědnost vůči svému bohu synonymem jejich pocitu odpovědnosti vůči svému lidu, jsou výslovně uznávány). Obecně však byl tento drahý bůh v konečné analýze vždy jen pohodlným ochranným štítem, za nímž se na štaflích úředníka odpovědného pouze svému nadřízenému, ministra odpovědného pouze svému králi a vládce odpovědného pouze svému bohu mohla skrývat ta nejneuvěřitelnější nezodpovědnost vládnoucí třídy a jejích zástupců vůči skutečným životním potřebám lidu.

Národní socialismus bude muset radikálně odstranit tuto státem schválenou nezodpovědnost.

Nad vstupní branou do národně socialistického státu bude železnými písmeny visět nápis „Nejvyšší odpovědnost“ . Tomu, kdo má tu čest stát ve vedoucí pozici v zájmech velkého lidu, nelze jeho odpovědnost dostatečně připomínat. Vůdcem může být vskutku jen ten, kdo tento nejhlubší pocit odpovědnosti nese v hrudi. Pro všechny státní zaměstnance a pro ty, kteří zastávají veřejné funkce, je třeba tuto odpovědnost obzvláště stanovit a také s nemilosrdnou přísností plnit. Jen tak lze skutečně vynutit, takříkajíc, oživení.

Jen tak může být oživeno a rozvinuto to nejcennější, co může vůdci a lidu znovu umožnit stát se skutečným národním a historickým společenstvím – důvěra. A z důvěry pak může znovu vyrůst víra, která s odpovědností vůdce přinese oživení a obnovu Německa, probuzení německé duše v nacionalistickém stavu práce a výkonu, v němž si každý najde to své.

Machine Translated by Google

Ekonomické základy

Ve zdravém ekonomickém celku nelze oddělit morálku a národní hospodářství.
Jinak ekonomika trpí nejvážnějším způsobem, zejména s ohledem na nejčestnější úkol každé ekonomiky – uspokojování poptávky. Bez víry v obchod, bez píle, bez loajality úředníků a dělníků nemůže žádná práce prosperovat.
Efektivita, spravedlnost, podnikatelský duch, energie a vzájemná důvěra mezi všemi, kdo se podílejí na ekonomickém úkolu, jsou nezbytnými předpoklady pro prosperitu každé ekonomiky. Všechny tyto věci stačí zmínit a uznat jejich mimořádný význam.
Každý, kdo musel být v současnosti i nedávné minulosti ekonomicky aktivní, ví, do jaké míry tyto krásné věci dnes chybí. A kdo nakonec nese škody spásných doktrín marxismu a jeho operačních metod, stávek, sabotáží a nedbalé a ledabylé práce? – Ale nakonec jen samotné obyvatelstvo, které v důsledku takových doktrín rozkládajících stát a lid ztratilo veškerý smysl pro společenství a vidí své nejdůležitější dílo v třídním boji. Proto je třeba sem směřovat i stížnosti, které se ozývá zejména z nacionalistických táborů, že už nejsme národem, že bychom se jím měli nejprve znovu stát, pokud chceme znovu získat ztracené mocenské postavení a mezinárodní postavení.

Tyto stížnosti jsou oprávněné, ale se stížnostmi se nejde kupředu. Marxismus neváhal realizovat svůj ekonomický a politický ideál, když k tomu měl moc, neostýchal se brutálního potlačování disidentů: v Rusku své nepřátele navždy umlčel vyvražděním celé buržoazní inteligence, mezi námi prostřednictvím zákonů na ochranu republiky.19 Získání politické moci je samozřejmě předpokladem každé ekonomické nebo národně politické reformy. To víme stejně dobře jako komunisté a sociální demokraté, ale chceme politickou moc ne pro ni samotnou, ne pro zneužití získaného mocenského postavení proti určité třídě, ale pro vytvoření předpokladů pro ekonomický mír mezi národními soudruhy spojenými v pracovní komunitě. Úkolem národního hospodářství je uspokojení poptávky20 – nikoli ziskovost, která je dnes téměř výhradně rozhodující při výrobě zboží. S tímto základním postojem národního socialismu vstupujeme do definitivního protikladu k základním ekonomickým myšlenkám kapitalistického státu. Ne vyrábělo se to, co bylo nutné, ale to, co bylo ziskové. Všechno, co neslibovalo dostatečné úroky a dividendy, se od začátku nebralo k srdci. Jako obzvláště jasný příklad ziskovosti současné kapitalistické ekonomiky může sloužit skutečnost, že bytová výstavba, navzdory děsivé potřebě bydlení – tedy navzdory nejnaléhavější potřebě – se jednoduše neprovádí, protože není zisková! To, že bytová výstavba, posuzovaná z celostátního politického hlediska ve vyšším smyslu, by skutečně byla zisková, nevyžaduje na tomto místě žádné další vysvětlení, ale je to okamžitě zřejmé z toho, co bylo řečeno, zejména s ohledem na sociální úkoly státu. Dále, pokud lidé hladoví a mrznou, pak kapitalistická ekonomika zaměřená na zisk v žádném případě nevidí svou povinnost v uspokojování této potřeby výrobou levné a dobré obuvi, oblečení a spodního prádla atd., protože se sníženou kupní schopností obyvatelstva to není „ziskové“. Na druhou stranu je luxusní průmysl ve všech oblastech plně zaneprázdněn, neboť nikdy předtím nebylo bohatství získáváno bez námahy tak...

[19] Poválečné Německo má podobný zákon, Federální zákon na ochranu ústavy (Bundesverfassungsschutzgesetz), který byl schválen v roce 1950.

[20] Uspokojením poptávky je třeba rozumět uspokojování životních potřeb za dostupných cen. souhrn všech, kteří jsou spojeni do národního společenství.

Machine Translated by Google

dychtivý obklopit se čirým luxusem jako dnes. Kapitalistická myšlenka ziskovosti se však ve skutečnosti stává ekonomickým nesmyslem v odvětvích naší ekonomiky, která dnes vládnou všemu, v bankovnictví a burzovním systému. Skutečnost vládnoucího postavení bank nejvýrazněji dokazuje ekonomickou nesmyslnost kapitalistické myšlenky. „Produkcemi“ bank a burz se nikdy nenakrmilo dítě, nikdy se neoblékl mrznoucí člověk, obecně se nikdy nestarala ani o to nejmenší, co je nezbytné pro život. Toto tvrzení vůbec není demagogickým sloganem, nezahrnuje ani postradatelnost institucí peněžních transakcí, pouze s naprostou jasností ukazuje, jaký obrovský rozdíl existuje mezi skutečně národně ekonomickým uspokojováním poptávky, jak si přejí národně socialisté, a zcela soukromo-kapitalisticky orientovanou ekonomikou založenou na zisku.

I národně socialistický stát bude mít své banky a další finanční instituce, ale ty již nebudou vládci národního hospodářství, ale jeho sluhy, peníze již nebudou pánem státu a lidu, ale pouze nezbytnou pomůckou pro směnu zboží.

Přesně víme, že tento boj proti bankovnímu a burzovnímu kapitálu bude znamenat nejtěžší bitvu pro nacistické hnutí, protože dnes je v bankovním a burzovním kapitálu soustředěna největší plnost moci, jakou kdy svět měl.

Zde se jedná o boj o moc na život a na smrt, což soupeř ví lépe než většina našich přátel a stoupenců. Tento boj bude o to těžší, že celé vrstvy populace jsou stále zachyceny v šílenství ziskovosti.

Základní otázkou, na kterou by mělo být na tomto místě znovu a s veškerou jasností zodpovězeno, je otázka, jak v podstatě stojí národní socialismus ve vztahu k vlastnictví. Ze základních poznatků první kapitoly a zejména ze zásadního odporu k marxistickému socialismu, který je v ní popsán, vyplývá pro národní socialismus přirozené uznání vlastnictví. Toto uznání soukromého vlastnictví je v árijském životě příliš hluboce zakořeněno. Tvořivá mysl, která rozpoznává prostředí, která o prostředí uvažuje, aby z něj vytvořila a formovala svůj svět, tvůrčí člověk, který tvrdou prací těží její plody ze země, který se usadí, staví si domy a města, který se usadí a zakoření v kruhu svých příbuzných, svých rasových soudruhů, člověk, který pak na takové infrastruktuře zakořeněné v půdě postupuje k vyšší kultuře a vytváří si svůj – ten – svět ve vyšším intelektuálním smyslu v oblasti filozofie, poezie, hudby, umění a sochařství – tento člověk si to jistě nemůže představit jinak, než že díla jeho rukou, která se zrodila z jeho vlastních rukou, jsou také jeho majetkem. Z tohoto poznání tvůrčího člověka přímo vyplývá úcta k majetku druhých a vzniká právo.

V zásadním a nesmiřitelném protikladu k tvůrčí mysli stojí chamtivá zlodějská mysl jiných lidí s odlišným přístupem, kteří nikdy nepoznali dech stvoření, kteří se neklidně pohybují z místa na místo, kteří nikdy nikde nemohli zapustit kořeny, kteří se nepovstali expanzivně a z půdy v dlouhém vývoji ke stále vyšší kultuře, ale se svou neklidně se pohybující myslí a se svými penězi se stěhovali ze země do země, když „spásli“ jednotlivá města nebo pozemkové parcely. I na polích tvůrčích národů stál Žid v podstatě docela daleko od skutečné výroby, neznáme Žida jako farmáře, ani jako řemeslníky, ani jako inženýry nebo stavitele, ani jako tovární a námezdní dělníky a skutečný tvůrčí génius je mu cizí i ve výtvarném umění a vědách. Pohyblivá mysl začíná svou charakteristickou činnost pouze tam, kde dílo bylo vytvořeno tvůrčí rukou, byl vyroben předmět, tam chamtivá mysl ví, jak si toto zboží opatřit.

Machine Translated by Google

sebe a přesunout je ve svůj finanční prospěch. Ne aby uspokojila národní ekonomickou poptávku, ale aby z tohoto přemísťování výroby do spotřeby dosáhla co nejvyššího zisku, postavila se mezi výrobce a spotřebitele – vznikl obchodník. Dnes se obchodník a směnárna stala správní radou a bankovním pánem. Ekonomika celého světa se obrátila vzhůru nohama tím nejnesmyslnějším způsobem. Chytrá, vynalézavá, odvážná, kreativní a produktivní mysl již nevládne; vládne křivá mysl, neschopná vytvořit cokoli vlastního, vykořisťovatelská a chamtivá. Peníze vládnou práci a krvi.

Židovská mysl dokázala zmobilizovat všechno, dokonce i půdu prostřednictvím hypoték, největší zavedená průmyslová odvětví anonymizací a akciovými společnostmi a mezinárodní kapitál dokonce oddělil vlády od jejich národů prostřednictvím ekonomiky státních dluhopisů. Dnes jsou všechny vlády závislé na velkém úvěrovém kapitálu a ve vztahu ke svým národům jsou pouze výběrčími úroků pro své anonymní pány na Wall Street, v City of London a Paříži.

Tato krátká pozorování nám odhalila nejhlubší tajemství nesmiřitelného protikladu mezi tvořivými národy a chamtivými Židy. „Árijec tvoří, Žid si svět přivlastňuje."

Zde lze stručně dodat, že mezi majetkem a držením existuje velmi jemný rozdíl. Držení nemusí být vůbec nutně majetkem, držení nemůže být samovytvořeno. V případě držení se původ držení nezpochybňuje. Žid se zmocnil majetku árijských národů a nyní vládne tvůrcům prostřednictvím své finanční moci. Tato abstraktní forma vlastnictví ve formě právních nároků, dluhopisů, hypoték atd. podrobila dnešní svět prostřednictvím úroku kapitálu. Úroková kapitalistická ekonomická forma obecně nezná meze držení, strpí, aby se celé národy s veškerou jejich prací staly podrobeny úroku hrstky bankovních a burzovních magnátů.

Proti této nemalé děsivé zájmově-kapitalistické lupičské ekonomice staví národní socialismus omezení vlastnického práva. Princip tohoto omezení spočívá ve větě: „Veřejný zájem před vlastním zájmem". To, že lze tuto hranici vlastnictví navíc velmi vysoko zvýšit, vyplývá ze skutečnosti, že národní socialismus v žádném případě neodmítne ani největší průmyslová díla, pokud zůstanou v soukromém vlastnictví tvůrců (napadá nás Krupp, Mannesmann, Thyssen atd.), jako odporující zájmům celku, zejména když vlastníci těchto velkých děl mají cit a pochopení pro sociální otázky a jsou schopni najít správné hranice mezi přiměřeným vlastním ziskem z výroby, přiměřeným oceňováním prodeje a uspokojováním poptávky národního hospodářství a odpovídající a důstojnou formou účasti pracovní síly na výnosech děl.

Zde se dostáváme ke stručným základním pozorováním vnějších forem výroby.
Mohutně rostoucí německá ekonomika před válkou se vyznačovala velmi šťastnou směsicí velkých, středních a malých podniků. Obecně v tendenci k velkému podnikání skutečně spočívá nebezpečí pro národní hospodářství, protože další krok nad velký podnik již neslouží uspokojování poptávky, ale vysokým kapitalistickým zájmům nadvlády trhu a diktatury cen. Nicméně je jasně uznáváno, že některá průmyslová odvětví mohou fungovat pouze jako velké podniky. To platí pro ta průmyslová odvětví, která obecně označujeme jako těžký průmysl. Aniž bychom se v tomto bodě chtěli zabývat podrobnostmi, lze v zásadě konstatovat, že nacistický stát nemá důvod usilovat o zásadní změny v těchto vnějších formách ekonomiky. Národní socialismus odmítá všechny druhy „socializace nebo znárodnění" v marxistickém smyslu. Náš ekonomický ideál vyžaduje co největší...

Machine Translated by Google

počet ekonomicky svobodných existencí právě ve středních a malých podnicích. Víme, že pouze svobodní a nezávislí lidé, kteří mohou svobodně nakládat se svou prací a příjmy z práce, jsou naplněni vážným pocitem odpovědnosti za svou práci, že pouze na této půdě vznikají silné osobnosti a že pouze na půdě svobody a odpovědnosti vzkvétá smysl pro společenství, které spojuje ty, kteří jsou společnou prací spojeni do společenství života a osudu, a tím z nich činí svobodný, sebeuvědomělý národ.

Pouze na takové půdě může být blaho jednotlivce sjednoceno s blahobytem celku.

Na hranicích státu a ekonomiky

Manchesterismus21 a státní socialismus jsou v otázce stanovení limitů, které musí stát dodržovat při svých intervencích v ekonomice, naprosto protichůdné. První doktrína požaduje co největší svobodu od jakékoli státní poručnictví a nejvíce by si přála, aby byl stát odsouzen k roli nočního hlídače. Státní socialismus věří, že většinu podniků nejlépe řídí a spravuje samotný stát. Nejextrémnější formy socializace neboli znárodnění, což je ruský termín pro řízení podniků všemi, ukázaly každému, kdo nestranně a s přesvědčivou jasností sledoval socialistické experimenty, že takové komunistické formy výroby jsou z dlouhodobého hlediska neproveditelné.

Ten, kdo se řídil našimi výklady základů ekonomiky, bude schopen bez obtíží rozpoznat vnitřní příčiny tohoto jevu. Na jedné straně potlačení podnikatelské iniciativy, absence motivace zisku, odstranění konkurence, na druhé straně nutkání k práci, které Sověti uplatňovali s nemilosrdnou silou, musí snížit výhodu výroby na minimum.

Postupná, mírnější forma „státní kontroly“ podniků, jak ji známe z našeho německého hospodářského života, se dá s úspěchem uplatnit pouze v různých oblastech veřejného hospodářství. V oblastech, které jsou provozovány v konkurenci s volnou ekonomikou, zejména v oblasti velké průmyslové výroby (uhlí), je obchodní úspěch silně omezen ve srovnání s volnou ekonomikou, která je schopna činit všechna důležitá rozhodnutí rychleji a nezávisleji, než je nutně možné v případě státních podniků. Abychom správně posoudili, které podniky jsou obecně vhodné pro státní kontrolu, musíme si ujasnit, jaké postavení stát zaujímá v celkovém fungování národního hospodářství.

Vysvětlili jsme, že národní socialismus vidí úkol ekonomiky v uspokojování poptávky. Výrobce a spotřebitel, továrník a uživatel, jsou dva hlavní účastníci každé ekonomiky. Nyní víme, že spotřeba je v konečném důsledku vždy a všude čistě individuální, respektive vyjádřená velmi jasně: každý kus chleba může být skutečně spotřebován pouze jednou osobou, oblečení je také určeno pouze pro osobní potřebu, fiat poskytuje kdykoli střechu pouze malému, propojenému kruhu, pracoviště poskytuje kdykoli místo jen možná většímu, ale stále omezenému počtu pracovních soudruhů, takže nemůžeme vůbec hovořit o společné spotřebě nebo užívání produktů. Je-li tedy spotřeba v konečném důsledku individuální, platí totéž i pro výrobu, pro výrobu zboží. Čím cennější je produkt produktivní práce, tím jasnější je, že vzniká pouze z vysoce osobní tvůrčí síly.

U duševních děl v oblasti vědy a výtvarného umění, v oblasti technických vynálezů a objevů je to okamžitě jasné, ale i v případě sestaveného díla v

21 Manchesterismus je škola ekonomického myšlení, která vznikla v 19. století v Manchesteru jako reakce na protekcionistické zákony Cora z let 1815 a 1846. Zasazovala se o volný obchod a podporovala průmyslníky proti agrárním zájmům pozemkové aristokracie. Hlavními zastánci tohoto hnutí byli Richard Cobden (1804-1865) a John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

továrním podnikům, v nichž mechanizace pomocí strojů potlačuje téměř zcela individuální lidskou práci, nakonec stále platí, že pár bot, který vyrobí právě tento dělník, může být vyroben pouze tímto a nikoli jiným. Kvalita výrobků však s rostoucí mechanizací klesá. Již v zemědělství platí staré pravidlo: „Oko pána vykrmuje dobytek“, to znamená, že nejvyšších výsledků dosahuje pouze osobní péče chovatele.

Všechny pokusy komunistické ekonomiky skončily pokaždé naprostým fiaskem.
Musíme proto zásadně prohlásit, že jak spotřeba, tak výroba jdou proti socializaci. Jakmile lidstvo opustilo původní ekonomické formy individuálního hospodaření v rodině a přešlo ke složitějším ekonomickým formám prostřednictvím dělby práce a vytvořilo si velké státní společenství, vstoupilo mezi výrobu a spotřebu něco nového – obchod a komerce a finanční systém.

Toto velmi prosté ekonomicko-filosofické pozorování nám poskytuje nejjasnější důkaz o oblastech, v nichž musí stát omezovat svou ekonomickou činnost. Je vskutku okamžitě zřejmé, že se zde jedná o záležitosti, na kterých má každý jednotlivec stejný zájem. A je jen logické, že zde stát najde svou oblast působnosti jako ztělesnění společných zájmů.

Pokud je naše ekonomická filozofie správná, musel stát v jedné z těchto oblastí vykonat něco příkladného, pokud se o něco již pokusil. Toho dosáhl i v oblasti dopravy. Výkony německých železničních úřadů před válkou byly příkladné a jsou jimi i dnes, pokud stále vládne stará věrnost povinnosti a svědomitost. Často se také připisuje zvláštní dokonalost nestátnímu železničnímu systému v Americe; to platí i v určitém kontextu, protože doprava probíhá mnohem volněji a mnoha drobným obtížím, které jsou u nás spojeny s byrokratickým systémem, se jen stěží dalo vyhnout. Dokonce i stavba lokomotiv velkých rozměrů v Americe u nás dříve vyvolávala úžas, ale hlavním důvodem bylo, že širší rozchod americké železniční sítě to sice technicky usnadňoval. Nejde však o aspekt dopravy, ale o technický fakt, který nepatří do rozsahu našich pozorování. Na druhou stranu, pro naši otázku je mnohem důležitější - bezpečnost železniční dopravy. Německé železnice si v této oblasti byly neustále vědomy tohoto nejvyššího úkolu státní dopravy a mohou si také nárokovat pověst společnosti, která technicky i organizačně udělala vše, co bylo možné. S jakou nezodpovědnou bezohledností byly v této oblasti ohroženy životy cestujících právě na amerických a francouzských železnicích, vyplývá z historie železničních nehod na amerických a francouzských železnicích před znárodněním, pokud tyto železnice sloužily bezohledné honbě za ziskem pařížských Rothschildů. – I zde tedy opět vidíme zásadní rozpor mezi kapitalistickou myšlenkou ziskovosti a myšlenkou povinnosti ekonomiky uspokojování poptávky.

Úkolem obchodu je v první řadě sloužit národnímu hospodářství bezpečnou, rychlou a levnou přepravou zboží a osob na místa použití nebo práce. Otázka ziskovosti přichází ve státním podniku až na druhé místo, nebo je to pouze otázka celní politiky. K obchodu patří přirozeně i poštovní a telegrafní systém. I zde stačí jen čestná vzpomínka na výkony německé poštovní a telegrafní správy, abychom ukázali, jak bezpečně, rychle a spolehlivě stát tento důležitý národohospodářský úkol splnil.

Machine Translated by Google

Obchod byl naproti tomu vždy považován za výhradní úkol soukromé podnikatelské iniciativy. Nyní o obchodu nelze hovořit tak jednoznačně jako o dopravním systému. Pro státní regulaci přichází od začátku v úvahu pouze určitý druh zboží, a to zboží masové spotřeby. Stejně málo pochopení, jaké se dalo očekávat před válkou pro státní regulaci obchodu s nejdůležitějšími potravinářskými produkty – jelikož doktrína volného obchodu ovládala náš národní ekonomický způsob myšlení – tak málo lze očekávat dnes, s ohledem na nestoudnou lichvu u nejdůležitějších potravinářských produktů v dosud nezapomenutém poválečném období, že myšlenka, že je úkolem státu zajistit přípravu, přepravu a distribuci nejdůležitějších potravinářských produktů, padne na úrodnou půdu. Výjimečně nacházíme, a to i mezi našimi antipody v ekonomické oblasti, bolševiky, pokusy o řešení tohoto problému, tedy státní kontrolou výroby a její distribuce. Jak jsme již ukázali, je špatné chtít řídit výrobu nebo ji chápat vždy státně kontrolovaným způsobem. Na druhou stranu je správné rozdělení produkce nepochybně obzvláště důležitým státním úkolem. Je pozoruhodné, že v Rusku se zachovaly pouze zemědělské výrobní a spotřební družstva, tedy organizace, které si přesně stanovily za úkol skladovat a shromažďovat nejdůležitější potravinářské produkty ve společném zájmu a na druhé straně zásobovat spotřebitele ve společném zájmu. Přehled našich německých

Hospodářský život nám nyní ukazuje, že i mezi námi tato myšlenka není zcela nová, ale že se družstevní myšlenka všude stále více uchytává a tím vytváří předpoklady, které má nacistický socialismus na mysli pro regulaci této mimořádně důležité otázky. Družstevní využívání zemědělských produktů zajišťuje na jedné straně zemědělci odběr jeho produktů za přiměřené ceny, zajišťuje kooperativní nákup hnojiv, zemědělského nářadí atd. a zejména se snaží zajistit uspokojení poptávky zřizováním zemědělských skladů. Na druhé straně spotřebitelské svazy podnikly zcela praktické kroky k co nejpřímějšímu zásobování spotřebitelů produkty a především s potlačením zprostředkovatelského obchodu. Sloučení výrobních družstev a spotřebních družstev pod státním dohledem má tuto otázku vyřešit.

I zde je jádrem otázky opět to, že prvním úkolem ekonomiky není ziskovost, ale uspokojení poptávky.

Pro obchod zbývá více než dost prostoru k jeho zaměstnání, zejména ve všech oblastech, kde přichází v úvahu osobní faktor rizika. U potravinářského produktu, který je vždy a za všech okolností prodeje bezpečný, jsou faktory, které charakterizují obchodníka, od začátku eliminovány.

Finanční systém je třetí a nejdůležitější věcí, která má být podrobena státní regulaci. Mnoho finančních teoretiků vysvětluje peníze jako prostředek směny pro směnu produktů; toto vysvětlení sice není mylné, ale také není vyčerpávající a nejasné. Tato definice však vyjadřuje správný pocit, že peníze jsou pomůckou pro obchod se zbožím. Skutečnost, že si stát nárokuje privilegium ražení mincí, již dokazuje, že stát považuje peníze za obzvláště důležitou oblast veřejného života. Skutečnost, že stát vytvořil celou řadu paragrafů trestního zákoníku, které se zabývají padělám, podobně dokazuje, že se jedná o veřejnou záležitost prvořadého významu. Stát ve skutečnosti také dlouhodobě určoval svou vlastní autoritou, co má být ve veřejném sektoru platné jako peníze.

Machine Translated by Google

obchod. Speciální orientace finančních teoretiků – chartalisté22 – představuje státní teorii peněz, která stručně prohlašuje: „Peníze jsou to, co stát prohlašuje za peníze“. Tím jsou peníze zcela odděleny od podstaty peněz a pečeť státní suverenity stačí k výrobě „peněz“ ze železa, hliníku, porcelánu a především papíru. Současnost nás učí, že se tato teorie skutečně stala skutečností. Odpůrci těchto finančních teoretiků – metalisté23 – se drží staré myšlenky, že peníze musí mít vnitřní hodnotu, tedy musí pocházet z drahého kovu (zlata a stříbra). Současné vztahy tuto orientaci nepotvrzují, neboť stát ve skutečnosti dokonce vyrábí peníze z papíru, a to peníze, za které si lze skutečně něco koupit, i když bankovky jsou vyrobeny z naprosto bezcenného papíru. Otázka kupní síly těchto peněz je však jiný příběh. Zde se zdá, že klesající kupní síla peněz, která je nepřímo úměrná rostoucímu množství papírových peněz, dává metalistům za pravdu, neboť zlaté a stříbrné mince ve skutečnosti nezpůsobily ztrátu kupní síly papírových peněz. To je však způsobeno jiným důvodem, a to komoditním charakterem zlatých peněz. Ne proto, že by zlaté peníze byly skutečné zlato, si udržují svou kupní sílu, ale proto, že zlaté peníze jsou také komoditou. Dvacetimarková mince dnes odvozuje svou kupní sílu vůbec nikoli od razítkovaného znaku státní měny „20 marek“, ale od svého obsahu komodity rafinovaného zlata. U těchto finančně teoretických kontroverzních otázek se zde však nemůžeme déle zdržovat, budeme se muset o těchto otázkách podrobněji zmínit v rámci reprezentace státního finančního systému podle uvažování nacistické reformy. Zde jde o to uznat, že finanční systém, v případě otázky, která nás v současné době trápí ohledně hranic státu a ekonomiky, patří v každém případě k oblastem, které jakožto mimořádně důležitá záležitost celého hospodářského života, stejně jako obchod a obchod s nejdůležitějšími potravinářskými produkty, musí být rozhodně podrobeny nejpečlivější fiduciární regulaci ze strany státu.

Samotný význam finančního problému dnes nevyžaduje žádné zvláštní vysvětlení.
Moc velkých finančních mocností, které ovládají vše, je zřejmá každému, kdo si ji přeje vidět. Bystrý člověk si již dávno uvědomil, že právě nekompetentní a falešný způsob, jakým se stát postavil vůči finančnímu systému, je základním důvodem současného katastrofálního stavu státních financí. Skutečnost, že většina takzvaných státních centrálních bank nejsou vůbec čistě státními institucemi, ale akciovými společnostmi, v nichž si vlády ponechaly pouze určitá dohledová práva, již dává představu o nejasných poměrech v oblasti veřejného finančního systému.

Národní politické nadace

Žádný stát bez moci a bez autority žádná vláda. Nic není samozřejmější a pro zdravý rozum bezprostředněji zřejmé. Pokud se mezi námi ve vládních kruzích stále ještě někdo domnívá, že je vůbec schopen vládnout s naprostým nedostatkem vojenské a politické moci, musíme to připsat naprostému zanedbávání veřejného myšlení.

Moc bez nástroje moci je nemyslitelná; politická moc a vojenské prostředky moci se vzájemně podmiňují stejně úzce, jako nelze oddělit ekonomiku a morálku. Abychom znovu získali ztracenou moc, existuje jediný prostředek – vytvoření vojenského nástroje moci.

22 Chartalisté podporují používání fiat peněz neboli vládou vydávaných tokenů (latinsky: charta) jako národní měny.
23 Metalisté zastávají názor, že peníze odvozují svou hodnotu z drahých kovů, a staví se proti fiat penězům, protože nemají žádnou vnitřní hodnotu.

Machine Translated by Google

Jak strašlivě byla naše ubohá vlast potrestána, protože se zřekla myšlenky moci a oddala se pacifistické fanfárě, kterou nyní zažíváme denně a každou hodinu. „Abychom zabránili horší situaci“, vzdali jsme se a zničili své zbraně, „abychom zabránili horší situaci“, podepsali jsme Versailleský diktát, „abychom zabránili horší situaci“, berlínská vláda řekla ano a amen všemu, co se od nás požadovalo, „abychom zabránili horší situaci“, dovolili jsme, aby proti nám byla páchána každá zloba, každé ponížení, každé vykořisťování. Tímto nestoudným heslem zbabělosti a nouze byl německý lid veden do stále hlubší bídy. Splnili jsme, co se od nás požadovalo, a...

Ministr, který si přál být Němcem, Dr. Rathenau24, se odvážil veřejně prohlásit: Neexistuje absolutní neschopnost naplnit, jde jen o to, jak hluboko lze lidu dovolit upadnout do nouze! To znamená jinými slovy – ačkoli Rathenauova slova jsou již dostatečně jasná: německý národ je zcela bezbranný, politicky zcela bezmocný, intelektuálně téměř ohlupený, může prostě dál pracovat. Nechal se zatížit tak obrovským břemenem viny, že členové Vyvoleného lidu mohou na základě těchto reparací navždy vést okouzlující život bez práce ve všech zemích světa na úkor německé práce. Nyní však existuje nebezpečí, že se i obrovská pracovní síla Němců pod touto fantastickou tíhou zlomí. Proto musí být Němci neustále udržováni při životě stimulanty a právě tímto způsobem udržováni na hranici své fyzické výkonnosti, aby mohli pracovat se všemi silami v klamné naději, že se jednoho dne od svého břemene osvobodí. „Jde jen o to, jak hluboko lze lidu dovolit upadnout do nouze!“ To byl politický názor ministra Rathenaua, který tolik oslavovali všichni republikáni.

Pokud jsme si připomněli toto paradigma moderního německého státního umění, bylo to jen proto, abychom potvrdili tento tak děsivý příklad, který nám tak blízko leží – bezbranný a neozbrojený národ, který musí prostě snášet všechno, dokonce i každý výsměch. Proti tomu pro nás platí víra v vnější mocný stát, který jediný může zaručit mír a svobodu. Historické důvody se obejdeme, to není úkol manifestu, ale záležitost historika.

Protějškem myšlenky vnějšně řízené mocenské politiky je vnitřně řízený rigidní ústavní stát. K tomuto ideálnímu stavu jsme se poměrně přiblížili v bismarckovském mocenském státě, ale v oblastech týkajících se finančního systému a neomezeného uznávání soukromého vlastnictví a požadavků z něj odvozených stály naše právní představy plně pod kapitalistickou myšlenkou.

Není třeba zvlášť zdůrazňovat, že pokud jde o vnitřní politiku, národní socialismus bezpodmínečně stojí na stanovisku zákona, pokud by si všichni měli být před zákonem rovni a neměly by existovat žádné rozdíly ve společenském řádu. Je však nutná zásadní transformace.

být realizována s ohledem na základní myšlenku zákona, která pro Němce znamená vnitřní potřebu, dobrovolné podřízení se vyšším zájmům celku, zatímco předpisy zákona platné u nás dnes se jeví jednoduše jako příkaz moci a vlastně jako příkazy moci, která nestojí ve službách celku, ale právě ve vztahu k otázkám vlastnictví postavila ochranu majetku před ochranu

24 Walther Rathenau (1867-1922) byl židovský průmyslník a politik, který v roce 1922 zastával funkci ministra pro rekonstrukci a v roce 1922 ministra zahraničí. Jeho naléhání na to, aby Německo splnilo své závazky vyplývající z Versailleské smlouvy, vyvolalo nepřátelství německých nacionalistů a v červnu 1922 byl zavražděn. Reakcí výmarské vlády na tento atentát bylo vydání Republikschutzgesetz (zákona na ochranu republiky) v červenci 1922, na který se Feder často odvolává.

Machine Translated by Google

dané osoby. Otázka nového uspořádání veřejného práva bude muset být podrobněji projednána v jiné části.

Nyní se krátce zaměříme na otázky vnější formy státu. Konečné rozhodnutí v této otázce není v žádném případě naléhavé. Obecně ji lze vyřešit pouze po zcela základní očistě našich vnitřních politických poměrů. Jedinou možnou cestou k této vnitřní politické očistě se nám jeví výhradně diktatura, která s naprostou rozhodností odřízne a spálí zdroje rozkladu a nemocí v našem národním těle.

Požadavky, které klademe na takového vůdce, jsou mimořádně vysoké; musí ho odlišovat vášnivá láska k lidu, neochvějná vůle, prakticky náměsíčná jistota ve všech jeho rozhodnutích. To, že jeho intelektuální schopnosti musí překonat průměr, je samozřejmé, ale znalosti a schopnosti v různých oblastech nejsou rozhodujícím faktorem. Znalosti a učení mohou být realizovány i jinými - kolik lidí má vysoké znalosti, velkou jasnost myšlení, velkou intuici, nejlepší umělecký talent - ale pokud jim chybí to poslední, vášnivá vůle, neochvějný impuls, založený na nejhlubší morální vážnosti, pak nikdy nebudou kráčet v čele národů jako průkopníci a vůdci k novým výšinám. Myslíme na náboženské géniové jako Kristus a Luther, Savonarola25 a Mohamed, státníky jako Bismarck a Cromwell, generály jako Fridrich Veliký a York26 atd. Diktátor musí být zcela prost všech zbytečných omezení a váhání, pro něj nemohou existovat žádné nevyhnutelnosti, neboť to musí být on, kdo tvoří dějiny a chopí se odvážnou a rozhodnou rukou, když udeří jeho hodina, ztělesňuje touhu národa, a proto se nikdy nemýlí a je nesen fanatickou láskou těch, kterým jeho čin přináší osvobození. Musí být schopen nenávidět, tak silně a bezohledně, jako miluje svůj lid a svůj posvátný úkol. Ve vztahu ke svým asistentům a kolegům stojí jako první mezi svobodnými a rovnými lidmi.

Tato stará německá myšlenka tvoří základ železného spojení mezi vůdcem a jeho přátelé pro dobro věci.

Je vůdcem, protože se osvědčil, a to tak dlouho, dokud se osvědčí.

Každá moc se zdá být jeho přítomností jakoby zdvojnásobena
Vytahuje každou skrytou energii,
Ukazujíc každému jeho vlastní osobitý talent,
Přesto necháváme vše být tím, čím je příroda stvořila,
A sledují jen to, aby nebyly ničím jiným
Na správném místě a v pravý čas.

(Schiller, Valdštejn)27

Je k sobě přísný a náročný, řídí se svými vlastními zákony. Má čas na každého a naslouchá mu, ale je docela dobře schopen rozlišovat mezi důležitým a nedůležitým. Pro dosažení svého cíle se nemusí bát.

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) byl dominikánský mnich, který kázal proti korupci státu a duchovenstva a prorokoval, že Florencie se stane mocným Novým Jeruzalémem, pokud napraví své morální neřesti. Jeho další odmítnutí podpora Svaté ligy papeže Alexandra VI. proti Francii vyvolala jeho exkomunikaci v roce 1497 a následnou popravu rok.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) byl pruský polní maršál, který se postavil proti spolupráci pruského generála Julia von Grawerta s Francouzi během Napoleonovy invaze do Ruska v roce 1812, a tak sehrál klíčovou roli při formování Šesté koalice proti Napoleonovi, která skončila Napoleonovým exilem na Elbě v roce 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, první hra z jeho trilogie o Valdštejnovi (1799). Překlad je od Samuela Taylora Coleridge.

Machine Translated by Google

krve a války, nesmí odpočívat a uvolňovat se, dokud nedosáhne svého cíle, pak si své dílo dále zajišťuje, jak jen je to lidsky možné, ale může se sám stáhnout, jako to udělal diktátor Sulla, a tím si své dílo zajišťuje dvojím způsobem: působí z odstupu, ale přesto nenutí vše skrze svou silnou osobnost, aby bylo měřeno mimořádnými standardy; na druhé straně se bude moci rozvinout svobodnější a nezávislejší následovník, pokud Titán nebude neustále určovat politický každodenní život, ale zůstane vůdcem v duchovním smyslu. Taková brilantnost jednání bude odlišovat diktátora, který znovu povede Německo k výšinám. Pokud se pak cesta z bahna najde skrze výkon mimořádného vůdce, budou znovu získány vnitřní i vnější předpoklady pro nezávislý národní život, pak se národ může znovu rozhodnout o vnější podobě státu.

Náš pohled na budoucí formu státu bude podstatně ovlivněn způsobem, jakým budou konstituovány určité formy veřejného života, zejména volební právo a z něj odvozené lidové zastoupení. Jistě bychom mohli uvažovat o možnosti zdravé republikánské formy státu, spíše jako ve starověkém Římě. Téměř všechny historické paměti v Německu skutečně poukazují na monarchickou formu státu. S monarchickou formou státu však není v žádném případě neoddělitelně spjata dynastická myšlenka. Naopak se zdá, že se dynastické zájmy až příliš často rozvíjely ke škodě národů. Další faktor nás nabádá k mimořádné opatrnosti v otázce možného znovuzavedení monarchické formy státu - důsledku dědičnosti mezi dynastiemi. V bolestné historii německého lidu se opakovaně setkáváme s tím, že třetí generace po významném panovníkovi promrhala dědictví svých předků, poškodila čest a hodnotu národa, ztratila mocenské postavení říše a zničila mír a blahobyt občanů. Když Němec mluví o výhodách monarchie, zejména pod dědičným vládnoucím rodem, vždycky si myslí ty, kterým historie dala přívlastek „Velcí“. Myslíme tím na Karla Velikého, Otu Velikého28, Fridricha Velikého29 a ty hrstku, kteří jsou s těmito skutečnými vládci řazeni na roveň; ale jen prchavou vzpomínkou na galerii neschopnosti, lenosti, sobectví, marnotratnosti, fantazie, odstupu od lidu a dalších nebezpečných vlastností, které jsou spojovány se jmény Ludvíka Zbožného30, Oty III.31, Václava32, Karla VI.33

,

[28] Karel Veliký (cca 742-814) se stal králem Franků v roce 768 a rozšířil svou vládu za hranice Francie do karolínské oblasti.
říše, která zahrnovala většinu západní Evropy.

29 Ota Veliký (912-973) byl saský vévoda, který se v roce 936 stal německým králem, v roce 955 porazil Maďary a v roce 961 dobyl italské království. V roce 962 byl papežem Janem XII. korunován na císaře a vládl z Říma jako císař Svaté říše římské.

30 Ludvík z Pieuxu (778-840) byl synem Karla Velikého, s nímž vládl jako spolucísař od roku 813. V roce 817 rozdělil svou říši mezi své tři syny a synovce Bernarda, který vládl jako italský král. Bernard se však proti svému strýci vzbouřil a byl potrestán oslepením, načež brzy zemřel. Ludvík veřejně odčinil svou krutost a tím ztratil velkou část své prestiže jako vládce. Franská říše byla po zbytek jeho vlády poznamenána občanskými válkami.

[31] Ota III. (980-1002) byl od roku 996 vládcem Svaté říše římské a během své vlády čelil velkému odporu slovanských národů, takže byl nucen opustit říšská území východně od Labe, ačkoli se mu přesto podařilo upevnit vliv křesťanství v Polsku a Uhrách.

[32] Václav I. (asi 907-935) z dynastie Přemyslovců byl od roku 921 českým vévodou. V roce 929 byly Čechy napadeny východofranským králem Jindřichem Ptáčníkem a donuceny obnovit placení tributu tomuto králi. Václava zavraždila skupina šlechticů spojených s jeho bratrem Boleslavem, který se stal dalším českým vévodou.

33 Karel VI. (1368-1422) byl nazýván „le bien-aime“ (Milovaný) i „le fou“ (Šílený). Trpěl záchvaty šílenství a jeho vláda byla poznamenána pokračujícími konflikty tzv. stoleté války. Karlova pokračujícího sporu s Burgundskem využil Jindřich V. Anglický, který v roce 1415 porazil Francouze v bitvě u Azincourtu.
Podle smlouvy z Troyes podepsané v roce 1420 získal Jindřich za manželku dceru Karla VI. Kateřinu a zároveň nástupnictví na francouzský trůn.

Machine Translated by Google

Friedrich Vilém III.34, Vilém II.35 stačí k jasnému uznání, že dynastická forma státu v žádném případě nezahrnuje záruku blahobytu národa.

To, co vyjadřuje sklon Němce k monarchii, je potřeba Němce po vůdci a ochota podřídit se vůdci. Právě tato poslední vlastnost je možná obzvláště typickou vlastností Němce, tuto vlastnost německé povahy známe až příliš dobře v jejích dobrých i špatných aspektech. Věrnost až na smrt mu umožňovala bojovat a získávat ta nejmocnější vítězství, umožňovala mu následovat i cizí vlajky; ale zahrnuje také velký nedostatek nezávislosti u slabších typů až po bezcennost a otroctví, lásku k cizím věcem a nedostatek úsudku.

Otázka nástupnictví proto není v samotném Německu obtížně řešitelná.
Mnohem těžší otázka spočívá v problému vůdce.

Výběr vůdce byl doposud víceméně vždy ponechán čisté náhodě.
Knížecí manželské lože v žádném případě není zárukou intelektuálních schopností a nezbytných charakterových vlastností, které se od panovníka bezpodmínečně vyžadují. A pokud si vzpomeneme na moderní německou ekonomiku, kde pouhé členství ve straně rozhoduje o kvalifikaci na nejvyšší úřední posty, musíme této otázce věnovat zvláštní pozornost.

Obtíž spočívá v každém případě v ochraně morálních a charakterových vlastností toho, do jehož rukou by měl být svěřen osud lidu. Zatímco diktátor přebírá vedení od sebe sama, jako nositel národní touhy, budoucí vůdce musí skutečně vzejít z vědomé vůle národa jako nejlepší a nejvhodnější.

Tím může zůstat zcela otevřené, zda by nejvyšší hodnota měla být sjednocena v jedné osobě, nebo zda by vedení státu mělo být složeno ze dvou či více osob. V každém případě pro nás platí jedna věc: ten, komu je svěřeno vedení nejvyšších státních záležitostí, ať už se jedná o korunované hlavy nebo konzulární duumor triumvirát, bude mít v nejlepším možném případě nejvyšší odpovědnost zakotvenou v ústavě. Nejvyšší odpovědnost proto bude nejzákladnějším národním politickým základem, který bude odlišovat nacistický stát od předchozích forem vlády.

Zvláštním aspektem národních politických základů národně socialistického státu je požadavek na nacionalistický stát, v němž jsou příslušníci cizích zemí a ras vyloučeni z vedení státních záležitostí i z převzetí veřejných funkcí.

Velké ponaučení celých německých dějin lze shrnout do skutečnosti, že Německo bylo vždy chudé, slabé a ubohé, když jeho vládci sledovali cizí zájmy a když úzké a malé zájmy jednotlivých provincií a měst byly kladeny nad společné záležitosti Říše; a stejně tak bylo Německo vždy silné a mocné, když bylo sjednocené a jeho vládci mysleli a cítili německým způsobem a provincie a města se cítila jako členové velké společné vlasti. Uzavření národa navenek se vší svobodou a rozmanitostí uvnitř. To je správná představa německého státu. Bismarckova Říše již

34 Friedrich Vilém III. (1770-1840) byl pruským králem od roku 1797. Ačkoli se v napoleonských válkách snažil prosazovat politiku neutrality a nepřipojil se k Třetí koalici, byl prováleč nou stranou, kterou podporovala jeho královna Lujza, donucen připojit se ke Čtvrté koalici v roce 1806, což vedlo k bitvě u Jeny, v níž bylo Prusko poraženo Napoleonem.

35 Vilém II. (1859-1941) byl posledním německým císařem a vládl od roku 1888 do listopadu 1918. Vilém nepodporoval Bismarckovy přísné protisocialistické zákony a v roce 1890 kancléře odvolal. Když bylo Rakousko po atentátu na arcivévodu Františka Ferdinanda v Sarajevu nuceno zaútočit na Srbsko, rozhodl se Rakousko-Uhersko podpořit, i když si byl vědom nebezpečí války, do které by se mohlo zapojit Rusko, Francie a Anglie.

Machine Translated by Google

se tomuto ideálu německého státu velmi přiblížili, jen naši rasoví bratři v německém Rakousku36 stále zůstali mimo Říši.

Sjednocení všech německých kmenů v uzavřeném národním státě je proto naším nejvýznamnějším národně politickým cílem. Vnitropoliticky je třeba zachovat nebo znovu vybudovat federativní a federální charakter větších provincií, jak se historicky formoval. Národně politické základy jsou v tomto ohledu následující: Všechny funkce Říše, v nichž jde o mocenské politické postavení Německé říše vůči zahraničí, jsou záležitostmi Říše. Patří mezi ně ministerstvo zahraničí, velvyslanectví a konzuláty, pasový systém, kontrola zahraničního obchodu, celní systém a především armáda a námořnictvo.

Na druhou stranu, z vnitřní politické strany je třeba podporovat myšlenku co nejrozsáhlejší nezávislosti jednotlivých provincií nebo spolkových zemí. Finanční nezávislost je předpokladem pro nezávislou existenci národa, takže daňová legislativa bude muset být delegována především na provincie.

Právní předpisy v oblasti občanského, obchodního a trestního práva budou upraveny právem Říše, ale v praxi podřízena zemským justičním a policejním orgánům.

Podobným způsobem budou dopravní instituce jistě regulovány podle směrnic říšského práva, ale přesto zůstanou ve svých financích, administrativě a provozu pod zemskou svrchovaností.

To, že ústava plně zachovává svobodu náboženského vyznání, nepotřebuje zvláštní zmínku; na druhou stranu náboženství, jejichž spisy nejsou plně napsány v německém jazyce a přístupné každému a jejichž obsah obsahuje doktríny nebezpečné pro stát, se této ochrany nebudou těšit.

Ústavní podoba základního socialistického charakteru Říše je zdůrazňována zejména v oblasti pracovního práva, stejně jako v oblasti pojištění pro případ nemoci, úrazu, stáří a invalidity a bude lépe implementována, než je tomu dnes.

Poznatky a stanovování cílů

Pokud každé důkladné pojednání o otázkách týkajících se času vyžaduje odpověď na tři otázky: Jak se má nyní? Jak to vzniklo? a Co teď? – neboť bez tohoto základního zkoumání nelze nikdy očekávat úplnou a svědomitou práci – platí to ve vyšším smyslu, pokud jde o budování nového státu. Popis současné situace v rámci této práce má přirozeně místo pouze potud, pokud jde o vyvození podstatných charakteristik současných kritických podmínek státu a ekonomiky. V takovém úkolu je třeba se zejména vyvarovat toho, aby se jakékoli symptomy považovaly za příčiny. Právě to je umění každé diagnózy, která se nenechá oklamat externalitami nebo výrůstky, ale hledí hlouběji do příčiny věcí. To se nejvíce projeví na lékařském příkladu nebo v případě živého člověka. Objeví-li se někde v těle otok, je třeba příčinu hledat nejprve v onemocnění dotčené části těla; skutečnost, že tato část těla je nemocná, má svou příčinu ve špatném stavu krve; ale ani tuto znalost nelze považovat za poslední příčinu, nýbrž špatný stav krve bude zase důsledkem špatné nebo nedostatečné výživy. Léčba by však nemohla být úspěšná, kdyby lékař bojoval

36 Republika Německé Rakousko byl název pro stát, který vznikl v roce 1918 po první světové válce z německy mluvících zemí Rakousko-Uherska. Kromě dnešních rakouských území zahrnoval Jižní Tyrolsko a Tarvisio (nyní v Itálii), jižní Korutany a jižní Štýrsko (nyní ve Slovinsku) a Sudety a německé Čechy (nyní v České republice).

Machine Translated by Google

pouze vnější jev; tím by v nejlepším případě nastala dočasná úleva, zklidnění bolestí, ale nemoc by pokračovala. Ani pokus o vyléčení pomocí čistící kúry krve by nemohl přinést trvalé vyléčení, pokud by nebyla odstraněna základní příčina, totiž nedostatečná nebo špatná výživa či jiné škodlivé okolnosti. Pouze taková léčba zevnitř ven může přinést skutečné vyléčení. To je jasné každému. Přesně tak musí být provedeno vyšetřování, máme-li co do činění s nemocným národním tělem. I zde je velmi málo užitečné, pokud se bojuje s vnějšími příznaky nemoci. Člověk až příliš dobře vnímá jako smutnou pravdu známé rčení: „Malí darebáci jsou oběšeni; velcí jsou propuštěni na svobodu.“ Četnost porušování společného zájmu je pouze vnějším znakem toho, že v zákulisí se odehrávají věci, které do značné míry poškozují společné blaho. Neboť pouze tehdy, když je ve státě něco shnilého, mohou takové velké škody přetrvávat a stát se trvalým nebezpečím pro existenci samotného státu. Je-li tedy stát sám nemocný, lze s největší pravděpodobností předpokládat, že příčinou jsou chybné intelektuální postoje k zájmům veřejnosti a k samotným funkcím a autoritě státu. Léčbu lze tedy v konečné analýze očekávat od nové zdravé představy o státu, a to vytvořením zdravého a silného státního vedení, které je plně nezávislé a nezatížené hříchy minulosti. Každé řešení, které vychází z kompromisu se stávající mocí nebo se snaží znovu svázat se zhroucenými formami dřívějšího státu, v sobě nese zárodek vlastního úpadku. V této souvislosti je třeba být také varován před svázáním se s historickými státními formami, které samy o sobě sice nebyly špatné, ale přesto velmi rychle podlehly zhroucení.

Jaké jsou nyní nejvýraznější charakteristiky současné krize?

Navenek a povrchně – jako v případě horečky – vysoká teplota nebo, přeloženo do ekonomicko-politických termínů: rozrušení, napětí při každé příležitosti, neklid a nepořádek. Je nesmírně významné, že každý ucpaný a líný člověk, ale i celá armáda skutečných dlužníků, vždy nejhlasitěji chválili „klid a pořádek“ jako všelék. Odpočinek a pořádek přirozeně nejsou politickým cílem obecně, ale pouze stavem, který ukazuje, že v národním těle vládnou zdravé poměry. Pokud je však národ nemocný, je zcela přirozené a samozřejmé, že se to projevuje neklidem a nepořádkem. Politický postoj, který káže a snaží se nastolit pouze „klid a pořádek“, je proto zcela mylně orientovaný; na druhou stranu jen pomáhá nemoci pronikat stále hlouběji, až smrt vstoupí s nejstrašnějšími křečemi.

Dokonce i vředy a hnisavé rány, chápané jako zosobněné, si přirozeně přejí, aby nemocný zůstal docela klidný, protože bacily se pak mohou tak úžasně rychle množit a šířit po celém těle a zcela ho i zevnitř rozkládat. Ne, právě naopak: pryč s hnisavými rány! Ty je třeba vyjmout, nelze uvádět bolesti operačního zákroku jako protidůvod; pacient musí být vyveden ze svého špatného prostředí a především musí dostávat zdravou a silnou stravu.

Dalšími příznaky jsou obsazování státních pozic nevhodnými prvky, nakládání se státními záležitostmi prostřednictvím většinových rozhodnutí, výskyt takových většinových rozhodnutí v parlamentu, která nenesou žádnou odpovědnost, volba takových parlamentů podle volebního práva, které je navenek sice nejsvobodnější a nejvšeobecnější, ale uvnitř spekuluje o...
nedostatek úsudku mas a jednoduše potlačuje lepší vhled a vyšší pocit odpovědnosti. Vláda, která je závislá na parlamentních většinách – které vznikají čistě náhodou a pro které jsou rozhodující pouze stranické politické úvahy – přirozeně už ze své strany nemůže být objektivním strážcem společného blaha, ale je to

Machine Translated by Google

líheň ambiciózních stranických politiků a zarputilých doktrinářů. Všechny tyto příznaky lze shrnout slovem „parlamentarismus“.

Tento parlamentarismus je velkou demokratickou lží o schopnosti lidu k samosprávě. Můžeme si samozřejmě myslet, že občané státu, kteří si uvědomují odpovědnost, jsou plně schopni autoritativním způsobem posuzovat veřejné záležitosti a řídit osud své komunity nebo země, ale volební právo, jako je všeobecné, přímé a tajné pro osoby starší 21 let obou pohlaví, v sobě nutně nese zárodek odporné vlády méněcenných a bezskrupulózních.

Spolu s odpornou vládou parlamentů a na nich závislých vlád dnes ve skutečnosti vládne, navzdory všem antikapitalistickým sloganům marxistů, velký půjčkový kapitál. Vysoké finance jsou neomezeným vládcem státu a ekonomiky. Žádná vláda se neodváží podniknout žádná drastická opatření proti ziskovým zájmům bankovního a burzovního světa. Všechny národy se skrze gigantické národní dluhy zavázaly k úrokům a daním této nadnárodní světové mocnosti. Důsledky tohoto úrokového otroctví jsou obrovské, otřásají celým světem v základech v ekonomických a národně-politických vztazích. Výběr úroků se skutečně stal hlavním úkolem vlád. Pro národy to znamená strašlivé daňové vykořisťování a vyčerpávání prostřednictvím rozmanitých metod přímých a zejména nepřímých daní, prostřednictvím nezadržitelně progresivní inflace, která ve svém vrcholu vedla k okrádání celé střední třídy o její úspory. Tato neomezená vláda peněžního pytle uplatňuje za rouškou právního nároku na úrok nejbrutálnější vládu, která kdy světu vládla. Vede to k chudnutí a pauperizaci mas a zejména těch kruhů, pro které získávání peněz není samo o sobě cílem, a proto ani ústředním bodem celého jejich myšlení. Teprve z toho vyplývá nejstrašnější důsledek této absolutní finanční vlády, totiž morální degradace národů pod touto vládou. Všechny instinkty směřují k získávání a vlastnictví, všechny pojmy loajality a víry se propadají do bezohledné honby za ziskem, slušný člověk je nucen zažít, že jako odměnu za svou slušnost musí klesat stále hlouběji, zatímco bezskrupuloznost přináší obrovské zisky v případě všech možných i nemožných podniků. Zoufale velké kruhy bojují o své živobytí, snesitelný příjem pouze prací se stává stále obtížnějším.

V uzavřených frontových liniích se dělníci snaží vymáhat stále vyšší mzdy, stávky otřásají ekonomickými pracovišti, ochromují jejich výrobu a nepřímo tím poškozují nejvíce ty, kteří jsou závislí na co největší produkci zboží pro národní hospodářství, tedy samotné dělníky.

Jako celkový jev můžeme tyto podmínky shrnout pod pojem „mamonismus“.

Rubovou stranou tohoto mamonismu je marxistický světonázor zrozený z intelektuální nálady obětí mamonistického násilí. Víme velmi dobře, že strůjci marxistů dokázali tuto intelektuální náladu chytře využít pro sebe jako manipulátory mezinárodního kapitálu a zároveň odvrátit od sebe nenávist k vykořisťovaným, ale máme zde co do činění s intelektuální dispozicí, která nejen brání, ale i velmi nepřátelsky se staví proti znovunastolení zdravého národního...

stát.

Podstatu marxismu musíme zahlédnout v tom, že popírá soukromé vlastnictví, a tím odřízl půdu od každé ekonomiky a nad rámec toho i od každé vyšší kultury; dále v tom, že podporoval myšlenku třídního boje, a tím rozdělil lid na...

Machine Translated by Google

různé třídy vzájemně bojující mezi sebou. Stačí poukázat na bezejmennou bídu ruského lidu, kde se v sovětském státě tato mylná doktrína ničící národ a ekonomiku v nejvyšší míře proměnila v realitu.

A pokud nyní hledáme skutečné původce nemoci, kupodivu všude narážíme na Židy jako na vůdce a hlavní příjemce.

Židovská otázka se stává světovou otázkou, na jejímž řešení závisí blahobyt a běda národů bude závislá.

Této otázce bude v této sérii Knihovna věnována speciální práce37 .

Pohled do historie nám ukazuje, že zoufalé národy se opakovaně snažily osvobodit od tohoto zla krvavým potlačováním a vyhlazováním jednotlivých Židů – ale po několika generacích se Židé po takových pogromech vrátili silnější a finančně mocnější.

Musíme se proto vyhnout hledání řešení židovské otázky tímto primitivním způsobem – bacil moru nelze zabít jednotlivě, lze ho vymýtit pouze tím, že mu odřízneme jeho životní potřeby.

Antisemitismus, který se šíří po celém světě, je pochodní signálem, že národy rozpoznaly svého největšího a nejsmrtelnějšího nepřítele, ale nyní je naším úkolem nasměrovat toto správné emocionální poznání správným a rozumným způsobem.

Boj proti marxismu a s ním i proti Židům je úspěšný skrze neúnavnou výchovu otrávených mas. Je to první fáze našeho boje.

Zlomení úrokového otroctví je poslední a nejtěžší bitvou v ekonomické oblasti za osvobození lidu a státu ze zlaté sítě nadnárodních financí.
moc.

Teprve po probojování těmito fázemi a po úplném vybojování a zajištění vítězství bude čas provést všechny další reformy, které dají oslabenému a nemocnému národnímu tělu novou vůli k životu a novou životní sílu, která nejprve uvědomí, co je v našich myslích, v co všichni věříme s horoucím srdcem a o co usilujeme s neochvějnou vůlí:

Znovuzrození Německa.
Nové, svobodné, sjednocené Velkoněmecko ve zdravém, pevném a silném stavu práce a výkonu.

37 Federova práce o Židech, Die Juden, byla vydána v roce 1933 jako svazek 45 Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Program

Původ programu

Každé dílo vyžaduje plán, každé realizaci musí předcházet intelektuální tvorba.
Čím jasněji a lépe propracované jsou stavební plány, tím krásněji a rychleji bude budova postavena. I nové politické struktury vyžadují jasný stavební plán, který se zde nazývá politický program.

Požadavky, které musí být kladeny na politický program, jsou velmi vysoké a velmi rozmanité. Jde o úkol nejvyšší odpovědnosti, neboť blaho i trápení vlastního lidu závisí na tom, zda byl plán dobrý. Program se musí dále co nejstručněji zabývat všemi důležitými oblastmi veřejného života, musí odolat každé kritice, nesmí se ztrácet v detailech, nesmí odpůrcům nabízet žádné zbytečné slabiny, nesmí probouzet žádné utopické naděje, které by později nemohly být uspokojeny. Program musí být věrným obrazem budoucího státu a nové ekonomiky. Musí všem v náčrtu ukázat náčrt požadovaného státního a ekonomického řádu, ale nesmí zároveň omezovat ani předvídat jeho provedení v detailech.

Každý program má také svou historii a vývoj, ale je jistě prubířem základní správnosti hnutí, pokud se po tolika letech v jeho základních rysech nesmí nic podstatného změnit a pouze se musí odstranit některé nejasnosti. Pouze nejdůležitější a nejvýraznější programový bod starého programu z 24. února 1923, č. 11, „Zrušení příjmu bez práce a úsilí, zrušení úrokového otroctví“, naléhavě vyžaduje důkladné programové zpracování z hlediska národně-, finančně- a hospodářsky-politického. Podrobné zpracování tohoto bodu nebylo v té době tak absolutně nutné, protože v té době byly podrobnější spisy týkající se tohoto, Manifest za zrušení úrokového otroctví a státního bankrotu, jeho řešení, téměř jedinými existujícími spisy a byly plně známy a obeznámeny zakladatelům a prvním stoupencům hnutí. V jistém smyslu to byl intelektuální obsah těchto spisů, který dodal socialistickému rozsahu činnosti -

s plány, které již v té době byly v základních rysech definovány – k vůli k obnově, která svedla dohromady malý kruh kolem Antona Drexlera38 a Adolfa Hitlera, k kruhu nacionalistických a populistických myšlenek.

Právě těmito programovými body a požadavky se německé hnutí za svobodu národního socialismu podstatně a zásadně odlišuje od všech ostatních populistických a nacionalistických skupin, hnutí a stran, a zejména od všech takzvaných parlamentních stran, které jsou ze své strany pouze projevem mamonisticko-plutokratické vlády.

Další nutností v nové formulaci programu bylo získat jasnější
formu a jasné strukturování jednotlivých oblastí veřejného života. To se stalo.

Je mou povinností zde zmínit další průlomové dílo, které vděčí za svůj původ paralelnímu projevu národního socialismu v Rakousku a Čechách, mám na mysli knihu

38 Anton Drexler (1884-1942) byl spolu s Dietrichem Eckartem a Federem jedním ze zakladatelů německé obdoby původně rakouské Deutsche Arbeiter Partei v Mnichově. Drexler působil jako čestný předseda strany, jejímž jasným vůdcem se Hitler stal již v roce 1921. Drexler stranu opustil v roce 1923 a znovu se k ní připojil, když se Hitler v roce 1933 dostal k moci.

Machine Translated by Google

inženýr Jung39, zástupce sudetských Němců v Československu v pražském parlamentu.

Rakouský národní socialismus ve svých počátkech sahá daleko do doby před válkou. Jeho ideový záběr spočíval spíše na snaze uvést socialistický svět idejí do souladu s nacionalistickou myšlenkou, zatímco německý národní socialismus Říše, který vznikl až po jejím rozpadu – a to bez vědomí existence rakouského národního socialismu – zaujal od začátku zásadní bojový postoj proti marxismu.

Dnes se obě hnutí spojila ve svých společných cílech.

[39] Inženýr Rudolf Jung, delegát z Troppau

Machine Translated by Google

Národní a hospodářský program NSDAP

Naším cílem je – znovuzrození Německa v německém duchu k německé svobodě.40

Cesta k tomuto hlavnímu cíli je:

I. Národní politický princip: Německá říše je domovem Němců.

1. V zahraniční politice:
   1. Vytvoření uzavřeného národního státu, který zahrnuje všechny Němce.
   2. Silné zastoupení německých zájmů v zahraničí.
2. V rasové politice:
   3. Odstranění Židů a všech neněmeckých osob ze všech odpovědných pozic v veřejném životě.
   4. Zákaz imigrace východních Židů a dalších parazitujících cizinců. Problémoví cizinci a Židé mohou být deportováni.
3. V občanské politice:
   5. Pouze Němec, který se zaváže k německé kultuře a komunitě, může vykonávat práva státního občanství.
   6. Kdo není Němec, může v německém státě žít pouze jako host a podléhá cizímu právu.
   7. Práva a zájmy Němců mají přednost před právy a zájmy příslušníků cizích národů. národy.

II. Hospodářsko-politický princip: Úkolem národního hospodářství je uspokojování poptávky, a nikoli co nejvyšší výnosnost dluhového kapitálu.

   8. Národní socialismus zásadně uznává soukromé vlastnictví a podřizuje ho státní ochrana.
   9. Blahobyt lidu však omezuje neúměrné hromadění bohatství v rukou jednotlivců.
   10. Všichni Němci tvoří pracovní společenství pro podporu společného blaha a kultura.
   11. V rámci této všeobecné pracovní povinnosti každého Němce a se zásadním uznáním soukromého vlastnictví je každému Němci povolena svobodná možnost získávání a volného nakládání se svým pracovním příjmem.
   12. Zdravá kombinace malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, je i nadále zachována.
   13. Bude se bojovat proti gigantickým podnikům (korporacím, syndikátům a trustům).
   14. Lichva a vydírání, jakož i bezohledné obohacování na úkor a na újmu lidu, budou trestány smrtí. 15. Zavedení roční pracovní povinnosti pro každého Němce.

[40] Pro podrobnou diskusi o těchto bodech viz Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Mnichov, 1927; tr. ETS Dugdale, Program NSDAP a jeho obecné koncepce, Mnichov, 1932

Machine Translated by Google

III. Finančně-politický princip: Finanční systém slouží státu, finanční mocnosti nemohou tvořit stát ve státě; naším cílem je tedy: Zlomení úrokového otroctví prostřednictvím:

16. Osvobození státu a s ním i lidu od jeho úročeného dluhu vůči velkým úvěrový kapitál.
17. Znárodnění Reichsbank GmbH. a centrálních bank.
18. Financování všech velkých veřejných úkolů (rozvoj vodní energie, silnic atd.) bez nutnosti půjček prostřednictvím vydávání bezúročných státních pokladničních poukázek nebo bezhotovostní metodou.
19. Zavedení stabilní měny na krytém základě.
20. Vytvoření neziskové Stavební a hospodářské banky (měnová reforma) pro poskytování bezúročných úvěrů.
21. Důkladná restrukturalizace daňového systému podle socialistických, národohospodářských principů. Osvobození spotřeby od břemene nepřímých daní a výroby od omezujících daní (daňová reforma a daňové osvobození).

IV. Sociálně-politický princip: Společné blaho je nejvyšším zákonem.

22. Velkorysý rozvoj pojištění pro případ důchodu znárodněním systému doživotních rent. Každému potřebnému německému národnímu soudruhovi bude zaručen odpovídající důchod od určitého věku nebo v případě předčasného vzniku trvalé neschopnosti vydělávat si na živobytí.
23. Podíl všech osob zaměstnaných v produktivních podnicích podle výkonu a věku na příjmech z práce s tím souvisejícím podílem na odpovědnosti za plnění národních hospodářských úkolů práce.
24. Konfiskace všech válečných a revolučních zisků, které nebyly založeny na poctivé práci, jakož i majetku nabytého hromaděním a lichvou a jejich použití k rozvoji sociálního pojištění.
25. Odstranění nedostatku bytů prostřednictvím komplexní výstavby nových bytů v celé Říši prostřednictvím nové neziskové Stavební a hospodářské banky, která má být zřízena podle článku 21.

V. V kulturní politice: Rozkvět všech věd a umění na základech politicky svobodného a ekonomicky zdravého státu je naším hlavním kulturním cílem.

Toho by mělo být dosaženo prostřednictvím:

26. Výchova mládeže k fyzicky zdravým a intelektuálně svobodným mužům podle velkých tradic německého intelektuálního života.
27. Plná svoboda náboženského vyznání a svědomí.
28. Zvláštní ochrana křesťanské víry.
29. Potlačování a vylučování náboženských doktrín, které jsou v rozporu s německým morálním cítěním a jejichž obsah má charakter ničící stát a národ.
30. Potlačování všech škodlivých vlivů v literatuře a tisku, na jevišti, v umění a kino.
31. Svoboda výuky na německých univerzitách, formování vládnoucí třídy charakterních mužů.

Machine Translated by Google

VI. Vojensky:

32. Zajištění obranyschopnosti národa zavedením vojenského práva pro každého svobodného Němec.

33. Zrušení žoldnéřských vojsk.

34. Vytvoření domobrany pro obranu vlasti pod vedením profesionálního důstojnického sboru, která bude vybudována na základě přísné hierarchické disciplíny.

VII. Další reformy:

35. Reforma tiskového systému. Potlačení všech tiskových nástrojů, které jsou v rozporu se zájmy německého lidu. Nejpřísnější odpovědnost za veškeré zprávy, které... falešně nebo tendenčně zkreslené.

36. Reforma volebního práva se zrušením současných korumpujících forem volební kampaně a absence odpovědnosti zvolených (imunity).

37. Rozvoj profesních komor.

38. Reforma soudnictví v oblasti

Pozemkové právo – (základní uznání vlastnického práva k půdě, nepronajímatelnost půdy soukromým kapitálem, předkupní právo státu a navrácení půdy státu v případě nedbalé správy).

Občanské právo - (mnohem přísnější ochrana osobní cti a zdraví oproti jednostranné právní ochraně majetku, která platí dnes).

39. Ústavní reformy:

Ústava: Ústava odpovídající německému charakteru je suverénní státní vedení soustředěné na nejvyšší pozici. - Zda tuto nejvyšší pozici zaujímá panovník volený lidem, nebo dva či tři odpovědní nejvyšší říšští úředníci, musí být ponecháno na pozdější rozhodnutí lidu.

Federální charakter Říše: Složení německého lidu z různých provincií, vnitřně propojených kmeny a historií, podmiňuje úplnou nezávislost jednotlivých spolkových zemí, pokud jde o jejich vnitřní záležitosti.

Říše se stará o zastoupení německého lidu navenek, o pasy a mýtné a dále o armádu a námořnictvo.

V cestě k naplnění tohoto národního a hospodářského programu národního socialismu stojí tři hlavní odpůrci: marxismus, parlamentarismus a nad oba dva ještě velký půjčkový kapitál.

Náš antimarxistický boj je namířen proti státorozkládající doktríně 1. Žida Karla Marxe, proti lidorozkládající doktríně třídního boje, proti ekonomikorozkládající doktríně popření soukromého vlastnictví a proti čistě ekonomicko-materialistickému pojetí dějin.

2. Náš protiparlamentní boj je namířen proti nezodpovědnosti tzv. lidových zástupců, kteří – imunní – nikdy ve skutečnosti nemusí nést odpovědnost za důsledky svých rozhodnutí, jakož i proti všem škodám, které z toho plynou (korupce, protekce, úplatkářství) a jako nejhorší důsledek – proti vládě závislé na takovém parlamentu.

Machine Translated by Google

3. Náš antimamonistický boj, který se řadí nad ostatní dvě fronty, je namířen proti celosvětové finanční moci, tedy proti neustálému finančnímu a ekonomickému vykrvácení a vykořisťování našich lidí prostřednictvím velkého úvěrového kapitálu.

Tato bitva je však na druhé straně také silným intelektuálním bojem proti materialistickému duchu egoismu a chamtivosti, který ničí duši, se všemi jeho doprovodnými zkaženými projevy ve všech oblastech našeho veřejného, ekonomického a kulturního života.

V poslední a nejhlubší analýze jde o souboj dvou světonázorů, které se projevují prostřednictvím dvou zásadně odlišných intelektuálních struktur – produktivního a tvůrčího ducha a pohyblivého chamtivého ducha. Tvořivý duch zakořeněný v půdě a opět přemáhající svět v metafyzické zkušenosti nachází své hlavní představitele v árijském člověku – chamtivý, bezkořeněný obchodní a materialistický duch zaměřený čistě na pozemské nachází svého hlavního představitele v Židovi.

Národní socialismus, stejně jako antisemitismus, zahlédne v židovském materialistickém duchu primární kořen zla, ale také ví, že tato nejmocnější bitva světových dějin nemůže zůstat u čistě negativních antisemitských požadavků, proto celý národní a ekonomický program národního socialismu vysoko nad jistě průlomovou, ale negativní antisemitskou bitvu pozvedá tím, že pozitivně poskytuje kreativní a konstruktivní obraz toho, jak by měl vypadat národně socialistický stát práce a výkonu.

Pokud bude tohoto hlavního cíle dosaženo, bude Národně socialistická strana rozpuštěna. Národní socialismus se pak stane životní náplní celého německého lidu. Národně socialistická německá dělnická strana v podstatě není parlamentní stranou v obvyklém slova smyslu, ale pouze odhodlanou, prozíravou a do budoucnosti orientovanou částí obyvatelstva, která se shromáždila kolem vůdce silné vůlí a myslí, aby Německo vyvedla z navenek z hanby a bezmoci, z destrukce a korupce uvnitř, k silnému a impozantnímu postavení navenek a uvnitř k ekonomicky zdravému, kulturně kvetoucímu, intelektuálně a morálně vysokému národnímu společenství.

Chceme vybudovat Říši německé touhy, jak to zpívá Geibel41:

Jeden navenek, s mocným mečem,
shromáždili se kolem vysokého praporu,
Vnitřně bohatý a rozmanitý,
Každý kmen svým vlastním způsobem!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) byl německý básník a dramatik, který napsal několik vlasteneckých básní, jež byly napadeny tehdejším liberálním literárním kruhem „mladých Němců“ kolem židovských spisovatelů Heinricha Heineho a Ludwiga Borneho, ale později prosazovány národními socialisty.

Machine Translated by Google

3. Státní struktura národního Socialistický stát

Národně socialistická myšlenka německého státu

Již v kapitole o mocenských politických základech jsme poukázali na skutečnost, že každá odchylka německých vládců od jejich čistě německých úkolů byla pro německý lid doprovázena těmi nejzhoubnějšími důsledky. Pokud se podíváme na německé dějiny, vždy zjistíme, že německá touha po uzavřeném národním státě se naplňovala pouze v krátkých historických obdobích, tento německý sen se znovu a znovu rozplynul a Německo se znovu a znovu propadalo do bezmoci a rozpadu. Z celých německých dějin tak vyvstává jedno ponaučení, že pouze uzavření národa v mocně vedeném státě umožňuje Německu odolat obrovským nebezpečím, která mu vyplývají pouze z jeho nepříznivé geopolitické situace. Německo téměř nikde nemá přirozené hranice, téměř všude leží svobodné a nechráněné před nepřátelskými vpády. Ani moře, které obepíná Anglii, ani vysoké hory, které oddělují Španělsko a Itálii od jeho sousedů, nedávají Německu přirozenou obranu. Francie má proti nám pouze jednu otevřenou stranu, Rusko totéž. Pouze Německo leží uprostřed mezi ostatními národy - jako srdce - a jako bojiště Evropy. Na německé půdě bojovaly španělské, francouzské, anglické, švédské, ruské a mongolské armády, na německé půdě se odehrávaly děsivé náboženské války třicetileté války a naopak Němci krváceli v zahraniční službě pro cizí zájmy ve všech zemích. Matka Německo krvácela z tisíců ran, které jí zasadily její cizí armády a které jí zasadily boje jejích vlastních synů. Nekonečně tragické jsou německé dějiny, tak tragické, že německá touha po sjednocené, uzavřené Německé říši byla zahrnuta do pohádek, do ság starého Barbarossy v Kyffhäuseru42. Po staletí zůstávala realizace německé státní myšlenky – touhou a nadějí nejlepších lidí národa, dokud v roce 1871 mocný kovář neukuval jednotu Německa. Mnoho zbývalo k realizaci velkoněmeckého státu, který měl zahrnovat všechny Němce žijící v územním spojení s vlastí. Ale již toto částečné uskutečnění německé touhy nám zajistilo vysoký rozkvět německých dějin, jaký se nám dříve nestal jen zřídka.

Ale nemusíme se zabývat výhradami, spíše se musíme poučit z historie.
Politika jsou dějiny, které se stávají, a pokud z „tvoření dějin“ má pro náš lid vzkvétat spása, pak se naše státní umění, naše národní politika, s úctou k tomu, co se v dějinách stalo, musí vyvarovat chyb dřívějších dob a zavázat se k nejlepším tradicím. Člověk, politik bez historie, který dogmaticky tvoří dějiny ze svého křesla, bude moci přinést lidu jen pohromu, jak jsme to zažili v posledních letech od nových německých marxistických vládních showmanů. Jak katastrofální a zhoubné je úplné zhroucení staré společenské formy, zvláště když je totožné se silou marxistického hnutí, tak málo se starého může zachovat jen proto, že je staré.

V tom opět spočívá tragédie konzervativního ducha, který je tvořivě neplodný a

42 Pohoří Kyffhäuser mezi spolkovými zeměmi Durynsko a Sasko-Anhaltsko je považováno za místo odpočinku císaře Svaté říše římské Friedricha Barbarossy (1122-1190), který se během třetí křížové výpravy utopil v řece Saleph v Turecku.

Machine Translated by Google

Bez fantazie odmítá vše nové jen proto, že to nové je, a protože se houževnatě drží zastaralých forem, které už dávno ztratily svou podstatu. Lidé a stát nejsou mumie a konstrukce, ale živé bytosti; oblečení ustřižené jednou nevydrží navždy.
Osudem národů jsou provázeny jen některé poměrně zásadní rysy a zanedbávání takových základních znalostí se národům vždy hořce mstilo. Pro nás Němce je základní historickou národně-politickou doktrínou: „Buďte jednotní!“

Slovo „sjednocený“43 však neznamená „jednotu“44, ale „být ve shodě“45. Pouze ze shody germánských kmenů na zásadách vnější a vnitřní politiky může jako svůj nejkrásnější květ vyrůst vnitřně svobodný, navenek mocný a s mezinárodní váhou stát.

Pro německý stát tedy nemusí existovat žádné evropské ani mezinárodní ekonomické, církevní ani humanitární motivy, ale výhradně blaho celého německého národa. Mám na mysli „motivy“ pro politickou akci. Vedle toho přirozeně působí vlivy církevního, ekonomického a obecně lidského charakteru, které je třeba adekvátně ocenit a zohlednit. Zásadou však musí být a zůstat, že německý národní stát musí zastupovat pouze Němce, a to jak ve vnitřní, tak i vnější politice.

Naším národním politickým cílem je proto:

1. Vytvoření uzavřeného národního státu, který zahrnuje všechny Němce.

2. Silné zastoupení všech německých zájmů v zahraničí.

Nacionalistická myšlenka

Předpokladem pro probuzení, nebo lépe řečeno, pro znovuprobuzení silného národního vědomí je

odstranění všech Židů a ne-Němců ze všech odpovědných pozic ve veřejném životě.

Odhodlaný obranný boj proti židovské invazi téměř ve všech oblastech našeho veřejného života vede s naprostou energií pouze nacistický socialismus. Boj proti židovstvu je vědomým bojem za německého ducha a za německou svobodu.

Vliv a účinek Židů na jejich hostitelské národy nelze vůbec srovnávat s mocenskými vztahy a bitvami jiných národů, ale pouze s bojem na život a na smrt mezi zdravým tělem a smrtelně jedovatými zárodky, které ho napadly. Když je živý organismus napaden jedovatými bacily, otázka zní pouze takto: buď se zdravá síla těla stane pánem cizích vetřelců – a pak je vyřadí – nebo už jimi nebude pánem a pak kvůli nim zemře. Stejně tak pro hostitelské národy Židů všude na světě existuje pouze toto: buď vyřadit Židy z národního těla – anebo zemřít kvůli Židům.

Právě srovnání s lidským tělem a choroboplodnými zárodky nám velmi názorně ukazuje, jak jednostranný je oblíbený zavádějící názor, že se Židé propracovali všude jen díky své větší efektivitě a že je krajně nesprávné a nespravedlivé je z tohoto důvodu napadat a pronásledovat. Nelze jednoduše říci, že bacil cholery je také mnohem silnější a účinnější než člověk, a proto přemohl zdravého člověka – ne,

43 'einig'

44 'Einheit'

45 „Jedinečnost“

Machine Translated by Google

Je to jed pro člověka. A právě jako se v tomto boji živého organismu proti napadajícím jedům objevují zvláštní příznaky otravy doprovázené horečnatými stavy, křečemi, příznaky paralýzy atd., tak se i boj národů napadených Židem projevuje ve zcela podobných příznacích nemoci – nepokoje a rozrušení v občanském a politickém životě, silné křeče v národním těle, zmatek, teror, občanská válka střídající se s docela typickými příznaky paralýzy, zejména v intelektuální části národů – ve vládách. Pak je jen jedna otázka, zda se národně uvědomělým kruhům, které rozpoznávají nepřítele, podaří varovat a osvítit vlády, nebo zda vládu sestavit a neutralizovat samotné Židy – pak s jistotou nastupuje lék; pokud se jim to nepodaří, pak stejně jistě nastupuje národní smrt. Neexistuje žádná třetí cesta. Dočasná izolace – abychom zůstali u lékařské obraznosti – přináší pouze zdánlivé léky: dříve či později bacily znovu propuknou v cévách těla, konec tohoto druhého boje je pak pro pacienta smrtelný.

Rozhodující pro konečný úspěch – stejně jako v životě obecně – je vůle k moci. Bez této vůle k moci – bez této vůle k udržení národa je národ bezmocně vydán k zániku. Co doslova nepadne, stane se otrokem, feláhem, nevolníkem a služebníkem všežidovské světové mocnosti.

Je to bitva na život a na smrt. Mnoho schopných vojáků se vydalo na cestu – ale většina našich národních soudruhů stále spí. Řešením je neúnavné a opakované vzdělávání. Co toto vzdělávání činí obzvláště obtížným, je naivní přístup a jemnost Árijců právě v těchto životně důležitých rasových otázkách.

Silná rasová směs uvnitř našeho německého národa nepochybně téměř úplně pohřbila jasné a vysoké rasové vědomí u příliš mnoha lidí, takže místo přesné znalosti rasových zákonů zůstal jen neurčitý pocit averze vůči rasově cizím Židům. Žid zase nejpřísněji dodržoval své rasové zákony po více než dva tisíce let s jasným vědomím mimořádného významu zachování čistoty krve pro charakter a národ.46

Na druhou stranu dokázal prezentovat rasovou agitaci jako zastaralý nesmysl, což mu bylo, s ohledem na rasovou směsici v Německu, bohužel s jistým zdáním oprávněnosti možné. Místo toho, aby se židovské opovržení rasovou vědou ze strany Němců s naprostou rozhodností postavilo proti požadavku: „Němče, zachovej si čistou krev!“, byli Němci i v této oblasti horší než psychagogické umění Židů. Století osvícenství se svými humanitárními ideály sice Židům přineslo osvobození z řetězů, které naši předkové ve své vyšší moudrosti ukovali proti zamoření židovským duchem loupeže a lichvy, ale nám samotným v této základní otázce jen zmatek a nejistotu. Větou: „Židé jsou také lidé“ – větou, kterou nikdo nikdy nezpochybňoval a nezpochybňuje – byl Židům udělen vstup do občanských rovných práv. Tím byl ukolébán národně-rasový odpor proti židovskému cizímu lidu zcela odlišné intelektuální struktury a tím byl od začátku ochromen boj proti občanské emancipaci.

Z této platformy nyní došlo k dobytí celé naší ekonomiky a,
v poslední době, veřejný život až po současnou situaci neomezené vlády Židů.

46 Viz svazky Národně socialistické knihovny o rase a Židech!
47 Umění přesvědčování.

Machine Translated by Google

Celá řada svědectví samotných Židů ukazuje, že se cítí být státem ve státě, že se cítí být úžeji spjati se svými rasovými soudruhy v jiných zemích než s hostitelskými národy.

Z tohoto židovského pocitu úzké sounáležitosti mezi národy přímo pramení nebezpečí pro domorodé obyvatelstvo v oblasti zahraničněpolitických vztahů národů ve válce i míru.

Zpočátku se však pozornost Židů soustředila na požadavek ekonomických výhod. I zde se jim jejich neomezená honba za ziskem, neomezená žádnými sociálními city k hostitelským národům, opět osvědčila.

Jakožto vynálezci a nositelé moderního úvěrového systému pro ně bylo brzy snadné dostat pod svůj vliv celou finanční ekonomiku států a prostřednictvím bank a burz cenných papírů z velké části i soukromý sektor.

Odtud, tedy po vytvoření své finanční pozice, židovstvo natahovalo prsty také k intelektuálně-kulturním produktům národa; zde jim přišla na pomoc jejich dojemná povaha, jejich bystrý vtip, jejich kritické chápání – vlastnosti, které se často mohou jevit jako zjevné výhody vážného, těžkého a praktického árijského ducha.

Ve skutečnosti to však byl jen zlodějský instinkt, jejich nedostatek svědomí a bezskrupuloznost – což je již ohlašováno v jejich náboženských doktrínách. Pro Žida je podle doktrín Schulchan Aruch48 majetek nežida jako majetek bez pána – je tu proto, aby si ho Žid mohl přivlastnit! Žid dal do svých služeb všechny prostředky bankovní a burzovní techniky. Anonymizace – odosobnění naší ekonomiky prostřednictvím burzovně obchodovatelné formy akciové společnosti – do jisté míry oddělila kapitál od práce, akcionář ví v těch nejvzácnějších případech něco o své továrně, má pouze jednostranný zájem na ziskovosti svých peněz.

když je investoval ve formě akcií. Tento jev je třeba na tomto místě zmínit, protože s tímto odosobněním naší ekonomiky jde ruku v ruce i její degradace. Podnikatel a výrobce, který vybudoval svůj podnik od nuly, který zná požadavky svých zákazníků, který si stále zachovává starou obchodní čestnost a považuje za svou povinnost vyrábět solidní, dobrý a trvalý produkt odpovídající skutečným potřebám ekonomiky, tento skutečně solidní podnikatel se něčím zásadně liší od moderního velkého akcionáře, který s čistě kapitalistickým držením velkého balíku akcií zná pouze jeden zájem, a to usilovat o co nejvyšší výnos. Zda se v podnicích vyrábějí dobré a levné předměty, zda se obecně vytvářejí produktivní hodnoty akciovou společností, nebo zda se, jako v případě úvěrových společností (bank) obecně, nevytvářejí žádné hodnoty, je pro kapitalistu - akcionáře naprosto lhostejné. To má za další důsledek, že výroba je méně orientována na potřeby, že spíše stačí jen podněcovat zdánlivou potřebu prostřednictvím obrovské reklamy. Dříve bylo v kodexu cti podnikatelů zcela zakázáno vychvalovat své výrobky; ten, kdo to dělal, byl tržní vahač a takové tržní vychvalování svého zboží bylo solidním obchodníkem považováno za nečestnou konkurenci. Židovský obchodník však prováděl právě tento druh tržního vahače s naprostou naléhavostí, v níž se mu jeho umění přesvědčování hodilo. Dnes místo dotěrného židovského vahače se objevila židovská reklama.

48 Šulchan Aruch je nejautoritativnějším židovským zákoníkem a byl sepsán v roce 1563 v severní Palestině Josefem Karem.

Machine Translated by Google

V oblasti vědy došlo k podobnému vývoji, zejména v oblasti ekonomické vědy – tzv. národní ekonomie. Úkol národní ekonomie se postupně přestal chápat ve zkoumání národních ekonomických legitimit a nezbytností a v odvozování směrnic pro ekonomické vedení z výsledků tohoto bádání, ale stále častěji se prováděl pouze popis situace, aniž by se zkoumalo, zda zjištěné ekonomické jevy a formy jsou také dobré, vhodné a použitelné pro skutečné potřeby národního hospodářství. Tímto způsobem se lidem podařilo, a dnes se jim daří více než kdy jindy, způsobit děsivé škody ekonomice a s tím i národnímu společenství – vědecky vzato – a z tohoto důvodu nezměnitelným způsobem. Do této oblasti vstupuje zejména doktrína státního a soukromého úvěrového průmyslu a zejména doktrína úroku. Touto otázkou jsme se podrobně zabývali na jiném místě, zde snad postačí poukázat na skutečnost, že to, co dnes nazýváme národním hospodářstvím, je v podstatě pouze soukromoprávním kapitalistickým návodem k osobnímu obohacení a promyšleným pokusem o ospravedlnění lichvářského kapitalistického okrádání pracovní síly produktivních národů.

Za zmínku stojí, že mezi přednášejícími národní ekonomie je velmi velký procento Židů.

Pro laika je ještě pozoruhodnější vpád Židů do literární a umělecké sféry. pole.

Kdo se zamyslí nad naším současným divadlem, bude šokován nízkostí a cynismem, které se tam šíří. Platí to zejména pro moderní fenomén kinematografie. Drama zhýralců a prostopášníků vládne našim jevištím; s podvratnou a chytrou dialektikou je dobrému Němci vštěpováno, že morálka a etika, čest a svědomitost jsou v podstatě čirou hloupostí, bez níž se člověk nedostane dál. Tyto útoky na veřejnost doprovází židovské divadelní obtěžování, v němž znalosti umělecky založených lidí obvykle rozhodují méně než vděčnost divadelním a koncertním agentům těch, kteří se o místo ucházejí.

Pak ale následovala rozsáhlá manipulace s veřejným míněním prostřednictvím denního tisku. Téměř všechny velké noviny postupně přešly do židovského vlastnictví.
Tím se kruh kolem německého lidu uzavřel. K ekonomické vládě se přidala vláda intelektuální. Všechno, co škodilo židovským zájmům, bylo co nejdéle před veřejností zadržováno a umlčováno; pokud se přesto nějaké myšlenky nebo výkony prosadily, začal skutečný hon na čarodějnice, nejprve snahou zesměšnit takové snahy, a pokud ani to nepomohlo, musely se přistoupit k lžím, zkreslování a osobnímu očerňování. Pokusy o úplatky, výhrůžky a nakonec se člověk neostýchal ani ekonomicky zneužít nepohodlného protivníka nebo napomínače, nebo ho dokonce zabít.

Tato poslední nejstrašnější zbraň se obecně nepoužívala, nebo se používala jen zřídka, proti soukromým osobám, neboť reakce skutečného přítele lidu bez politického nebo státního mocenského postavení sotva kdy dosáhla určitého stupně účinnosti, než byl již zlomen záplavou lží a pomluv ve veřejných orgánech Židů.

Ve stranách byla nespokojenost mas přiživována extrémním přeháněním a rozdmýchávána třídní nenávist vůči majetným a jejich údajným ochráncům, státní moci a armádě. I zde – stejně jako všude v případě těchto útoků na národní stát – to byli Židé, kdo většinou agitovali a podněcovali. Stačí jen připomenout, že Karel Marx, zakladatel marxistické doktríny třídního boje, byl skutečně Žid (Mardochai

Machine Translated by Google

bylo jeho skutečné jméno). Jeho herold v Německu, Ferdinand Lassalle49, původně Feist Lasal, byl rovněž Žid.

Ve válce a revoluci bylo tedy židovské dílo zkázy proti německému státu dokonáno. Knížata byla vyhnána, důstojníkům strženy epolety, úředníci byli podrobeni hladu, aby mohli dát k dispozici svou pracovní sílu – nepostradatelnou i pro socialisticko-vysoce kapitalistický stát moderního Německa. Tímto způsobem byl německý národ odzbrojen, oslaben, oloupen o své vůdce, zbaven majetku a znásilněn, demoralizován a oslaben, zatímco všude ve veřejném životě, v ekonomice i politice, v umění i divadle, si Židé přivlastnili nezpochybnitelnou hegemonii.

Základem jejich vlády je jejich obrovské bohatství.

Přestože je Židů v poměru k hostitelskému národu málo, dokázali přenést všechny důležité pozice ve veřejném životě do rukou svých židovských rasových soudruhů nebo Němců blízce příbuzných Židům. Nicméně odstranění Židů z německého národního těla je zcela možné – tím spíše, že skutečná, životně důležitá produktivní činnost v průmyslu a zemědělství, v profesích a administrativě je téměř zcela prostá Židů.

Odstranění Židů z našeho národního celku by nenarušilo zemědělskou produkci – dosud jsem neviděl žádného Žida za pluhem, jak obíhá brázdu – ani by továrny nemusely zastavit kvůli nedostatku dělníků – pracovní síla by sice věděla, že žádný Žid netěží uhlí v těžké práci ani nestojí u výhně – naše pracoviště kovářů a zámečníků, tesařů a ševců by nezůstala osiřelá – domy by po vyhnání Židů v žádném případě nemusely zůstat v troskách, statistiky se nezmiňují o židovských zednících a tesařích, pokrývačích ani sklenářích. Ale ani v obchodě a řemesle by nedošlo ke stagnaci, kdyby tam Židé již nebyli. V oblasti dopravy se stát dosud příkladným způsobem staral o osobní a nákladní dopravu a kdo by vůbec viděl Židy jako železniční průvodčí nebo strojvedoucí –

nebo jako průvodčí tramvají, nebo jako vagónové či dopravní dělníci?

Ale i v oblasti typické predispozice Židů k obchodu a financím ukázaly vojenské administrativní posty před válkou, že byly schopny provádět pečlivou skladovací a zásobovací službu, v samotném obchodě působí statisíce obchodních úředníků a německých obchodníků, kteří chápou skutečné aspekty a potřeby obchodu, a ve státní bance a poštovní bance máme instituce, které by mohly tvořit základ zdravého národního hospodářství zbaveného židovské lupičské ekonomiky.

Pokud jsme v tomto poměrně krátkém přehledu viděli, že Židé v našem státním a národním životě nepředstavují v žádném případě nenahraditelnou funkci, že na druhou stranu zneužívají svou nadřazenost tím nejbezohlednějším způsobem ke škodě svých hostitelských národů, pak jako zřejmý a logický důsledek vyvstává požadavek na vyhnání Židů z našeho národa.
Občanem státu může být pouze ten, kdo se přihlásí k německému národnímu společenství50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) byl německo-židovský socialista, který se znal s Marxem, ačkoli ho ten považoval za oportunistu kvůli jeho ochotě ke kompromisu s konzervativním Bismarckem. Marx proto Lassalla nepodpořil, když ten založil Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Všeobecný německý dělnický spolek)

Asociace) v roce 1863 si kladla za cíl především získat všeobecné přímé volební právo.

50 Toto ustanovení bylo již zahrnuto ve druhé části norimberských zákonů z 15. září 1935, „Zákon o říšském občanství", čl. 2: „Občanem Říše je pouze ten poddaný, který je německé nebo spřízněné krve a který svým chováním prokazuje, že si přeje a je způsobilý věrně sloužit německému lidu a Říši." Úplné oddělení Židů od německé společnosti bylo nařízeno v první části těchto zákonů, „Zákony na ochranu německé krve a německé cti".

Machine Translated by Google

Z tohoto přezkumu rasové otázky přirozeně a nutně vyplývají i další důsledky zákazu imigrace východních Židů. Je naprostým nepochopením židovské otázky, pokud se někdo domnívá, že stačí odrazit východní Židy zákazem imigrace. Je naprosto nezbytné současně podrobit Židy nepřátelské vůči našemu lidu usazenému mezi námi zákonu cizinců. Východní Židé jsou samozřejmě velkou zásobárnou, ze které se Židé neustále doplňují. Velké nebezpečí, které tato imigrace sama o sobě zahrnuje, se jasně ukázalo na základě zkušeností posledních let. Během několika let se těmto východním Židům podařilo všemi možnými obchodními triky a vymoženostmi získat obrovské bohatství. Naše soudní síně jsou plné podvodů, kterých se dopouštějí takové cizí elementy. Stát nemá sebemenší zájem o imigraci takových lidí, kteří se nijak produktivně neprojevují.

Tento postoj národně socialistického státu k východním Židům nevylučuje, že Dokonce i příslušníci jiných národů, kteří na národním těle parazitují, mohou být vyhnáni.

Diskuse o těchto otázkách nás nyní vede k třetí části státní politiky Národní socialismus: k občanskému právu.

Občanské právo

Občanské právo musí být získáno. V tomto principu se národní socialismus značně liší od práva platného v současnosti, podle kterého může každý dospělý Němec starší 20 let, mužského i ženského pohlaví, vykonávat státní občanská práva. Stejně tak je dnes, podle Výmarské ústavy, tato možnost otevřena příslušníkům židovské rasy. Obdobně může toto státní členství získat kterýkoli cizinec splněním několika povrchních formalit.

Výmarská ústava obecně nechápe pojem státního občana, ale v článku 110 hovoří o příslušnosti ke státu a v článku 109 o rovných právech před zákonem pro všechny příslušníky státu mužského i ženského pohlaví. Nejasnost tohoto pojmu přirozeně vylučuje požadavek morálních a rasových předpokladů pro nabytí občanského práva. Naproti tomu článek 113 říšské ústavy bere cizojazyčné „části národa“ (!) pod svou zvláštní ochranu; ty „nemohou být znevýhodňovány ve svém svobodném tradičním rozvoji, zejména v užívání svého mateřského jazyka ve vzdělávání, jakož i ve vnitřní správě a výkonu spravedlnosti“.

Pokud srovnáme s tímto nejkomplexnějším zvážením cizích státních příslušníků praxi našeho Zákona na ochranu republiky proti vlastním národním soudruhům, povinnost vydávat takzvané válečné zločince nepříteli s jistotou zaručenou v článku 112, že „žádný Němec cizí vlády nesmí být vydán k pronásledování nebo trestu“, a pokud jednou srovnáme právě tento posledně zmíněný článek s nechvalně známými rozsudky Francouzů proti Kruppovi51 a jeho ředitelům, pak snad stačí odkaz na skutečnost, že autorem této ústavy byl Žid Preuss52, aby se na všechny tyto události jasně ukázalo.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) vedl v letech 1909 až 1941 leteckou základnu Friedricha Kruppa. Ve spolupráci s Reichswehrem pod vedením Hanse von Seeckta (1866-1936) se Krupp ujal tajného znovuvyzbrojení Německa v rozporu s Versailleskou smlouvou. V roce 1923, když Francouzi a Belgičané obsadili Porúří, Kruppovi také uložili pokutu za držení...
velký veřejný pohřeb třinácti dělníků továrny Krupp v Essenu, které Francouzi zastřelili během okupace.

52 Hugo Preuß (1860-1925) byl německo-židovský ministr vnitra Výmarské republiky a sehrál klíčovou roli při formulaci Výmarské ústavy z roku 1919.

Machine Translated by Google

Vedoucí myšlenkou německého státu nemůže být „šťastnější budoucnost Poláků“, jak řekl Betthmann-Hollweg53 v jednom ze svých nešťastných parlamentních projevů, ani zlepšení situace Židů v Rumunsku (podle Kuhlmanna)54, ale pouze blaho německého lidu. Toto vedoucí téma je vyjádřeno v národním a hospodářském programu NSDAP (Program, str. 35) pod bodem 7: „Práva a zájmy Němců předcházejí zájmům příslušníků cizích národů“ a pod bodem 6: „Kdo není Němcem, může v Německu žít pouze jako host a podléhat zákonu o cizincích“.

Podle toho musí být právo na státní občanství získáno. Lze jej také ztratit z důvodu nehodnosti. Je to právo, z něhož jsou Židé zásadně vyloučeni, a mohou být z něj vyloučeni i příslušníci jiných národů.

Vnitřní podmínkou pro žadatele o německé státní občanství je závazek k německé kultuře a společenství. Kdo se takto nezaváže k německému národu, kdo se prohlásí za nepřítele německého státu, kdo se cítí více spjat s příslušníky jiných národů než se svým lidem, nemůže získat žádná práva plynoucí z německého státního občanství, protože si ve skutečnosti nepřeje mít s německým společenstvím nic společného.

Zdá se být vskutku šílenstvím, když lidé, kteří zcela veřejně prohlašují, že neznají žádnou vlast zvanou Německo, jak to učinil Crispien55 a další, si stále přejí radit o osudu této země, když si jako zástupci lidu, jako delegáti nárokují, že se stále těší zvláštním výsadám a že se stále těší ochraně obzvláště přísných zákonů (ochraně republiky) pro případ, že by byli z tohoto parlamentu povýšeni do vládních funkcí.

Národně socialistický německý stát bude právě od takových mužů požadovat nejpřísnější zúčtování a členové revolučních vlád a parlamentů budou muset zpětně nést odpovědnost za své činy či opomenutí. Zákony, které mají být vypracovány na základě odpovědnosti všech osob zapojených do veřejného života, proto budou muset být obdařeny zpětnou mocí.

Zde se nejedná, jako v případě omylu německé revoluce, o boj hladových „proletářů“ proti nasyceným a nenasytným kapitalistům o mzdy, tedy o klamání zdravých a správných citů pracujících lidí myšlenkou třídního boje, ale zde jde o morální požadavek, aby nezodpovědnost současných příjemců současného parlamentního a vládního systému skončila a aby ti, kdo se nemírně obohatili na potřebách lidu nebo ti, kdo napomáhali machinacím jiných kruhů, byli potrestáni zaslouženým trestem.

Heslo: „Malí darebáci jsou oběšeni; velcí jsou propuštěni na svobodu“ by se nemělo ukázat jako pravdivé. Národně socialistický stát naopak při určování trestu zohlední skutečnost, že malí darebáci byli svedeni, jako velmi polehčující okolnost a na druhou stranu postaví velké zločince proti německému lidu před soud s naprostou přísností zákona.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) sloužil jako německý kancléř v letech 1909 až 1917. Během války Zdálo se, že Betthman-Hollweg upřednostňuje umírněnější politiku než tu, kterou prosazovali vojenští vůdci.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) působil jako německý ministr zahraničních věcí od srpna 1917 do Červenec 1918. V květnu 1918 vyjednal s Rumunskem Bukurešťský mír.

55 Arthur Crispien (1875-1946) byl v roce 1920 zvolen sociálnědemokratickým poslancem a v roce 1922 se stal spolupředsedou Sociálnědemokratické strany (SPD).

Machine Translated by Google

Očistná práce tohoto státního soudu se nyní v žádném případě nemůže zastavit u těch, kteří se s revolucí dostali k moci. Bude se muset zaměřit i na ty pod císařskou vládou, kteří svou nedbalostí umožnili tento německý pád. Hlavní viník – Bethmann-Hollweg – byl skutečně odebrán od svých pozemských soudců, totéž platí pro druhého nejvinnějšího – Erzbergera56, který jako otec ubohé parlamentní revoluce z července 1917 znovu probudil upadající touhu nepřátel po vítězství. Dokonce i Eisner57

a Rathenau byli odstraněni z místa své národoničící činnosti, sice nelegálním způsobem, ale podle železných zákonů dějin. Stále však žijí mnozí z těch, kteří organizací muničního úderu v lednu 1918 vrazili dýku do zad bojující armády, a stále žijí ti, kteří slovem i písmem zlomili vůli k vítězství, stále žijí ti, kteří kázali „mír bez vítězů a poražených“, stále žijí a přijímají to za správné, kteří zneužili utrpení lidu ve válce a revoluci k vlastnímu nepřiměřenému obohacení.

Takový národní politický požadavek jistě rozšíří strach a hrůzu a desetitisíce lidí se budou bát o své životy, protože nemají čisté srdce. Pro národní socialismus je však s tímto požadavkem na sociální spravedlnost otázkou osudu německého lidu, zda si německý lid najde cestu k ušlechtilému národu, nebo zda bude žít ubohý život v degradaci a korupci jako feláhský národ. Pro národní socialistické hnutí je jeho raisond'être také touto otázkou určen.

Právo na státní občanství tedy není něco, co bude vloženo do kolébky každému, kdo se v Německu narodí; spíše toto právo na státní občanství samo o sobě zahrnuje i nejvyšší morální závazky vůči státu a národu. Dodržování této odpovědnosti vůči státu a národu však musí být chráněno také možností, že toto právo může být v případě nehodnosti opět ztraceno.

Na druhou stranu, získání práva na státní občanství nebude aktem milosrdenství, ale nárokem, který může vznést každý pilný Němec, jenž se prokáže být hoden německé komunity a zaváže se k německé rasové a historické komunitě.
Ten, kdo splnil svou vojenskou a pracovní povinnost, ten, kdo je aktivní jako čestný pracovník ve svém povolání, má nárok na nabytí státního občanství.

S tímto právem státního občanství je však spojena i povinnost nezapomínat ve veškeré své práci na pohled na větší celek a také si být ve své hospodářské činnosti vždy vědom toho, že člověk musí svou práci do celku zařadit, to znamená, že i při plné svobodě v jednotlivých oblastech by činnost německého státního občana neměla být namířena proti blahu celku.

56 Matthias Erzberger (1875-1921) byl členem Deutsche Zentrumspartei (Katolické středové strany), který byl považován za pravou ruku Betthmana-Hollwega. Během války, v polovině roku 1917, naléhal na její ukončení dohodou a podkopal důvěru v německou armádu. Erzberger podepsal příměří ukončující první světovou válku a jako ministr financí Výmarské republiky podpořil Versailleskou smlouvu. V roce 1921 byl zavražděn ultranacionalistickými členy „Organizace konzul“ založené velitelem Freikorpsu Hermannem Ehrhardtem (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) byl německý židovský socialista, který zorganizoval revoluci, jež svrhla Wittelsbachovce. bavorské dynastie v listopadu 1918. Stal se republikánským premiérem Bavorska a na Bernské konferenci socialistů napadl umírněné socialisty za to, že neuznali vinu Německa za vypuknutí první světové války. V únoru 1919 byl zavražděn nacionalistou hrabětem Arcem von Valley.

Machine Translated by Google

Národní hospodářství

Úkolem národního hospodářství je uspokojování poptávky, a nikoli dosažení co nejvyššího úrokového výnosu z dluhového kapitálu.

Člověk by si myslel, že tento princip je pro každou ekonomiku samozřejmostí, a přesto se národně socialistická ekonomika liší od současné úrokové kapitalistické ekonomiky právě v tomto hlavním principu. Pro bezelstného člověka není tak snadné si představit národní ekonomiku, která neslouží uspokojování poptávky; a přesto je nyní třeba objasnit, že pro současné pány ekonomiky – bankovní a burzovní kapitál – má uspokojování poptávky v podstatě jen velmi malý význam. Mezinárodní kapitál má zájem

v něm jen potud, pokud lze toto uspokojení poptávky zneužít lichvářským kapitalistickým způsobem.

Ve skutečnosti se zde setkáváme se dvěma zásadně odlišnými postoji k ekonomice.
Jediným naléhavým požadavkem na celou ekonomiku ze strany celého obyvatelstva je přirozeně uspokojení potřeby potravin, poté uspokojení potřeby bydlení a oděvu a teprve poté jsou v sortimentu seřazeny všechny ostatní denní potřeby až po vyšší umění a kulturní potěšení. Mezi nimi se nacházejí podpůrné služby, celý dopravní systém a vše, co je s ním spojeno, obchod a finanční systém. Výroba zboží má ve zdravé ekonomice zase nejdůstojnější cíl pokrýt potřeby co nejlépe prostřednictvím platby, která pokrývá výrobní náklady a zahrnuje odpovídající pracovní příjem pro podnikatele a vhodný podíl na zisku, z něhož lze uhradit jak nevyhnutelné ztráty, tak i vylepšení a renovace v podniku.

Pozornost spravedlivého podnikatele se nezaměřuje na dosažení nepřiměřeného zisku v jednotlivých případech, i když by to šťastná náhoda umožnila. Spravedlivý podnikatel si je plně vědom svých národních hospodářských úkolů, zavést výrobu tak, aby potřeba mohla být pokryta s co nejmenšími náklady pro uživatele, aby zároveň podnik rostl a vzkvétal, aby výrobní náklady byly stále menší, aniž by se snižovaly mzdy.

Snad nejvýraznějším příkladem takového opravdového podnikatelského myšlení je Ernst Abbe[58], spoluzakladatel a ředitel závodu Zeiss v Jeně. Tento muž do značné míry dokonale pochopil tento národohospodářský úkol podnikatele a snažil se ho co nejlépe realizovat.

Ale v tomto ohledu také obecně nemáme žádný důvod si stěžovat na naše podnikatele před válkou. Muži jako Alfred Krupp[59], Mannesmann[60], Werner Siemens[61], Thyssen[62], Borsig[63], Krauss, Maffei[64] atd. si v dějinách německého průmyslu zajistili i společensky čestné místo. Všichni nebyli ovládáni jednostrannou honbou za ziskem,

[58] Ernst Abbe (1840-1905) byl fyzik a podnikatel, kterého najal Carl Zeiss, zakladatel Jenské společnosti. společnost Carl Zeiss AG, která vyráběla optické přístroje a systémy. Abbe se stal spolumajitelem firmy.

[59] Alfred Krupp (1812-1887) byl synem Friedricha Kruppa (1787-1826), který v roce 1811 založil společnost Krupp Cast Steel Company. Během jeho vedení se společnost stala předním výrobcem zbraní své doby.

[60] Společnost Mannesmann byla založena v roce 1890 a původně vyráběla bezešvé ocelové trubky.

[61] Werner Siemens (1816-1892) byl vynálezcem a zakladatelem společnosti Telegraphen-Bauanstalt v roce 1847. Společnost Siemens AG je jednou z největších elektrotechnologických společností na světě.

[62] August Thyssen (1842-1926) založil v roce 1867 železárny Thyssen-Foussol a získal další těžké průmyslové podniky, které se v roce 1926 sloučily do Vereinigte Stahlwerke, největšího těžebního a ocelářského kartelu na světě před druhou světovou válkou.

[63] Borsig byla lokomotivní společnost založená Augustem Borsigem (1804-1854) v roce 1837.

[64] Krauss-Maffei je společnost vyrábějící stroje, která byla založena v roce 1838.

Machine Translated by Google

Všichni si zůstali prostí a skromní, pouze prosperita jejich díla byla jejich vodítkem.

Neúnavná produktivní a vynalézavá síla německého průmyslu vedla k tomu, že nejen obrovský nárůst populace našel práci a chléb, ale že navzdory rostoucím mzdám, navzdory komplexnímu zlepšení životní úrovně všech vrstev obyvatelstva, mohly být nejdůležitější produkty zlevněny díky stále novým vylepšením a vynálezům. Německý manuální dělník by nikdy neměl zapomínat, že za to vděčí dělníkům s duševní činností.

A ještě jednu věc je třeba zde s veškerým důrazem zdůraznit: že základem a předpokladem pro tento vysoký rozkvět německé ekonomiky byla mocně vedená Bismarckova říše. Tyto dva faktory, jednotná a tedy silná politická situace Německé říše a nebývalá pracovitost německých podnikatelů a dělníků, umožnily, že bylo zaznamenáno komplexní zvýšení životní úrovně celého obyvatelstva, že bylo možné zajistit obrovské množství obyvatel Německa, aby bylo možné zajistit jídlo, oblečení a ubytování a že emigrace z Německa klesla na nepatrné počty.

Počty německé migrace v desetiletích po roce 1870 zahrnovaly pouze zdravý přebytek německého podnikatelského a obchodního ducha, který proudil do světa jako průkopníci německé pracovitosti a německé výkonnosti.

Celé národní hospodářství Německé říše z velké části splňovalo základní požadavky, které i my klademe na zdravé národní hospodářství.

Poptávka byla dostatečně pokryta. Nicméně i v té době se objevily hluboké
škody v naší ekonomice, které se projevovaly různými způsoby.

1. Naše státní finance se stále více zadlužovaly, a to současně s tím, jak německý lid bohatl a mocněl, jak produkty německé průmyslové a obchodní efektivity dobývaly odbytové trhy světa, jak naše vnitřní ekonomika kráčela od úspěchu k úspěchu a jak se zdravotní a životní podmínky rok od roku zlepšovaly.

Není to samozřejmě dobré znamení, pokud se dluhy stále zvětšují. Takový jev vždy poukazuje na to, že něco není v pořádku. Je totiž třeba považovat za naprosto absurdní a nesmyslné, pokud se stát, jehož občané se těší rostoucímu bohatství, zároveň nenachází ve stavu zdravých a prosperujících státních financí. To musí být o to překvapivější, když do Německé říše a spolkových zemí plynou mimořádně vysoké příjmy z jejich železnic, pošt a dolů, jakož i ze státních lesů atd., a to zcela nezávisle na skutečnosti, že si Říše a spolkové země mohly na základě své finanční suverenity nárokovat značnou daňovou kapacitu svých občanů.

2. Další hluboce zakořeněnou ekonomickou škodou bylo postupné zadlužování našich zemědělských a městských nemovitostí. Hnutí za pozemkovou reformu, které bylo proti tomu uplatněno, správně rozpoznalo velmi důležitou součást celého problému, aniž by bohužel dosáhlo plné účinnosti.

3. Skutečnost inflace našeho průmyslu prostřednictvím úvěrů všeho druhu měla také naplnit bystré pozorovatele obavami. V dobách rostoucí prosperity obchodní a průmyslové podniky jistě berou přijímání zahraničních peněz a s nimi spojené úrokové závazky na lehkou váhu, protože silně zvýšená pracovní a příjmová možnost skutečně umožňuje nést tato břemena.

Machine Translated by Google

Ale běda, když nastanou hospodářské krize! Pak se používání úvěrů vázaných na úroky projeví v celé své ekonomické zhoubnosti.

Forma akciové společnosti, která se v těchto letech objevila s faktickým oddělením kapitálu od práce s ním spojené, tj. oddělením čistě kapitalistických zájmů věřitelů na ziskovosti peněz od zdravé spolupráce individuálního podnikatele a od úplného ztotožnění jeho existence s jeho podnikem, podobně zasela semínko hlubokých ekonomických škod.

4. Rostoucí mocenské postavení bank, institutů obchodujících s penězi, mělo váženého přítele národa znepokojit. Z sluhů ekonomiky se banky staly neomezenými pány celého národního hospodářství. Pozoruhodným a významným způsobem toto rostoucí mocenské postavení bank v žádném případě nebylo doprovázeno současnou prosperitou našeho národního hospodářství, ale naopak, čím žalostnější se naše hospodářství stávalo, tím více se banky zveličovaly.

Nechceme se zde tímto vývojem hlouběji zabývat, k němu bude mnoho co říct v diskusi o čistě finanční a monetární ekonomice. Zmínka o čtyřnásobném kořeni velkých národních ekonomických škod způsobených finančním a úvěrovým systémem měla velký význam, protože právě tento aspekt celé ekonomiky se stal opakem skutečné národní ekonomiky, totiž jednostranné loupežnické ekonomiky finančních mocností.

Ten, komu se spontánně nevnucuje obraz těla zasaženého parazity, musí mít velký zájem na zachování současné situace nebo být závislý na příjemcích této vykořisťovatelské ekonomiky. To poslední bohužel platí u velmi velkého počtu lidí. Proto se vnitřní odpor vůči tomuto modernímu ekonomickému systému lupičských baronů neprojevuje odpovídajícím způsobem.

Je obzvláště špatné, že i věda, a vlastně zejména ta věda, která se těmito věcmi musí svědomitě zabývat, je až na několik výjimek (Othmar Spann65) stále pod vlivem současného zájmového kapitalistického hospodářství a nachází se na něm v závislosti. Současné národní hospodářství není vůdcem k pravdě a správnému poznání, ale stalo se mluvčím národní hospodářské kriminality.

Všechny velké pravdy a moudrost může každý prostý člověk pochopit a promyslet v jejich podstatných aspektech. S tím si však nelze plést fakt, že dospět k takovým základním znalostem přirozeně není tak jednoduché. Jistě, samotné poznání, intuice, je jako jasné světlo, které září v duši věčně žíznící po poznání. Obtížná je však následná práce rozumu, který musí usilovně skládat cihlu na cihlu, aby s co nejpečlivějším výběrem materiálů vybudoval celou myšlenkovou strukturu tak, aby se hotové dílo každému jevilo jako samozřejmé.

V takových případech pak není větší chvály, než když člověk občas sám dojde k takovým myšlenkám. Tak jsem se dočkal, když jsem pracoval na tomto díle (léto 1923),

65 Othmar Spann (1878-1950) byl rakouský antisocialistický ekonom a sociolog ovlivněný ekonomickými teoriemi Adama Müllera (1779-1829), který se stavěl proti materialistické liberální ekonomii Adama Smitha. V letech 1919 až 1938 působil jako profesor na Vídeňské univerzitě, kdy mu po ... byla profesura odebrána národními socialisty.
Anschluss (anexe) Rakouska. Ačkoli Spann sympatizoval s nacionalistickou orientací NSDAP, jeho názory na korporativistický stát nebyly národními socialisty zcela podporovány.

Machine Translated by Google

vynikající práce dnes již starého muže, rakouského inženýra W. Schobera66, v níž byl s nebývalou jasností již před 30 lety předpovězen celý katastrofální vývoj rakouské finanční a úvěrové situace.

Schober poukázal na skutečnost, že pouze úplný odklon od zásadně chybných národohospodářských doktrín by mohl zastavit katastrofální rozvoj národního hospodářství –
bohužel bez sebemenšího úspěchu.

Hlavní důvod tehdy spočíval v tom, že se Schoberovi přátelé z Křesťansko-socialistické strany po počátečním nadšeném souhlasu od něj odvrátili s línými výmluvami: „Čas ještě nenastal“, ale ve skutečnosti proto, že to nevyhovovalo křesťanským vysokým financím.

Banka už dávno přestala být důvěryhodným prostředníkem mezi úsporným kapitálem a pohledávkami ekonomiky a provozním kapitálem. Dnes mají velké banky své ředitele a delegáty zasedající ve všech akciových společnostech. Nic se nemůže stát, aniž by o tom banka věděla. A jaký má nyní banka v ekonomice zájem? Má jediný zájem na tom, aby kapitál přinášel co nejvyšší zisk; jakým způsobem je jí zcela lhostejné. Nevidí svůj úkol v oplodňování ekonomiky půjčováním peněz za nejnižší úrokové sazby právě tehdy, když je národní hospodářství ohroženo krizemi nejhoršího druhu – to by však byl její nejvyšší úkol –; velké banky spíše vystupují s úvěrovými balíčky a úvěrovými oznámeními právě v době, kdy výrobní průmysl nejnaléhavěji potřebuje předběžný úvěr pro svou práci.

Dále lze zvážit následující: Jakou potřebu banky pokrývají? – Někdo řekne: potřebu peněz. Samozřejmě. Ale jak a za jakých podmínek? Pekař, švec, majitel továrny, obchodník skutečně pokrývají skutečnou potřebu potravin, oblečení atd. a za to dostávají ekvivalentní hodnotu, cenu, v penězích nebo převodem peněz.
Tím je potřeba pokryta a majitel továrny atd. má opět k dispozici provozní kapitál na nákupy, výplatu mezd a další výrobu. Zde vidíme uzavřený ekonomický kruh. Výrobce pokrývá potřebu uživatele, peníze plní svůj vlastní úkol jako prostředník směnného obchodu a v rukou výrobce znovu hnojí ekonomiku.

V případě lichvářského obchodu je to zcela jiné. Zaprvé, pro žádnou banku neexistuje povinnost rozdávat své zboží – peníze – tak, jako například pro každého obchodníka. Může si tedy zajistit, že peníze dává pouze těm, kteří jsou jí příznivíí. Dále banka v největším počtu případů požaduje záruky, které daleko přesahují hodnotu úvěru, dále požaduje dluhopis, podle kterého se dlužník musí zavázat k splacení dluhu vším, co má a vydělá. Jinými slovy, proti rozdávání peněz banka přitahuje do své mocenské domény aktiva, která daleko přesahují půjčenou částku; také nechává vydat dluhopis, který vystavuje pracovní příjmy dlužníka jejímu uchopení. To však nestačí: za tuto dvojnásobně a mnohokrát zajištěnou půjčku peněz si banka nechává platit ještě více ve formě úroků, které se časem stávají enormními. Máme zde tedy co do činění s postupem, který z ekonomického hlediska vůbec není produktivním výkonem, zpětná platba – zástava, dluhový certifikát – je poskytnuta okamžitě a kromě toho musí dlužník souhlasit s další pokračující platbou, která za několik let přesáhne hodnotu přijatých peněz, aniž by zástavce...

66 Wenzel Schober (1846-1928) byl rakouský železniční inženýr, který – stejně jako vídeňský profesor Josef Schlesinger (1830-1901) – ve svých ekonomických spisech označil závislost na židovských mezinárodních financích za hlavní příčinu ekonomických problémů Rakouska. Mezi jeho hlavní díla patřily Die Noth und ihre Ursachen, 3 svazky, Vídeň, 1880-82, a Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

osvobození se nebo vyřešení dluhu. Takový finanční byznys je přirozeně z národního ekonomického hlediska absurdní, je to nefalšovaná lichva.

Pravý smysl pro úvěr, víru ve větší ekonomickou efektivitu někoho jiného, spočívá v tom, že majitel ušetřených peněz nevidí, že je schopen své peníze sám využít ziskovým způsobem, a proto se obrací na někoho, komu může důvěřovat, komu tyto peníze může svěřit a kdo mu nabízí záruku, že mu na požádání své úspory vrátí v plné výši a nezmenšené výši. Pokud půjčka posiluje dlužníka v jeho ekonomické pracovní schopnosti, takže by mohl dosáhnout podstatně většího zisku, lze to považovat za akt spravedlnosti nebo vděčnosti, pokud dlužník věřiteli kromě vrácení peněz poskytne také určitý podíl ze svého zisku. Tato koncepce soukromého peněžního a úvěrového hospodářství vládne celému středověku a tvořila jádro církevní doktríny o úrocích. Požadavek úroku byl považován za lichvu. Dnes se úrok, který církev považovala za lichvu, stal vskutku axiomatickým pro celé naše hospodářství – národohospodářský smysl pro úvěr se stal národohospodářským nesmyslem. Jistě, pro bohatého člověka je taková doktrína zdrojem trvalého a bezproblémového obohacení. Ne tak docela proto, že by zlato – jak by se rádo jevilo – ve skutečnosti bylo silou, která sama ze sebe produkuje peníze, nadlidským jevem, který, osvobozen od pozemských zákonů pomíjivosti, navždy a nehynoucně podrobuje vše svému kouzlu, ale proto, že je v moderní finanční a mezinárodní ekonomii vnímáno jednoduše jako zákon, že každý druh finančního majetku nese v sobě nárok na úrok, do jisté míry vrozený penězům, je toto nejmonstróznější převrácení vztahu mezi prací a penězi přijímáno jako zákon, jako něco, čeho se nelze dotknout, jako něco, pro co musí věda, která se jím zabývá, předložit velké množství ospravedlňujících důvodů.

Jen tak bylo možné odvést celé národní hospodářství od jeho jediného a přirozeného úkolu pokrývat potřeby a tím vytvářet práci a potraviny pro všechny a zneužít ho především jako nástroj k osobnímu obohacení vlastníků bankovního a burzovního kapitálu.

Oblíbeným trikem politického boje proti našemu hnutí je nyní to, že tento náš odpor proti vysoce kapitalistickému vykořisťování našeho národního hospodářství a náš boj za národní hospodářství uspokojující požadavky sociální spravedlnosti je prezentován jako protiklad mezi vlastnictvím a jinými formami vlastnictví, že náš požadavek „Veřejný zájem před vlastním zájmem“ je zatracován jako komunistický. Proti tomu bychom měli neustále poukazovat na článek 8 národního a hospodářského programu (Program, str. 35):

„Národní socialismus zásadně uznává soukromé vlastnictví a podřizuje ho...“
vládní ochrana“.

Úkolem legislativy však bude stanovit limity, pokud jde o
hromadění nepřiměřeného bohatství v rukou jednotlivců na úkor celku.

Pozitivně a pro samotné hospodářství vyvstává jako požadavek pro celé hospodářství a jeho úkoly v duchu národního socialismu požadavek č. 10 „Národního a hospodářského programu“: Všichni Němci tvoří pracovní společenství pro podporu společného blaha a kultury německého lidu.

Odtud se zase odvozuje morální požadavek, aby každý Němec pracoval intelektuálně i fyzicky podle svých sil, ale aby tato jeho práce byla začleněna do celku.

Zdůrazňuji, že se jedná o morální požadavek. Nejde tedy o vytvoření
nucení k práci, jak bylo zavedeno v Sovětském Rusku. Něco zcela jiného je

Machine Translated by Google

zavedení námi požadovaného roku povinné práce pro každého Němce před získáním plných státních občanských práv.

Je to opět zcela jiné, než že naším hlavním cílem je právě zajištění bezstarostného stáří pro všechny národní soudruhy, kteří pilně pracovali v mládí i dospělosti.
Právě v případě národního hospodářství, které není neustále vystaveno krevnímu tlaku úrokové a mýtné povinnosti vůči půjčkovému kapitálu, bude, musí a může být snadno dosaženo toho, aby rozdávalo velké přebytky takovým způsobem, aby všem národním soudruhům byl po dosažení určitého věku nebo v případě předčasné pracovní neschopnosti zajištěn vhodný a přiměřený starobní důchod – podobný důchodovému odchodu úředníků.

Tento sociálně-politický požadavek zde uvádím proto, že splnění tohoto úkolu patří k výkonnosti celého národního hospodářství, protože je to bod, který nejenže dokáže neustále říkat dělníkovi v nejširším slova smyslu: Musíš pracovat!, ale protože za pracovním nutkáním vytváří něco uklidňujícího a smiřujícího - vyhlídku na zajištěné stáří pro každého, kdo po celý život plnil svou povinnost.

Do rámce základního uznání soukromého vlastnictví jako základu našeho hospodářství patří přirozeně i skutečnost, že každý Němec je chráněn ve své svobodné možnosti vydělávat si na živobytí a ve svobodném nakládání se svým pracovním příjmem a nabytým majetkem (č. 11 „Národního a hospodářského programu“). Omezení tohoto základního práva je přípustné pouze zákonem, přičemž by se mělo řídit zásadou, že za práci je považována pouze taková práce, která není namířena proti zájmům společnosti. Řetězový obchod a spekulace nepochybně také způsobují mnoho práce; podobně zloděj při své „práci“ často prolije více kapek potu než zedník při stavbě domu, ale taková „práce“ směřuje sice pouze k jednostrannému osobnímu obohacení na úkor a na újmu jiných. Taková „práce“ je proto obecně škodlivá a musí být proto trestána se vší přísností.

Takové výslovné určení není v žádném případě zbytečné, neboť z právní praxe je až příliš často a v děsivé míře patrné, kolik věcí je tam označeno za poctivou práci. Existuje také celá řada činností, které jsou velmi blízko hranici, kde je těžké říci, že tato práce ještě ladí „s celkem“.

V každém případě musí být vytvořeny právní nástroje, aby mohly být potlačeny všechny tyto aktivity nebo podniky, které jsou fyzicky nebo intelektuálně namířeny proti národnímu zdraví. Totéž platí pro zneužívání nouze obyvatelstva prostřednictvím spekulací a lichvy.

Pro takovou havěť, která je nepřátelská vůči národu, požadujeme trest smrti. Finanční
Trest nebo dokonce odnětí svobody je proti takovým bezskrupulózním lidem neúčinný.

Stručně řečeno, hospodářská politika národního socialismu bude usilovat o odstranění v podstatě falešného zaměření ekonomiky na ziskovost a z tohoto důvodu bude znovu nastolovat jediný správný a rozumný úkol národní ekonomiky: uspokojování poptávky.

To v žádném případě nevylučuje příjem a zisk obchodníka, továrníka a poctivých podnikatelů; naopak, v žádném případě by neměly být vytvářeny obtíže pro oprávněné úsilí o výdělek, pokud je toto úsilí v souladu s veřejným zájmem.

Jde tedy o projímadlo a následně o udržení německé ekonomiky, která je bezproblémová jak ve svých formách, tak i ve svých výkonech. Tím je třeba rozumět to, co požaduje bod 12 „Národního a hospodářského programu“: Zdravá kombinace velkých, středních a malých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, zůstává zachována.

Machine Translated by Google

Tím je také uvedeno základní postavení národního socialismu vůči různým společenským řádům.

Národní socialismus bude všemi prostředky podporovat a prosazovat zemědělce jako základ silného národa a obživy obyvatelstva.

Pokud bod 17 Programu obsahuje klauzuli, která předpokládá bezplatné vyvlastnění za zvláštních okolností, mělo se tím za cíl pouze, jak prohlásil Adolf Hitler 13. dubna 1928, „vytvoření právních možností pro případnou konfiskaci půdy, která byla získána nezákonným způsobem nebo nebyla spravována z hlediska blaha lidu. To je tedy namířeno především proti židovským pozemkovým spekulativním společnostem“. Tato klauzule byla tedy určena pouze k ochraně domorodého obyvatelstva.

Pro národní socialismus je obzvláště drahá prosperita a nezávislost zdravé obchodní a merkantilní střední třídy.

A dokonce ani ve formách výroby takzvaného těžkého průmyslu není z pohledu nacionálního socialismu nic podstatného, proti čemu by se dalo namítat. Právě tento velký průmysl příkladným způsobem racionalizoval vše, to znamená, že se nevyhnul žádným nákladům, aby dosáhl lepších a jednodušších výrobních metod. Současné přetížení podniků –
usilování o komunizaci – s nadměrným počtem lidí, kteří jsou skutečně postrádatelní (myslíme zde především na nutnost udržovat si vlastní daňové a pojišťovací úředníky atd.) přirozeně působí přímo proti znárodňovacímu úsilí průmyslu.

Na závěr těchto hospodářsko-politických úkolů národního socialismu stojí další obrovský organizační výkon: „Zavedení roku pracovní povinnosti pro každého Němce“.

I zde je to hluboce morální princip, který tento požadavek vynucuje – povinnost.

Kdo si přeje uplatnit práva státního občanství, musí také státu sloužit, musí také prokázat svou povinnost a loajalitu ke svému státu svým činem, a to bez odměny, tj. s možností obohacení, přesně tak, jako voják slouží své vlasti.

V myšlence povinné pracovní služby zahlédneme plně doplňující myšlenku k myšlence všeobecné vojenské služby.

I když bychom rádi považovali za možné podstatně zkrátit výcvik na to, aby se stali schopnými vojáky, ve srovnání s dřívější dvouletou a tříletou vojenskou službou, považujeme za nezbytné a vhodné, aby se každý mladý Němec seznámil s jednou nebo více obchodními činnostmi, v nichž může sloužit státu.

Vědomí povinnosti ohledně kvality práce utrpělo pod vládou strojů a pod ještě ničivější doktrínou třídního nepřátelství dělníků vůči podnikatelům natolik, že se vzdělávání v této oblasti pod přísným státním vedením podle jednotných principů jeví jako zcela nezbytné. Právě podnikatelé v dobrém slova smyslu takovou instituci uvítají a nebudou ji v žádném případě považovat za konkurenci. Taková pracovní armáda nemůže být konkurencí již proto, že podle zkušeností musí být každá produktivní ekonomická činnost státu nadměrně zatížena jeho úředním aparátem, protože zaměstnávání a vzdělávání mladé nezkušené pracovní síly spotřebovává příliš mnoho jeho efektivity.

Na druhou stranu bude úkolem tohoto roku pracovní služby lépe seznámit mladé lidi v modelových státních podnicích se všemi pokroky v oblasti techniky. Měli by, pokud

Machine Translated by Google

pokud možno pokrýt skutečné potřeby pracovní síly a národních soudruhů sloužících ve vojenské službě.

Státní konkurence se zbytkem národního hospodářství tedy nepřipadá v úvahu, nanejvýš by mohl v určitých oblastech působit jako regulátor cen s tržními cenami, které by stále ponechávaly svobodným řemeslníkům a svobodným podnikatelům široký prostor pro rozumný zisk.

Úkolem tohoto manifestu nemůže být zacházet do dalších detailů. Nicméně je nutné je stručně načrtnout a osvětlit, neboť víme, že správné řešení této otázky bude nesmírně prospěšné pro oživení naší hospodářské morálky, a to nezávisle na prospěchu, který celé hospodářství získá z toho, že se probudí myšlenka povinnosti vůči práci jako morální povinnosti vůči národu.

Pokud jde o postavení státu-občana ve vztahu k národnímu hospodářství
Bismarck jednou prohlásil:

"Nežijeme proto, abychom byli šťastní, ale abychom plnili své povinnosti."

Tato morální zásada je také základem našeho postoje vůči státu a
ekonomika.

Machine Translated by Google

Národní finanční reforma – Peníze a úvěr v
Národně socialistický stát

'Zásada zájmu.'

Požadavek na zrušení úrokového otroctví je v politickém programu průlomově nový. Už jen tato skutečnost by stačila nejširším kruhům k tomu, aby se postavily k nejprudšímu odporu proti nacismu.

Zdaleka největší část odpůrců tvoří ti, kteří v důsledku současné úrokové kapitalistické ekonomiky skutečně ztratili všechno a kteří, vychováni v těchto myšlenkách, se stále obávají ztráty již ztracených privilegií. Tato opozice ve skutečnosti nemá žádný impuls, neboť právě absence jakéhokoli vnitřního impulsu je charakteristická pro kruh uvězněný v ideálu kapitálového důchodu.

Další skupinou jsou ti, kteří jsou závislí na půjčkách, nebo si to alespoň myslí.
Tato skupina se přirozeně neobává zrušení povinnosti platit úroky, ale obává se, že by nedostala žádný další provozní kapitál, pokud by vše nezůstalo jako dřív.

Další skupinou jsou skvělí národní ekonomové, pro které je odpor k problému
Osvobození od úroku je alfou a omegou jejich národní ekonomické moudrosti.

Další skupinou jsou zlomyslní lidé, kteří sice nemají lepší názor, ale z osobních nebo stranických taktických důvodů bojují proti tomuto základnímu požadavku nacismu falešnými tvrzeními a zkresleními.

Že kruhy mezinárodních financí uplatňující pravidlo úroku jsou právě na
Vzhledem k tomuto požadavku jsou našimi nejnesmiřitelnějšími a nejzapjatějšími nepřáteli samozřejmostí.

S výjimkou zlomyslné a profesionálně zainteresované opozice jsou hlavními důvody nepřátelského a nedůvěřivého postoje - nevědomost a intelektuální lenost, hloupost.

Máme zde co do činění s poměrně silnými odpůrci, s odpůrci, mezi nimiž selhává jakýkoli systém, který se člověk pokusí prosadit, kteří se stahují jako medúzy před tlakem přesvědčivých vysvětlení, ale ihned po uvolnění tlaku se opět vracejí ke starým způsobům myšlení.

Co se tedy rozumí pod pojmem „úrokové otroctví“? Úrokovým otroctvím je třeba rozumět úrokově vázaný dluh státu a lidu vůči nadnárodním finančním mocnostem. Zde se tedy jedná o novou formu otroctví, otroctví nadvlády financí. Toto otroctví je děsivější a krutější než jakákoli forma vlády pod nadvládou absolutních knížat, protože je vykonáváno neosobním způsobem, bez jakéhokoli lidského citu, posedlé pouze nenasytným instinktem expanze a zvětšování, s nesrovnatelnou chtivostí po moci.

Obvyklý výraz pro existenci tohoto pravidla zní: „Peníze hýbou světem“.
Peníze se zde však používají pouze jako symbol nadvlády nad finanční mocí. Peníze samotné, kovové a papírové měny, samy o sobě přirozeně nejsou ani dobré, ani špatné a nevykonávají žádnou vládu. Peníze jako měna jsou nezbytné pro směnu zboží a služeb. Proto jsou všechny pokusy zabývat se vládou finančních mocností pouze z pohledu peněz od začátku chybné a odsouzené k neúčinnosti, protože v případě této vlády se ve skutečnosti nezabýváme otázkou úzkého měnového systému, ale otázkami moci.

Peníze jako nástroj moci samy o sobě, jak již bylo zmíněno, nejsou ani dobré, ani špatné, záleží pouze na jejich použití. Skutečnost, že je lze použít i vražedně, tj. zneužít, neznamená, že...

Machine Translated by Google

žádným způsobem neutralizovat jeho nekonečně rozmanité a nepostradatelné užitečné možnosti využití. I peníze, používané užitečným způsobem, mají blahodárný vliv na národní hospodářství. Peníze nebyly neprávem nazývány krví v těle národního hospodářství. Dokud peníze zůstanou věrné svému úkolu jako prostředek směny, dokud jsou přijaté nebo vydělané peníze opět směřovány zpět do ekonomiky, nemohou mít žádný škodlivý vliv na národní hospodářství.

Nyní přichází na řadu jeden faktor: touha používat peníze jako způsob spoření. Tato touha je sama o sobě zcela oprávněná, naopak si lze jen plně přát, aby se smysl pro spoření mohl znovu uctít, pokud – ano, pokud – by spoření za současných okolností vůbec bylo možné. Trvalá, hrozivá devalvace našich německých peněz v důsledku nezodpovědné státní finanční politiky skutečně činí spoření hloupostí, protože po několika týdnech nebo dnech může hodnota peněz klesnout na zlomek své dřívější hodnoty. Pokud tedy peníze mají plnit svůj úkol jako spořicí peníze, musí mít stabilní hodnotu.

Protože německé peníze z důvodů, které budeme muset ještě prozkoumat, nemají v tuto chvíli stabilní hodnotu a ani nemohou mít stabilní hodnotu, hledá německý střadatel v každém nestabilním období takové peníze stabilní hodnoty. Takovými penězi stabilní hodnoty jsou tzv. ušlechtilé měny, dolary, švýcarské franky a nizozemské guldeny, peníze skandinávských národů atd., jakož i kovové peníze z drahých kovů.

Nyní však proti této touze po akumulaci stabilních peněz stojí národní ekonomický úkol peněz jakožto provozního kapitálu ekonomiky. Abychom tuto otázku pochopili v celé její hloubce, musíme se držet skutečnosti, že peníze podle své podstaty nejsou a neměly by být ničím jiným než „známkou vykonané práce“. Obvyklé vysvětlení: „Peníze jsou prostředkem směny“ není v žádném případě mylné, ale otázku nevyčerpává. Úkolem peněz, a dokonce jejich nejdůležitějším, je zprostředkovávat směnu zboží. Tento úkol však plní i jiné věci, jako jsou čajové sáčky Číňanů, mušle kauri černochů atd. Nejvnitřnější podstatou peněz, které dnes stát vydává, stejně jako peněžních náhražek, je, že jsou to známky – dalo by se říci i poukázky – nějaké práce vykonané jinými osobami. „Vykonanou prací“ musíme chápat zcela komplexně každý ekonomický produkt, tedy i suroviny, neboť i ty mají obchodní nebo prodejní hodnotu pouze tehdy, jsou-li vytěženy a uvedeny na trh. Aby se tato směna zboží mezi sebou usnadnila, ba aby to v komplikované ekonomice vůbec bylo možné, musel být vynalezen prostředek směny, který by přímo umožnil, aby výrobce pouze jednoho zboží mohl uspokojovat své rozmanité potřeby prostřednictvím tohoto prostředku směny, který měl všeobecnou platnost. Švec vyrábí boty a kozačky rok co rok - ale potřebuje svůj denní chléb, maso, mléko, vejce, potřebuje oblečení atd. Pekař, od kterého si švec kupuje chléb, může sice potřebovat jeden nebo dva páry bot ročně, ale nemůže být ve skutečnosti celý rok placen za všechen chléb, který všichni sní, jen za boty, musí sice také platit svému mlynáři a dodavateli palivového dříví za mouku a palivo, ale ani tito nemohou používat další boty, protože sami už boty a kozačky dostávají od jiného ševce.

Pekař ale přirozeně nemůže mlynáři platit za mouku svými vlastními výrobky, pekař musí péct chléb pro komunitu. Jinými slovy: čistě směnná ekonomika je v rozvinutém národním hospodářství s rozsáhlou dělbou práce zcela nemožná. Směnný prostředník
je proto nezbytný. V nejobecnější podobě musí být tímto směnným prostředníkem obecně uznávaný, státem chráněný záznam o produkci národního hospodářství; za tyto záznamy musí být také možné něco koupit a každý musí být povinen poskytovat své obchodní produkty za tyto směnné peníze.

Machine Translated by Google

Je například také mylné říkat, že peníze jsou záznamem vykonané práce.
Tyto peníze sice lze přijmout jako vykonanou práci, ale ne proto, že by jimi byl již dokončen ekonomický cyklus, ale proto, že tyto peníze jsou skutečně záznamem každé z mnoha vykonaných pracovních činností – záznamy, kterými si každý může uspokojit své životní potřeby a další potřeby. Teprve když je tato potřeba pokryta a peníze jsou vráceny zpět do ekonomiky, je základní cyklus peněz dokončen. Pokud však peníze zůstanou ležet jako hromaděné nebo ušetřené peníze v jedné ruce, pak se provede pouze polovina směny, pouze polovina cyklu. Peníze ještě nesplnily svůj účel, naopak, byly odtaženy od cíle, pro který byly vynalezeny a pro který existují. Musíme zásadně prohlásit, že toto přerušení národohospodářského úkolu peněz je z národohospodářských a národopolitických důvodů nepřípustné. Je zřejmé, že nemůže být každá přijatá finanční částka okamžitě vyplacena, že finanční trh musí být zásoben penězi natolik, aby si každý soukromý člověk mohl ekonomicky zařídit tak, aby si pro sebe ponechal částky na pokrytí svých měsíčních potřeb nebo částky na větší jednorázové roční služby, ale musí být z národního hospodářství prohlášeno za zcela nepřípustné, aby se měna vydávaná státem pro blaho společnosti stahovala z veřejného oběhu jako nahromaděné peníze.

Finančnímu systému tedy odpovídá i povinnost utrácet, tj. povinnost
vrátit získané peníze zpět do oběhu.

Lze zde také zcela důrazně uvést, že tím není v žádném případě znemožněno spoření. Spoření, chápané správně, v žádném případě není lakomým a lakomým hromaděním peněz, ale – pokud chceme použít oblíbenou kombinaci myšlenky spoření s dětskou pomocí –
, Jde o tvorbu a získávání zboží, koupi nebo stavbu malého domu, nákup cenných předmětů, sbírek, knih, obrazů, domácích potřeb, rozšíření a zlepšení podniku, rozšíření zásob atd., a to je mnohem lepší „úspora“ než hromadění zlata.

Právě my Němci jsme museli v této otázce podstoupit výchovu k nejvelkolepějšímu světonázoru. Toto správné „spoření“, které jsme právě popsali, se nejlépe odměnilo, falešné, zaměřené na peníze, bylo hořce pomstěno.

Tento neomylně správný cit lidu i v těchto věcech se zcela správně odráží v ságách a pohádkách. Nahromaděné peníze se promění v bezcennou hroudu nebo zmizí, nebo přinesou nekonečné neštěstí. Na druhou stranu, vždy a všude ten, kdo svou pílí „něčeho dosáhl“ – a pod tímto zdravým uvažováním vždy chápe kvetoucí soukromou ekonomiku, ať už obchodní, komerční nebo průmyslovou –

získal si respekt a úctu. Takový rozvoj bohatství je bezproblémový, není namířen proti duchu peněz, je jakožto prosperující člen celé ekonomiky sociální v nejlepším slova smyslu.

Po těchto krátkých, ale nezbytných, protože zásadních, postřezích o finančním systému se vraťme k výchozímu bodu naší otázky: „Co rozumíme pod pojmem úrokové otroctví?“

Pokud v důsledku zadržování peněz v rukou lidí, kteří si nejsou vědomi národního ekonomického úkolu peněz, nebo ještě více v rukou těch, kteří chtějí shromážděné peníze používat jako nástroj moci, dojde k patové situaci, peníze, které zůstávají v oběhu, se stanou vzácnějšími, dochází k finanční tísni. Ale ti, kteří peníze vlastní, je stále nevrací zpět do oběhu národním ekonomickým zdravým způsobem, protože sami uspokojují trvalé potřeby a nechávají si postavit domy nebo koupit jiné...

Machine Translated by Google

komerční nebo průmyslové produkty. Neberou tedy podnikateli nebo majiteli továrny, který provozní kapitál pro údržbu svého podniku bezpochyby potřebuje, jeho produkty, ale dávají mu peníze, které nelegitimně zadržují, v národohospodářském smyslu, za zvláštní poplatek – za úrok. Národní ekonomický tlak
začíná.

Vztah výroby zboží – výrobce – národního hospodářského dělníka k penězům se jedním tahem obrátí vzhůru nohama. Peníze, které měly podle své podstaty a vynálezu sloužit ekonomice, se náhle emancipovaly a vyvíjejí tlak na výrobu zboží. Začíná finanční vláda. Soukromá ekonomika je jistě ráda, že si může alespoň takto udržet své podniky, neboť se cítí povinna sloužit výrobě národního hospodářství. Hromaditel peněz z tohoto pocitu národní hospodářské povinnosti národního hospodářského dělníka odvozuje dvojí výhodu: zaprvé si nechá vystavit dluhopis – tedy právní titul – podle kterého dlužník celým svým majetkem ručí za nezmenšené splácení vypůjčených částek, ve většině případů jsou zcela konkrétně zastaveny další určité předměty majetku, a zadruhé se dlužník musí dále zavázat k neustálé dodatečné platbě, kterou nazýváme úrokem.

Garantovaný úvěr tedy není poskytován z důvodů, které by odpovídaly doslovnému významu slova úvěr, tj. důvěře ve větší ekonomickou efektivitu a výkonnost, ale čistě s úmyslem využít potřeby ekonomického podnikatele opatřit si bez námahy část svého pracovního příjmu. Úvěr také není poskytován za účelem podpory výroby, ale pouze za účelem „ziskového“ držení peněz. Pro jaké podniky je úvěr použit, je věřiteli v podstatě zcela lhostejné; pokud o něj má zájem, děje se tak pouze proto, aby se ujistil, že jeho peníze jsou v bezpečí a především že jsou také efektivně úročeny.

Obecně řečeno, úvěrový systém zprostředkovaný bankami je dnes vybudován tak, že kapitalista, držitel peněz a úvěru, je obecně zcela oddělen od práce. Nemá vůbec žádný osobní vztah k různým odvětvím výroby, ve kterých „nechává své peníze pracovat“, jak praví oblíbený zavádějící výraz. Co ví akcionář o „Girmes“, „Pöge“, „Weser“, „Riebeck Montan“, „Otavi“, „Salitrera“, „Steaua Romana“67, co ví o tom, co se v těchto závodech vyrábí? Nemá na tom žádný zájem, má pouze jednostranný zájem, zda akcie rostou nebo klesají a jak vysoké jsou dividendy, které jeho kapitál přináší. Je také zcela lhostejné, zda akciové společnosti nebo jiné formy kapitalistické činnosti (akciová společnost, společnost s ručením omezeným, odbory atd.) slouží výrobě obecně. Hlavní, jediná rozhodující věc je – „ziskovost“. Důkazem toho je obrovská popularita, které se bankovní akcie těší. Velké banky, stejně jako všechny úvěrové instituce, obecně nevykonávají žádnou produktivní práci ve smyslu výroby zboží. Zde, ve velkém bankovním systému, oslavuje myšlenka úroku – tedy možnost převést obrovský podíl příjmů z produktivní práce do vlastnictví pouhého vlastníka peněz, a to pro něj zcela bez námahy – skutečné orgie. Dnes už téměř neexistuje podnik, který by nebyl nějak závislý na bance, který by nebyl řízen čistě úrokově-kapitalistickou formou. Celá národní hospodářská práce je závislá na bankovním a burzovním kapitálu a je s ním vázána na úroky.

67 Girmes je textilní společnost založená Johannesem Girmesem (1854-1912); Weser byla loďařská společnost, Riebeck-Montan byla těžební společnost, Otavi byla těžební a železniční společnost, Salitrera byla chilská společnost na výrobu ledku a Steaua Romana je rumunská společnost na rafinaci ropy.

Machine Translated by Google

Páni bank – vysoké finance – jsou tím zároveň i pány výroby. Záleží na nich, zda se práce zastaví, nebo zda je trh zaplaven obrovským množstvím odpadu. Pro organizovaný soukromý sektor je uspokojování poptávky zcela vedlejší záležitostí.

V případě této úrokové kapitalistické ekonomické formy moderního úvěrového systému máme tedy co do činění s nejúplnější národohospodářskou nemorálností, s totálním zvrácením významu finančního a úvěrového systému ze služebníka ekonomiky do pozice absolutního pána ekonomiky.

Tvořivá a produktivní práce se stala otrokem a světu vládne lstivě dravý, věčně pohyblivý židovský duch lichvy. Vydírání možné pouze vykouzlením umělého stavu nouze prostřednictvím celostátního ekonomicky nelegitimního zadržování peněz. A to je dnes považováno za spravedlivé, za právo, kterého se nikdo neodváží dotknout, protože ho to přivádí do konfliktu se světovládnoucí mocí velkého půjčkového kapitálu.

Područí zájmu bylo zdokonaleno!

Dokončeno bylo tím, že svůdné umění mobilního ducha dokázalo připoutat i stát, daného ochránce finančního systému, k úrokovému otroctví, takže i on se svázanýma rukama uznal mezinárodní kapitál za svého pána a nechal se odvést od svého skutečného úkolu ochránce národního hospodářství do pozice exekutora, výběrčího úroků z velkého dluhového kapitálu.

Machine Translated by Google

Národní finanční ekonomika

Naším zvláštním úkolem je nyní sledovat tento vývoj národního finančního hospodářství.

I zde bude správné začít s určením faktů, jak jsou dnes zjištěny.

Výrazným jevem v národním životě národů západního kulturního kruhu je obrovský dluh všech států. Ať už vítězné, nebo poražené, všechny nesou obrovské dluhové břemeno ve svých národních ekonomikách, těžce postižených válkou.

Nejvýznamnějším statistickým dílem Britského impéria je Statesman Yearbook; tato oficiální národní ročenka poskytuje jednotlivým státům přesný přehled o stavu jejich veřejných dluhů atd.

Podle něj činil dluh Anglie – tedy anglické dělnické třídy – vůči mezinárodnímu kapitálu – k 31. březnu 1930 7 596 000 000 liber šterlinků s roční úrokovou platbou kolem 350 milionů liber šterlinků. Je docela užitečné převést tuto částku na německé marky, protože takto nejlépe vidíme, že v této úrokové otázce jde o mezinárodní otázku nejširšího rozsahu.

Francie dluží svým vnitřním i zahraničním věřitelům z titulu úroků přibližně 279 miliard zlatých franků.

Spojené státy americké, požehnaná země dolaru, nese veřejný dluh
zátěž ve výši přibližně 16 miliard dolarů.

V Kanadě, Austrálii, Indii, Itálii, Československu, Polsku, všude nacházíme stejný ubohý obraz beznadějného dluhu států a s nimi i národů vůči mezinárodnímu kapitálu. Všude se národní život točí kolem jedné otázky: Jak splácíme úroky z našich půjček, tedy z našich dluhů vůči mezinárodním financím, vůči velkému půjčkovému kapitálu?

Ministerstva financí ve všech státech se neúnavně snaží získat nové daňové zdroje, parlamenty měsíce radí k novým daňovým zákonům, ale veškerý odpor je marný. Před majestátností mezinárodního lichvářského kapitálu a jeho oprávněnými „legálními“ nároky na úrokové platby se parlamenty a vlády znovu a znovu hroutí a utlačují své národy nebývalým daňovým břemenem, místo aby se odvážily skoncovat s tímto obrovským mezinárodním podvodem jednoznačným „ne“.

Nespravedlnost se stala zákonem, pán otrokem.

Jak se věci mají v naší ubohé vlasti, zažíváme denně i hodinu za hodinu.

Mladý německý dělnický gigant povstal násilně a mocně poté, co dosáhl národní jednoty krví a železem. Jeho neúnavná práce, jeho tvůrčí duch přinášely stále nové vynálezy. Německý podnikatelský duch a odvaha dobyly světové trhy. S úžasem a úzkostí se francouzský a anglický úvěrový kapitál Rothschildů a dalších bankovních magnátů, stejně jako trustový kapitál amerických finančníků, Kahnů, Loebů, Speyerů atd., cítil nejvážněji ohrožen ve své ziskovosti. Hodnota německé marky, tedy kvalita a levnost německých výrobků, stále rostla, dalo se odhadnout, kdy marka dosáhne hodnoty dolaru, než bude anglický světový obchod překonán Německem, bylo vidět, jak se po celém světě berou za vzor německá dopravní zařízení, německé vzdělávací instituce, německé hygienické organizace, německé městské správy, německé vojenské metody, bylo vidět, jak všude na světě němečtí inženýři jako průkopníci německé pracovní kapacity stavěli železnice, mosty a ulice. To vše však znamenalo, že ziskovost půjčeného kapitálu...

Machine Translated by Google

po celém světě byl ohrožen mezinárodními financemi. Tehdy se mezinárodní finance s pomocí mezinárodního zednářství rozhodly obklíčit Německo a za použití všech prostředků lží a pomluv vykreslit Německo jako nepřítele světa. – Eduard VII. byl v této šachové hře pouze figurkou posunutou vpřed. Nacionalistické vášně proti Německu byly rozdmýchány, a to jak v Anglii, tak i ve Francii. Ukazovat na politickou prehistorii světové války sem nepatří, ale v každém případě je jisté, že německá strana, navzdory své vojenské síle, byla prohrána, protože obecně nelze hovořit o politické protihře proti hře intrik mocností Dohody (srov. Rosenberg, Mezinárodní zednářství 68).

Ani jediná skupina, která v Německu stále měla zahraničněpolitický instinkt, Všeněmecká69, neměla tušení, že tento silný boj mezi ozbrojenými národy nebyl o politický úspěch, ale směřoval k cíli finančního podrobení německých dělníků úrokovému otroctví mezinárodního kapitálu. Militaristické přemožení Německa bylo přirozeně zvláštním cílem Francie, zničení německého námořnictva zvláštním cílem Anglie, ale nad oběma těmito imperialistickými cíli Francie i Anglie vždy stála snaha o světovládu mezinárodního kapitálu.

Zatímco se národy navzájem trhaly v divokém boji a krev nejlepších tekla v potocích na bojištích, židovstvo celého světa se hnulo. Pro celé Judeji nastal čas žně.

Vysoké finance financovaly světovou válku; ve všech národech světa seděli židovští písaři v redakcích mezinárodního tisku, lhali a podněcovali národy k stále novým útokům jeden proti druhému. 26 států bylo tímto způsobem zavlečeno do války proti ústředním mocnostem. Z východu se proudem valil do německých zemí proud východních Židů; ti se tlačili vpřed, smlouvali, okrádali a obohacovali se, zmocňovali se bytů ve městech a získávali vše, co mohli získat. Ve vojensko-průmyslových společnostech se o tuto záležitost drancování a špatného řízení německé pracovní síly starali příslušníci židovské rasy a Židé se protlačovali do všech pozic ve státě a ekonomice. Vnitřní demoralizaci rovněž vědomě vedli Židé, Haasové, Dittmannové, Cohnové, Luxemburgové, Barthové, pak Parvus-Helphandovi, Eisnerovi, Levienové, Gradnauerové70, agitovali a podněcovali, podporovali ambiciózní lidé, blázni a moceradební zločinci proti německému lidu.

---

68 Alfred Rosenberg vydal dílo s názvem Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), stejně jako Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) v řadě Nationsozialistische Bibliothek, sv.9.

69 Alldeutscher Verband byla německá nacionalistická organizace založená v roce 1891. Během první světové války spolek propagoval německé expanzivní cíle a po válce podporoval generála Ericha Ludendorffa (1865-1937) v jeho tvrzení, že Německo bylo ve válce zrazeno („bodnuto do zad“) socialisty a demokraty.

70 Hugo Haase (1863-1919) byl židovský socialista, který se v roce 1911 stal předsedou Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD) spolu s německým demokratem Augustem Bebelem. Prohlásil se za pacifistu a v červenci 1914 zorganizoval obrovské protiválečné shromáždění. Wilhelm Dittmann (1874-1954) byl prominentním členem SPD, který byl v únoru 1918 odsouzen k trestu odnětí svobody za účast na stávce berlínských zbrojních dělníků. Během a po listopadové revoluci po skončení první světové války hrál Dittmann aktivní parlamentní roli jako člen Nezávislé sociálnědemokratické strany Německa (USPD). V roce 1933, po Hitlerově nástupu k moci, Dittmann uprchl do Švýcarska. Oskar Cohn (1869-1934) byl židovský politik, který spolupracoval s Karlem Liebknechtem, zakladatelem Spartakistické ligy, a byl zarytým sionistou. Uprchl.
do Paříže v roce 1933. Rosa Luxemburgová (1871-1919) byla židovská marxistka, která spolu s Liebknechtem založila Spartakovskou ligu, z níž se nakonec stala Komunistická strana Německa (KPD). Luxemburgová i Liebknecht byli v roce 1919 zavražděni Freikorpsem. Emil Barth (1879-1941) vstoupil do USPD v roce 1917 a byl jedním ze šesti členů Rady zástupců lidu (Rat der Volksbeauftragten), ustavené v listopadu 1918 po pádu německé monarchie (dalšími členy byli Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann a Otto Landsberg z SPD a Haase a Dittman z USPD).

Alexander Parvus (rozený Israel Helfand) (1867-1924) byl běloruský Žid z ghetta, který sehrál klíčovou roli v uskutečňování marxistické strategie „permanentní revoluce“ prostřednictvím svých různých mezinárodních kontaktů s Rosou Luxemburgovou, Leninem, Trockým a...
Mladí Turci. Max Levien (1885-1937) byl ruský židovský bolševik, který se v roce 1913 stal německým občanem a členem

Machine Translated by Google

Takto se německý národ konečně zhroutil zevnitř. Judská hvězda vzplanula krvavě rudě. Poslední národ, který pevně odolal mezinárodním financím a jejich čarodějnictví, se zhroutil, odhodil zbraně a sklonil se před strašlivým jhem versailleského diktátu. Krvácející z tisíce ran, bez vůdce, ne ve skutečnosti kvůli vyhnání knížat, neboť právě tito zcela selhali jako skuteční vůdci, byl německý národ svými parlamenty a parlamentními vládami s osudným rozsudkem, který lze v takových chvílích vždy použít, s frází „Aby se předešlo horšímu“, veden do úrokového otroctví dlužného kapitálu.

KPD (Komunistické strany Německa). V dubnu 1919 Levien spolu s dalším ruským židovským členem KPD, Eugenem Levinem (1883-1919), založil Bavorskou sovětskou republiku. Tento „sovětský“ experiment však potlačil prezident Friedrich Ebert, který k udržování pořádku v Mnichově najal Freikorps. Levine byl Freikorpsem v květnu 1919 zatčen a popraven, ale Levien uprchl do Rakouska a Sovětského svazu, kde byl v roce 1937 během Stalinovy Velké čistky také popraven. Georg Gradnauer (1866-1946) byl židovský člen SPD, který po zrušení Saského království sloužil jako první ministerský předseda Saska. Jako umírněný socialista se s pomocí Freikorpsu pokusil potlačit radikály v Lipsku, následujíc příklad Eberta v Mnichově. To ho stálo volební ztráty a v roce 1920 byl donucen rezignovat.

Machine Translated by Google

Versailleský diktát, Dawesův pakt a Youngův plán

Cíl světové války byl dosažen: Německo, nejpracovitější a nejefektivnější národ světa, bylo odstraněno jako konkurent na světovém trhu, vojensky přemoženo, zbaveno vůdců, svedeno a otráveno falešnými marxistickými doktrínami, morálně rozpadlo a pohřbeno pod horou dluhů, které se už nikdy nemůže zbavit, ale muselo navždy sloužit jako otrok zájmů mezinárodního kapitálu.

Podle londýnského splátkového plánu muselo Německo uznat úrok-
s dluhem ve výši 132 miliard zlatých marek a k tomuto dluhu byly připočteny i úroky.

Bylo by to směšné, kdyby to nebylo tak děsivě vážné a kdyby to nepřátelé nebrali tak nemilosrdně, přesně v rozporu se všemi prázdnými frázemi pacifistů: „ale nebude to tak zlé“ a „rozumnost zvítězí“. Ne! Nezvítězí! A mezinárodní finance udělají vše pro to, aby Německo trvale udržely v tomto zájmovém otroctví. Osvobodit se můžeme jen my sami.

Hlubokou tragédií německého národa je, že jakkoli je obecně efektivní ve svém úzkém pracovním kruhu, okamžitě se stává nejistým, když pozvedne svůj pohled za hranice každodenní práce a postaví se před velké světové události. Zde svědomitý a přesný Němec ztrácí veškerou míru, stává se vizionářem a nadšencem. „Německý profesor“, který ve své specializaci dosahuje vynikajících výsledků, se tváří v tvář věcem světa stává objektem humorných novin, od zapomenutí deštníku až po bujarou rozvláčnost ideologů; německý důstojník, důvěřující ve vynikající výkonnost svých vojsk, má sklon podceňovat duchovní nepředvídatelnosti politické povahy a sílu idejí, a tím zpochybňovat konečný úspěch; německý úředník má tendenci považovat se za šéfa obyvatelstva místo za služebníka celku.

Takže v německém charakteru vidíme ve velkém i malém tuto katastrofální vlastnost: Němci jsou specialisté a snílci. Jednotlivě efektivnější a pilnější ve všech odborných oblastech než kterýkoli jiný národ, dokonce zcela schopní nadchnout se pro jakoukoli velkou myšlenku a s hrdinskou statečností obětovat za ni život, ale méně zkušení v tom, aby viděli a nalezli správné řešení v mezilehlém kruhu mezinárodních ekonomických a politických záležitostí.

Odrazem takové základní charakterové vlastnosti Němce v politické oblasti je jeho tolik politováníhodný nedostatek národního cítění a jeho politická neschopnost. Průměrnému Němci do jisté míry chybí smysl pro velké objednávky; proto většinou také nechápe, že tato čísla dluhů jsou ve skutečnosti jeho osudem, že tato čísla, že uznání tohoto dluhu a ochota a snaha splatit tento dluh penězi a hmotným zbožím je základním důvodem celé zoufalé situace německého národa.
Mnohem méně však vidí, že příjemci této německé platební povinnosti ve skutečnosti nejsou ostatní národy, ale výhradně – mezinárodní finance.

Pro mezinárodní finance však není splácení půjčky v žádném případě důležité, pouze trvalá povinnost platit úroky. To a jedině proto mezinárodní finance, které tvořily Versailleský diktát ve své finanční části, stanovily základní částku od začátku tak fantasticky vysoko, že o splácení nelze nikdy uvažovat, ale i při případném snížení základní částky (v každém případě pouze se současným zvýšením úrokové sazby) bude Německo trvale drženo v úrokovém otroctví.

Machine Translated by Google

Vnucení této úrokové vlády našim chudým pracovitým lidem bylo konečným cílem světové války to byl cíl vysokých financí a tohoto cíle bylo plně dosaženo.

Příslušné klauzule Versailleského diktátu jsou tak děsivé, tak jasně ukazují veškerou závažnost a ničivou tvrdost této úrokové vlády, která vydává vše, co máme a pro co pracujeme, do sevření mezinárodních financí, že je v následujících úryvcích cituji:

> Čl. 231. Spojenecké a přidružené vlády prohlašují a Německo uznává (!), že Německo a jeho spojenci jsou jako původci (!) odpovědní za všechny ztráty a škody, které Spojenecké a přidružené vlády a jejich členové utrpěli v důsledku války, která jim byla vnucena útokem Německa a jeho spojenců.

Ačkoli se v čl. 232 poměrně cynicky uznává, „že zdroje Německa nestačí k zajištění úplné restituce všech těchto ztrát a škod“, přesto se požaduje závazek, „aby všechny tyto ztráty a škody byly nahrazeny“.

> Článek 233 říká: „Rozsah škod určí reparační komise.“

> Článek 234 říká: „Reparační komise bude pravidelně testovat platební schopnost Německa... Nemůže však prominout žádnou částku bez souhlasu jednotlivých vlád zastoupených v komisi.“

> Článek 234 stanoví: „Německo zaplatí před stanovením konečné výše nároku na odškodnění ... 20 miliard marek ve zlatě (ve zlatě, zboží, lodích, cenných papírech nebo jiným způsobem)“

> Německo kromě toho vydá dluhopisy uvedené v článku 12c přílohy II.

A nyní přichází na řadu, krásně uklizené a téměř na konci tohoto článku 12c přílohy II v oddíle VIII takzvané Versailleské mírové smlouvy, finančně-politické uškrcení Německa. Tento článek 12 ve svých nejdůležitějších bodech říká toto:

> Komise má veškeré pravomoci a vykonává veškeré pravomoci, které jí jsou touto smlouvou zaručeny.
>
> Komise má obecně nejkomplexnější pravomoc dohledu a vymáhání, pokud jde o otázky reparací. Musí dodržovat následující podmínky a ustanovení:
>
> a) Každá část celkové částky stanovených pohledávek, která není uhrazena ve zlatě, loděmi, cennými papíry nebo zbožím či jiným způsobem, musí být Německem zajištěna za podmínek stanovených Komisí převodem odpovídající částky do dluhopisů nebo závazků jakéhokoli druhu, aby se dlužná částka uznala.
>
> b) Komise bude pravidelně vyhodnocovat platební schopnost Německa a zkoumat německý daňový systém (!), aby za prvé veškeré příjmy Německa, včetně příjmů určených na úrokovou a dluhovou obsluhu jeho domácích úvěrů, byly přednostně (!) použity k úhradě částek, které dluží z titulu, popř.

Machine Translated by Google

reparace a za druhé, aby se získala jistota, že německý daňový systém je přesně (!) stejně represivní jako systém jakékoli jiné mocnosti zastoupené v Komisi.

Tento odstavec je ďábelsky zaměřen na trvalé utlačování Německa, prakticky obsahuje možnost, s odkazem na nějaký malý lupičský stát, v němž jsou vyhlášeny neomezené daně, jednoduše stanovit uvalení stejných daní i v Německu. Zároveň však s brutální upřímností uznává, že i ostatní národy by měly být drženy ve stejném dluhovém otroctví. A nyní přichází nechvalně známý odstavec c.

c) Aby se usnadnilo a provedlo obnovení hospodářského života ve spojeneckých a přidružených zemích, obdrží Komise, jak je stanoveno v článku 232, od Německa první platbu jako záruku a uznání jeho viny, která se skládá z dluhopisů splatných držitelům ve zlatě, které jsou osvobozeny od všech daní nebo poplatků jakéhokoli druhu (!), které jsou zavedeny nebo mohou být zavedeny vládami Říše nebo německých států. Tyto dluhopisy jsou vydávány ve splátkách (!) a to ve třech splátkách, jak je stanoveno níže: 1. 20 miliard zlatých marek má být zaplaceno okamžitě. 2. 40 miliard zlatých marek bude vydáno v dluhopisech, které mají nést úrok s dodatečným poplatkem 5 % + 1 % na amortizaci od roku 1926. 3. Bude okamžitě vydán písemný závazek zaplatit dalších 40 miliard zlatých marek v dluhopisech s krytím 5 % úrokem.

Tato klauzule je jádrem celého versailleského diktátu. Víme, že londýnský Ultimatum71 nejenže stanovilo méně plateb, ale naopak stanovilo celou částku na 132 miliard zlatých marek. Článek 16 pak výslovně prohlašuje: „Od 1. května 1921 musí německá vláda platit úroky ze svého dluhu.“ Úroková sazba je stanovena na 5 procent.

Pak následuje článek 17, který upravuje každé porušení:

Čl. 17. Pokud by se Německo opozdilo s plněním jakéhokoli dluhu, který mu ukládá předchozí část smlouvy, Komise o tomto porušení neprodleně informuje každou zúčastněnou mocnost a současně navrhne opatření, která mají být proti němu přijata.

A nyní následuje jedna z nejodpornějších klauzulí celé smlouvy:

Článek 18. Německo se zavazuje, že nebude vykládat opatření, která jsou oprávněna (a co by nebylo oprávněno v očích nepřátel?) přijímat proti úmyslnému (!) nedodržení požadavků Německa, jako nepřátelské zacházení (!). Tato opatření by mohla spočívat v zákazech dovozu a hospodářských a finančních sankcích a obecně (!) ve všech opatřeních (!), která by se mohla zúčastněným vládám jevit jako vyžadovaná okolnostmi.

Touto klauzulí se přirozeně otevírají dveře i brány každému, i tomu nejbrutálnějšímu teroru, a německá vláda dále výslovně podepsala, že nesmí brát v úvahu ani

71 Poté, co Mezispojenecká reparační komise v lednu 1921 stanovila částku, kterou muselo Německo zaplatit jako reparace, na 269 miliard zlatých marek, předložil britský premiér David Lloyd-George 5. května 1921 německému velvyslanci v Londýně šestidenní ultimátum, podle kterého, pokud Německo neuzná splacení 132 miliard marek (poněkud odlišný výpočet než 269 miliard z ledna) a další ustanovení Versailleské smlouvy, Spojenci obsadí Porúří.

Machine Translated by Google

největší útlak, vraždění Němců, nejbrutálnější vyhnání, drancování, ničení atd. „jako nepřátelské zacházení“!

Toto písemné doručení německého lidu krutému, pomstychtivému a neúprosnému nepříteli je, dále, předpokládáno navždy, neboť článek 23 říká:

> Komise bude rozpuštěna, jakmile Německo a jeho spojenci zaplatí všechny částky, které dluží za provedení této smlouvy nebo podle rozhodnutí Komise, a jakmile budou všechny tyto částky nebo jejich ekvivalenty rozděleny mezi zúčastněné mocnosti.

Toto je věčné úrokové otroctví Německa.

Možná naši političtí přátelé i nepřátelé nyní pochopí, co je třeba chápat pod úrokovým otroctvím, možná pochopíme, proč je zrušení tohoto strašného úrokového otroctví středem našich požadavků. Možná také pochopíme, proč je v případě tohoto požadavku mezinárodní otázkou prvního řádu. Pro Německo je to prostě otázka osudu a i pro ostatní národy je to nejrozhodující otázka pro uzdravení.

Ve srovnání s touto mezinárodní otázkou všechny ostatní otázky upadají do nicoty, neboť bez prolomení úrokového otroctví není vzestup produktivních národů obecně možný. Pokud by se nyní zahájené úrokové otroctví zachovalo, bůh Mamon by nastoupil na trůn. Bůh je mrtev, duše národů umírají, svět zaplňuje lidský chaos jakožto úroková otroci mezinárodních financí. Peníze vládnou světu.

Ustanovení Versailleského diktátu byla v roce 1924 zásadními body nahrazena Dawesovým paktem. Nyní, po obavách z inflace, mělo další drancování Německa pokračovat „na pevnějším základě“. Vysoké finance umožnily vydávání nejrůznějších záruk, z nichž nejvýznamnější a nejrozsáhlejší je třeba zmínit odnárodnění Říšské banky a Říšských železnic. Navzdory všem proroctvím o „stříbrném mraku“ se německá ekonomika nadále hroutila a nemožnost plateb podle Dawesova paktu si nakonec uvědomili i slepě zuřiví sadisté jeho implementace. Namísto Dawesova paktu vstoupil Youngův plán. Měl přinést „úlevy“. Nyní je konec.

přijít.

Nejpřesnější informace poskytuje 7. svazek Národně socialistické knihovny (cena 1,80 marek) o hrůzách Dawesova paktu, který obsahuje reprint původního textu spolu s obsáhlým kritickým komentářem. 13. svazek této série se zabývá hlavními body Youngova plánu.

Machine Translated by Google

Úvěrová ekonomika

„Pokud stát potřebuje peníze, musí si je půjčit od těch svých občanů, kteří jich mají více, než sami mohou použít. Za vrácení těchto peněz musí přirozeně platit úroky, jinak je nedostane, vždyť už má dost problémů se splácením svých půjček."

Tuto formulaci použil se mnou v berlínské diskusi bývalý socialistický ministr Dr. David72 . Uvádím ji zde záměrně, protože příkladným způsobem odráží zájem kapitalistického způsobu myšlení naší doby; skutečnost, že byl ze všeho nejvíc marxistou, dodává celku zvláštní přitažlivost.

Nyní vím ze stovek diskusí a přednášek, že výše uvedená formulace je tak plně odvozena ze současného zájmového kapitalistického světa idejí, že by sotva kdo pocítil falešnost tohoto vysvětlení úrokové a dluhové ekonomiky státu, natož aby na něj našel správnou odpověď.

To má velmi jednoduchý psychologický důvod, a to, že výše uvedené vysvětlení se vztahuje na pokrytí peněžní potřeby soukromého člověka v rámci úrokově-kapitalistické formy ekonomiky.

Pro jednotlivého soukromníka, stejně jako pro soukromou ekonomiku obecně, platí věta: „Pokud někdo potřebuje peníze, musí si je půjčit za úrok od těch, kteří vlastní více peněz, než kolik si sám může dovolit."

Musíme se však vyhnout zodpovídání otázek národní finanční ekonomiky z pohledu soukromého kapitalismu, ale ze státního hlediska. Myslím tím, že by bylo skutečně velkým neštěstím, kdyby se tento způsob myšlení soukromé ekonomiky jednoduše a bezvýhradně přenesl na národní ekonomiku.

Stát se svými mocenskými nástroji, svou suverénní mocí, vskutku nelze ztotožňovat s žádným náhodným soukromým člověkem. Stát disponuje třemi mocnými možnostmi, kterými si na základě své suverenity může zajistit plnění svých úkolů. Jsou to jeho služební suverenita, jeho mincovní suverenita a jeho finanční suverenita.

Služební suverenitou je třeba rozumět svrchované právo státu povolávat své občany k bezplatným službám. Tato suverenita státu nad jednotlivcem se v nejsilnější míře projevuje v povinné vojenské službě a ještě více ve válečné službě. Tváří v tvář požadavkům, které může stát od svých občanů klást v době války, musí všechny soukromé úvahy ustoupit. Rodina, povolání, podnikání a výdělek, vše musí být zticha, když stát volá své syny pod vlajku. Stát však může povolat své občany nejen k válečné službě, může je povolat i k velkým hospodářským podnikům. Vzpomínáme si na zákon o pomocné službě, který však bohužel, na rozdíl od vojenské služby, poskytoval vysokou a stále rostoucí odměnu za vykonané služby, takže brzy vznikla hluboká propast mezi frontovými vojáky, kteří museli denně obětovat své životy za vlast – bez odměny – a těmi, kteří byli zaměstnáni ve vlasti, chráněni za frontou, za vysokou mzdu. Jen mimochodem si lze připomenout i silné výkony jiných národů, které byly založeny na služebních povinnostech: vzpomeňme si na stavbu Čínské zdi, na obestavení našich středověkých měst.

Prakticky by tedy plně spadalo do mocenské suverenity státu

72 Eduard David (1863-1930) působil jako ministr vnitra Výmarské republiky od června do října 1919.

Machine Translated by Google

oživit a rozšířit starou ruční a týmovou službu73 a řešit s nimi tímto způsobem velké hospodářské úkoly pro likvidaci stávajících sil.

Mincovní suverenita státu je druhým zdrojem moci, z něhož může stát přímo pokrýt svou potřebu peněz. Nikdo nezpochybňuje právo státu razit mince nebo vydávat státní pokladniční bankovky, ba dokonce stát na základě své suverenity vyrábí peníze ze všech možných zdrojů. Z mědi, niklu, železa, porcelánu, hliníku a především z – papíru. Stačí mi připomenout dobu, kdy naše říšská vláda považovala za oprávněné vydávat denně 100 000 000 000 000 marek a stále více nových papírových peněz. Nebudeme se zde podrobněji zabývat otázkou, zda to bylo správné a přijatelné, musíme zde pouze konstatovat, že stát může svou potřebu skutečně pokrýt na základě své mincovní suverenity a že není nucen „půjčovat si peníze na úrok od těch svých občanů, kteří jich mají více, než sami mohou použít“.

Finanční nebo daňová suverenita státu stejně tak nebude moci být nikým napadena a ten, kdo by ji napadl a snažil se ji prakticky provádět jako jednotlivec, by mohl pocítit autoritu státu v podobě soudního vykonavatele. Finanční nebo daňová suverenita státu, tj. právo státu volat své občany k finančním službám, je stejně zřejmé a staré jako státní struktury. Tato forma je také nejpřirozenější a nejzdravější, i když v této oblasti bylo naší době vyhrazeno proměnit rozumný smysl pro zdanění v naprostý nesmysl a udělat z daňového systému prostředek k totálnímu drancování lidu ve prospěch nadnárodních finančních mocností. Ani zde by nás otázka přípustnosti daní neměla dále zaměstnávat, ale pouze skutečnost, že stát je velmi dobře schopen pokrýt svou peněžní potřebu prostřednictvím daní, tedy opět způsobem, který není přístupný soukromé ekonomice, ale který absolutně odstraňuje nutnost státu uspokojovat svou peněžní potřebu přijetím povinnosti platit úroky kapitalistům.

Stát, stejně jako každý soukromý člověk, má jistě přirozeně další možnost pokrýt svou potřebu zadlužováním. Ale to je pro soukromého člověka již dvousečná zbraň; pro stát je to však, řečeno prostou a dobrou němčinou, nejhloupější věc, jakou může vůbec udělat. Ale je to nejen nejhloupější věc, nýbrž je to vyloženě zločinné vůči poslání státu jako ochránce společných zájmů.

Úvěrová ekonomika států prakticky zničila státy a vydala je do rukou mezinárodních financí, vydala bohatství národů finančním mocnostem a dnes jsou státní úvěry tou strašlivou pijavicí, od níž se národy nemohou osvobodit a skrze kterou se bezmocně zhroutí, pokud rozhodně neukončíme tento strašidelný jev zlomením úrokového otroctví.

Tímto se nacházíme uprostřed oblasti národní finanční politiky, tedy v oblasti, ve které se normální Němec vůbec necítí jako doma. Co si teď počít se všemi těmi mnoha a velkými čísly? Normální občan státu obecně nečte rozpočtové debaty a má takovou náboženskou úctu k tajným cestám a klamným způsobům finančního umění, že by se jich nejraději úplně vyhnul. V podvědomí to jistě souvisí i s tím, že každý jednotlivec v sobě nosí tak slabý cit pro daňovou suverenitu státu a nikdo si nepřeje, aby mu byla připomínána čísla. Teprve když mu domů přiletí daňové papíry, moderní člověk si všimne, že se ho tyto věci skutečně značně týkají a že je vždy obětí všelijakých falešných národních finančních politik.

73 Zemědělské služby, ať už manuální nebo se zvířaty, které od zemědělců požadovali jejich páni ve středověku

Machine Translated by Google

Je mimořádně pozoruhodné, že záležitosti národní finanční politiky v podstatě vůbec nejsou tak neprůhledné a tajemné, jak se na první pohled zdají, ba dokonce jsou v podstatě tak jasné a jednoduché, že je alespoň v hrubých rysech dokáže pochopit každý průměrný člověk.

Není tedy třeba žádných velkých ústavních vysvětlení, že stát má velmi dobře popsané možnosti, jak pokrýt svou peněžní potřebu, neboť každý ví a na vlastní kůži zažil, jaká je podstata služební suverenity státu, a každý denně dostává do ruky papírové bankovky vydávané státem a nikdo není ušetřen daně. Bylo by proto tou nejpřirozenější věcí na světě, kdyby stát pokrýval svou peněžní potřebu výhradně těmito třemi způsoby.

Pro soukromého člověka však tyto tři cesty nejsou otevřené, neboť by nemohl úspěšně povolat svého bližního do práce nebo daňové služby, ani by nebyl v bezpečí, kdyby se pokusil sám tisknout peníze a uvádět je do oběhu. Pro něj existuje ve skutečnosti pouze cesta k zadlužení se na úrocích, pokud si již absolutně myslí, že se může uspokojit pouze s penězi jiných a nemůže se zadlužování vyhnout.

Ale to, že stát obecně považuje za správný jediný způsob, jak přijímat úročené půjčky – tedy dluhy, když peníze potřebuje – a svá další suverénní práva dnes uplatňuje pouze nenápadně, aby od lidí vymohl vzniklé dluhy, to jsou podmínky, pro které se marně hledá rozumné vysvětlení. Žádné rozumné vysvětlení pro to skutečně neexistuje, existuje pouze skutečnost, že celé naše myšlení, i v národních finančně-politických záležitostech, je směřováno nebo zkorumpováno soukromokapitalistickým způsobem. Při takovém všeobecném znečištění veřejného mínění hrají taková zdánlivě logická vysvětlení státní úvěrové politiky, o kterých jsem informoval, velkou, ba dokonce naprosto důležitou roli.

Žid se i v těchto záležitostech ukázal jako mistr psychagogie. V takových případech je vždy velmi těžké nemluvit hned obecně o přímé korupci odpovědných státníků, předpoklad je zřejmý, a přesto ve většině případů nedošlo k žádné korupci, ale pouze k nejistotě v záležitostech finančního a úvěrového systému, k krátkozrakosti a uspokojení se s realitou, které vedly k tomu, že státní finanční správy pomalu, ale jistě upadaly do úvěrového deliria, z něhož dosud nevidí východisko.

K tomuto vývoji okolností velmi zásadním způsobem přispěla skutečnost, že financování velkých veřejných prací, jako je výstavba železnic atd., které slibovaly příjmy, prostřednictvím půjček bylo zpočátku považováno za neškodné. Rozhodlo se takto: Z příjmů železnic nebo vodních cest lze okamžitě pokrýt úroky, pak máme ceny skutečně pod kontrolou. Stát si ze svých vlastních zdrojů nemůže tak velké práce najednou vybrat ze své pokladny, a tak s radostí přijímá nabízenou úvěrovou pomoc bank. To vládě odstraňuje starosti se schvalováním nových daní ve státním parlamentu, likvidní zdroje státu se nevyžadují a železnice mohou snadno platit úroky z přebytků. Svůdné umění úvěrového kapitálu, který sám o sobě nemůže s penězi nic dělat, pokud nenajde nikoho, kdo by mu je vezl a navíc jim zaplatil úroky, dokázalo proměnit černé v bílé a stát sám ve výběrčího úroků pro soukromý kapitál.

I ta nejjednodušší ekonomická reflexe ze strany vlády nebo parlamentu, vědomé si své odpovědnosti, by však měla vést k následujícímu: Pokud někdo postaví železnice ze zahraničních peněz a musí za to rok co rok platit pouze 5% úrok se vším, co s tím souvisí, splatí celou částku už za 20 let, tedy jednorázově za 40 let.

Machine Translated by Google

Už dvakrát po sobě a přesto tentýž dluh zůstává nesplacený. Tyto mimořádné částky, které mnohonásobně převyšují počáteční investiční náklady, musí být skutečně znovu nepřímo vybrány od lidí, celého obyvatelstva, které musí platit železniční dopravní tarify zvýšené přesně podle těchto úroků. Jednorázové oznámení lidu o velké železniční dani je, nebo by bylo, lepší. Pak by tyto dávky samozřejmě byly po několik let poněkud utlačující, ale také ne o moc déle, protože dopravní náklady a železnice by se velmi brzy staly skutečně bezdlužným aktivem státu, které by mu později zajistilo vysoké roční příjmy. Ale je to starý příběh, že člověk by raději usekl psovi ocas kousek po kousku, protože si myslí, že by to pro něj bylo mnohem méně bolestivé. Opak je samozřejmě pravdou. Investiční náklady takového národního podniku musí sice platit obyvatelstvo, ale pokud jsou rozvíjeny na půjčky, pak se k nim nevyhnutelně přidávají i úroky, které v průběhu let mnohonásobně převyšují samotný dluh. Financovat takové veřejné práce prostřednictvím půjček je proto čirou finanční hloupostí. Již zde můžeme poukázat na to, co stát zachrání před jeho úvěrovým šílenstvím: nikdo nemůže státu zakázat, například pro takové produktivní podniky, vydávat dobropisy, státní pokladniční dobropisy a tím platit za práce. Taková tvorba státních peněz v případech, kdy o inflaci vůbec nemůže být řeč, protože i pro nové žetony existuje nová hodnota, by jedním tahem vyřešila všechny obtíže a navždy osvobodila stát a lid od úročeného dluhu vůči soukromému kapitálu.

Tuto problematiku budeme muset podrobněji rozebrat na jiném místě. Zkušená finanční správa by měla být schopna zařídit věci tak, aby se takové rozsáhlé práce prováděly ze zvláštních daní spolu s využitím dalších zdrojů příjmů státu a pouze s částečnou emisí nových bankovek. Tato možnost by samozřejmě do značné míry nastala pouze tehdy, kdyby všechny ostatní státní výdaje, zejména tzv. neproduktivní na správu, soudnictví, školství atd., mohly být pokryty z přebytků státních obchodních podniků.

Vzhledem k současné frenetické deficitní ekonomice železnic, pošt atd. to může znít ironicky, a přesto jsme od takových možností nebyli tak daleko, jak jsem ukázal již v roce 1919 ve svém prvním příspěvku v Süddeutsche Monatshefte (únor) „Co teď?“ pod nadpisem „Radikální prostředky“. Od tohoto ideálního stavu národního finančního hospodářství nás dělila pouze úroková povinnost státu vůči soukromému kapitálu. Tomu zabránila již tehdy platná iluze, že stát, když potřebuje peníze, musí je jednoduše pumpovat do sebe s úrokem.

Je jasné a každý by měl být schopen sledovat mé vysvětlení, že stát v žádném případě není odkázán na cizí peníze, tedy na zadlužování, když chce něco podniknout, že by například mohl požadovat práci a týmovou službu a že by nakonec byl nepochybně oprávněn vydávat pro takové účely státní pokladniční dobropisy, aby s nimi mohl tato díla zavést, aniž by to zatěžovalo lid. Takový postup by měl obrovskou výhodu, že by taková díla od začátku osvobodil od všech úrokových a mýtných povinností; díla by se okamžitě stala svobodným a bezdlužným státním majetkem. Z výnosů z dílen by se skutečně daly v krátké době směnit a zničit vydané státní pokladniční poukázky; produkty takových dílen, nebo ceny nákladní a osobní dopravy, by se mohly značně snížit. Tím by se obecně mohly poskytnout největší služby celému národnímu hospodářství, stát by mohl získat značné zdroje příjmů, které by byly nejvíce užitečné pro celé národní společenství, a také by samotný stát učinily zcela nezávislým na vysokých financích. Mělo by však být také

Machine Translated by Google

Takže. Neboť stát je pánem finančního systému, a nikoli vysoké finance, to znamená, že tomu tak bude i v nacistickém státě budoucnosti.

Byl to skutečně psychogogický podvodný trik, že se bankám podařilo neumožnit takové zřejmé a samozřejmé myšlenkové procesy, které – jakmile jsou vyjádřeny – již nelze vyvrátit, a zmást stát a ekonomiku výše uvedenou větou a zatáhnout je do úrokového otroctví kapitálu.

Vím, že i když jsou tyto věci nyní jasné jako bílé dřevo, mnoho mých čtenářů stále nedůvěřuje svému zdravému lidskému rozumu a prostě nechce věřit, jak je taková absurdita možná, a raději se domnívá: „To nemůže být pravda, naši státníci přece nemohli být tak hloupí – ale já to prostě nedokážu posoudit.“ Toto přiznání k nedostatku úsudku ohledně takové zjevné státní neschopnosti ve finančně-politických záležitostech dvojnásobně odporuje jinak pohotovému hledání chyb a tirádám o státních opatřeních a také skutečnosti, že se zde jedná o záležitosti, které každého jednotlivce nejvíce zasáhnou do jeho peněženky.

Těmto lidem bych rád zanechal k zamyšlení další úhel pohledu, kterým je související se způsobem schvalování úvěrů prostřednictvím zemského nebo říšského parlamentu.

Takové velké státní úkoly jsou v parlamentech skutečně důkladně projednávány. Po dlouhých debatách jsou úvěry konečně „schváleny“. Průměrný státní občan se nyní domnívá, že je nyní vše v pořádku a že stát, který je skutečně tak bohatý a mocný, již schválené miliony vlastní. Docela chytří lidé se možná ještě poškrábou za uchem a řeknou si: „To znamená zase nové daně.“ Myslím si však, že mohu směle tvrdit, že kromě zasvěcených – ke kterým nemusí patřit ani poslanci, ani ministři – si snad jen jeden – uvědomí, že toto velké schválení úvěru v zemském nebo říšském parlamentu neznamená nic jiného než povolení nechat si tento „úvěr“ půjčit na úrok jiným způsobem. Toto „schválení úvěru prostřednictvím parlamentu“ tak zmocňuje pouze příslušného ministra, aby tento úvěr na úrok získal u velkých bank. Tímto způsobem se „schválení úvěru prostřednictvím parlamentu“ přirozeně stává fraškou, komedií, protože celé obyvatelstvo – které musí v konečném důsledku platit za kapitál a úroky – nebylo schopno tento „úvěr“ skutečně poskytnout, ne, musí být nejprve vytvořen velkým úvěrovým kapitálem.

Jedinou logickou a přirozenou věcí by vskutku bylo, že v případě schválení úvěru parlamentem by současně a automaticky existovalo i schválení, že nyní by státní banka také vyplácela nebo autorizovala schválené částky na základě platebních příkazů prováděcích orgánů příslušným podnikatelům.

Úvěry jsou schváleny, pro potřebnou měnu je třeba něco udělat; je proto nesmyslné, pokud – jak je dnes běžné – musí být nejprve vypsána půjčka a poté kapitalisté právě „schválené“ úvěry v jistém smyslu poskytnou podruhé.

Nyní by se dalo tvrdit, že přebytečné peníze od státu jsou odebírány právě tímto způsobem a že to musí mít blahodárný vliv na celkovou finanční situaci země, že taková úvěrová správa bude fungovat způsobem snižujícím inflaci. Ale to samozřejmě v žádném případě není pravda, a to z důvodů, které nemůže zpochybnit žádný bankovní expert. Lze připustit, že poměrně menší část těchto směnek a plateb takových půjček je placena v hotovosti, zde jde o okruh drobných střadatelů, kteří se s takovými směnkami dostávají do banky, kteří si ušetřili pár set nebo tisíc marek, které by nyní rádi investovali do úrokového certifikátu, do takového kouzelného papíru, ze kterého stačí každý rok vystřihnout jen kousek, aby byla vyplacena určitá částka, aniž by certifikát tím ztratil na hodnotě. Ale peníze, které tímto způsobem vstupují do banky, jsou docela...

Machine Translated by Google

zanedbatelné. Kromě toho banky, u kterých jsou tyto peníze uloženy, tyto hotovostní částky vůbec nepřevádějí do státní pokladny, ale převod těchto směnek se provádí výhradně převodem nebo proúčtováním.

Ale všechny větší splátky takových půjček provádějí kapitalisté již od začátku, ve svých bankách, bezhotovostním převodem nebo prostřednictvím bankovních transakcí.
atd.

Ve skutečnosti se tedy státu do rukou nedostávají žádné hotové peníze a pokud je obdrží, musí je okamžitě poskytnout na provedení svých prací. Tato údajná výhoda tedy neexistuje. Naopak, toto platí: Stát, jak víme, vydává za zapůjčené částky tzv. cenné papíry nebo dluhopisy. Tyto státní dluhopisy jsou jemně, nebo méně jemně tištěné papíry, které obsahují dluhový nástroj opatřený všemi státními zárukami přijatých částek a navíc nezbytná stanovení termínů splácení úroků a na vlastních kupónových listech kupóny, na jejichž základě se stát zavazuje platit čtvrtletně, pololetně nebo ročně úroky z částek uvedených v kupónovém listu.

Kromě toho je k tomuto kupónovému listu přidán další tzv. certifikát o obnově (talon), který opravňuje majitele k obdržení nového kupónového listu, pokud platnost prvního listu vypršela po určitém počtu let.

Takový státní certifikát, za který ručí celým svým majetkem, kapitálem a úroky, jistě znamená kupní sílu vlastníka. Vlastník takových státních certifikátů si za ně může kdykoli něco koupit, ať už je poskytne přímo jako platbu, nebo je nejprve prodá na burze nebo u banky a poté z výtěžku zaplatí v hotovosti.

Není tedy vůbec pochyb o tom, že vydání nových cenných papírů státem znamená vytvoření dodatečné kupní síly – zda je to správné či oprávněné, nás zde v tuto chvíli nezajímá –, totéž by se stalo, kdyby například stát tiskl nové papírové peníze. Rozdíl by spočíval v tom, že v jednom případě by se vydávaly cenné papíry, které by stát kromě dluhu zatěžovaly trvalým úrokovým závazkem, zatímco v případě nové emise papírových peněz úrokový závazek vůbec nepřipadá v úvahu. Vidíme tedy již nyní, že poslední forma by byla v každém případě pro stát a lid výhodnější.

Pokud se ale nyní budeme dále věnovat metodě takového financování, ukáže se, že přímé financování velkých státních zakázek s vyhnutím se úvěrové trase odhaluje další obrovské výhody.

Viděli jsme, že současná forma financování státních prací vede k vytváření dodatečné kupní kapacity, která se projevuje vydáním nových zajišťovacích certifikátů. V tomto případě přirozeně budou a musí být veškeré nové úvěrové částky poskytnuty najednou, i když železnice, vodní cesty atd., které mají být nově postaveny, jsou teprve ve fázi výstavby a stále nepředstavují žádnou skutečnou hodnotu hodnou zmínky.

Pokud se začne financovat tak velké státní práce způsobem, který jsem navrhl, pak nejprve zmizí obrovské náklady na reklamu půjčky. Možná si vzpomeneme, jaké obrovské částky se spolknou jen na nabídky v novinách. Dále mizí procenta, která jsou od začátku poskytována bankám a dalším úvěrovým institucím. I ta jsou opět miliony. Dále existuje tendenci poskytovat půjčky pod nominální hodnotou, jinými slovy, za tisícimarkovou obligaci má kupující těchto certifikátů zaplatit pouze o 970 marek více či méně, a přesto obdrží plnou částku s úroky. I to jsou ztráty, které od začátku...

Machine Translated by Google

stát se zátěží pro stát nebo podnik a ve prospěch kapitalisty. Člověk má dokonce tendenci „zdobit“ takové půjčky dalšími lákadly, jak se říká na burze, tím, že nabízí zvláštní dodatečné výhody, které mohou zahrnovat i daňové osvobození. Vzpomínám si zde na půjčku na prémii v těžebním průmyslu, která vykazovala to nejfantastičtější z takových lákadel, k jakému se kdy stát snížil. Ďábel loterie a hazardu byl použit do služeb reklamy na půjčku v tom, že sliboval vyplacení milionových výher z velmi velkého množství tisícimarkových dluhopisů; kromě toho byly poskytovány tzv. bonusové platby a dále oznámená úroková sazba ve výši 5 %, která však byla zajištěna klauzulami, a navíc v případě řady daní byla půjčka na prémii v úsporách osvobozena od všech daní! Odkud chtěl člověk získat obrovské částky na úhradu těchto prémií a dávek, těchto báječných loterijních výher, nikdo neuvažoval – i když každému vážnému a vnímavému člověku muselo být jasné, že všechny tyto částky bude nutné znovu vytáhnout z kapes lidí. Neboť tehdy obdržené částky byly okamžitě použity na nejnaléhavější výdaje. To všechno jsou finančně-politické zločiny proti lidu, u kterých je třeba jen žasnout nad dokonalou drzostí, s jakou jsou inscenovány.

Pokud by se tedy vůbec nešlo cestou půjček, ale přímo cestou přímé tvorby peněz, pak by se odstranila veškerá tato těžká a nespravedlivá břemena státního rozpočtu – ani by se nemusely shánět potřebné částky najednou v nových papírových penězích, ale to by se mohlo dít poměrně pomalu, podle toho, jak budou i nové práce postupovat. To by mělo další obrovskou výhodu, že by nemohlo být řeči o emisi nekrytých peněz, protože nové peníze budou poskytnuty až po dokončení další značné části prací. Museli bychom zde vycházet s penězi plně krytými reálnými hodnotami, tedy s penězi, které jsou stabilní, s penězi, které odpovídají určitému počtu hodin odvedené práce.

Ale ani tato forma postupné emise nových peněz pro stavebnictví, která se již jeví mnohem příznivější, není v žádném případě konečným krokem. Neboť se vůbec neukáže jako nutné uvést do oběhu částku peněz odpovídající nově vytvořeným dílům, neboť nově vydané bankovky se skutečně vracejí zpět do státních pokladen; mohou být tedy znovu vydány, aniž by bylo nutné uvádět do oběhu nové série. A nyní pojďme o krok dál, to znamená, že prohlásíme emisi vlastních nových peněz pro takové zvláštní státní...

úkoly jako samy o sobě v zásadě vůbec nenutné, i kdybychom dokázali velmi dobře vysvětlit přípustnost a zejména srozumitelnost procesu financování při vydávání vlastních peněz na výstavbu a chtěli bychom se ho pro určité účely držet.

Tímto posledním krokem je úplné bezhotovostní financování takových státních úkolů. Jak již bylo výše ukázáno, je mylné předpokládat, že by stát prostřednictvím úvěru získal hotovost, kterou by mohl zaplatit podnikatelům a pracovníkům na stavbách železnic nebo elektráren.
Podnikatelé však budou muset každý týden ze svých bank vybírat potřebné částky na úhradu své práce v hotovosti. Banky zase musí tyto mimořádně vysoké nároky na své státní dluhopisy pokrýt opět z centrálních bank nebo Říšské banky atd. Nyní, v normálních dobách, veškerá existující likvidita již plně postačuje na týdenní výplaty mezd všech zaměstnanců a je v zásadě lhostejné, zda se například dočasně větší počet zaměstnanců koncentruje na jednom místě při výstavbě bavorské elektrárny Walchensee, protože kdyby tam nebyli zaměstnáni, museli by i při rozložení do jiných podniků očekávat a dostávat své týdenní mzdy nebo dostávat peníze prostřednictvím pojištění v nezaměstnanosti. To znamená, že je zcela obecným úkolem státu starat se o celkovou potřebu platebních prostředků pro celý národní

Machine Translated by Google

ekonomiky, bez ohledu na to, zda je na jednom místě dočasně zaměstnáno větší množství pracovních sil k provádění velkých státních prací, či nikoli.

Poskytování platebních prostředků pro výplaty mezd a provádění dalších bezhotovostních převodů podnikatelům jsou úkoly platebního styku a nemají s úvěrovou situací kauzálně nic společného.

Bylo by proto nejzřejmější a nejpřirozenější, kdyby schválení úvěru na nějakou velkou státní práci prostřednictvím zákonného zastoupení celého obyvatelstva bylo zároveň vázáno zmocněním, aby státní banka na základě těchto schválených úvěrů prováděla nezbytné platby. Samozřejmě obvyklým způsobem – že tyto platby se provádějí pouze tehdy, když různé smluvní státní orgány (zemědělské úřady, úřady pro silniční a říční stavitelství, železniční stavební sekce, zvláštní úřady pro zvláštní účely atd.) prozkoumaly částky plateb požadované podnikateli a v souladu s předpisy a smlouvou platbu schválily.

Celý ten podvod s půjčkami, který se do toho hází – protože to není nic jiného než moderní forma podvádění národa – je naprosto zbytečný a pouze škodlivý.

Machine Translated by Google

Korporace Reichsbank

Říšská banka není, jak by si koneckonců mohl každý důvěřivý státní občan myslet, ve skutečnosti státní bankou, ale akciovou společností. Říšská banka tedy v žádném případě není státní institucí, i když stát měl až do června 1922, kdy byl na požadavky Dohody plně „autonomizován“, určitá regulační práva. Dokonce i úředníci banky byli jmenováni a placeni Říší, ale poradní rada se skládala výhradně ze zástupců světa velkých bank a mezinárodního židovstva – obojí je stejný okruh lidí.

Již při svém založení v roce 1873 zaznamenala první poradní rada mezi asi 15 členy tato jména: baron Rothschild, tajný rada obchodu Bleichröder, tajný rada obchodu Mendelssohn, Theodor Plaut, tajný rada obchodu Oppenheimer, tajný rada obchodu Warschauer a tajný rada obchodu Zwicker, rada obchodu Stern, rada obchodu Gelpke; tedy jedenáct čistokrevných urostlých Židů a pro ozdobu další čtyři pánové s německými jmény.

Byl to opět chytrý šachový tah, kterým bankéř Bleichröder, Bismarckův poradce, doporučil starému říšskému kancléři, aby Říšská banka nebyla rozvíjena jako čistě státní instituce, protože by si ji tak v případě války nemohl přivlastnit nepřítel na základě mezinárodně uznávané bezpečnosti soukromého vlastnictví, zatímco jako čistě státní banka by byla okamžitě vystavena útoku nepřítele.

Ve skutečnosti si chytrý Žid spolu s ostatními velkými finančníky přirozeně přál jen dostat do sféry své moci hlavní finanční instituci Říše. I to se pánům podařilo a Říše se tím zcela vzdala jedné z nejdůležitějších oblastí své mincovní suverenity – svého práva vydávat bankovky.

Říšská banka dnes zaujímá ve finančním systému Německé říše zcela zvláštní postavení, o kterém si i ti nejméně významní lidé uvědomují jeho děsivé důsledky pro stát a lid.

Úkolem individuálního vyšetřování musí být přesně prozkoumat, jakým způsobem velké banky zneužily svůj rozhodující vliv na Říšskou banku od jejího založení ke svým egoistickým cílům.

Dokud byl Bismarck u moci, jeho státnický pohled a respekt k němu držely burzovní hyeny na uzdě; pouze jednou v celé historii Říšské banky Bismarck využil kancléřova veta, které bylo stanoveno v zákoně o Říšské bance, a to když zakázal přijímání ruských akcií. Dnes je Říšská banka, pod přátelským tlakem mezinárodních bankéřů, jak již bylo zmíněno na začátku, plně nezávislá. Říšská vláda tak již nemá žádnou možnost rozhodně ovlivňovat chod banky.

Úrokové otroctví národů znamená vládu bank a burzy. Zlomení úrokového otroctví je zdaleka největším úkolem národního socialismu.

Všechno, co se dnes děje ve státě a ekonomice – vše se stává poptávkou po úrocích velkého kapitálu oproti produktivní práci. Pokud se postaví železnice, vzniká z toho půjčka, pokud se vede válka, vznikají z toho válečné půjčky, pokud se rozvíjejí přírodní zdroje nebo vodní energie, vznikají z toho půjčky na vodní energii, pokud se rozšiřuje továrna, vydávají se nové akcie, pokud se zakládá nový podnik, zvolí se nějaká forma úrokově kapitalistické společnosti, která umožňuje, aby práce a riziko plynuly k podnikatelům a lví podíl na zisku k finančníkům. Pokud se to již neděje formou půjček, je mnohem jednodušší a efektivnější...

Machine Translated by Google

Je zvolen extenzivní způsob tisku peněz, jako v době inflace v roce 1923, která rovněž shromažďuje největší zájmy velkého kapitálu. Jako v případě krále Midase v sáze, pro kterého se vše, čeho se dotkl, proměnilo ve zlato, tak se dnes vše, co se stane, promění v úročené cenné papíry.

Bohužel, světoví bankéři mají zatraceně dobrou chuť k jídlu a cenné papíry jsou skutečně jejich oblíbeným jídlem, což jim evidentně skvěle vyhovuje. Nemůžeme se spoléhat na to, že budou hladovět jako král Midas, pro kterého se, jak je dobře známo, i jídlo v ústech proměnilo ve zlato. Naopak, nejdříve budou hladovět dělníci, než úroková páni.

Také vůbec neuvažují o tom, že by se své vlády vzdali nebo ji změkčili, takže toto pravidlo zájmu musí být porušeno.

Nyní musíme osvětlit třetí aspekt, který doplní a zaokrouhlí obraz úrokového kapitalistického vykořisťování i pro laika, a to je inflace.

Machine Translated by Google

Inflace

Inflace je jasně viditelným projevem naší finančně-politické bídy. Inflace postihuje každého – každého, kdo si musí vydělávat na živobytí – s děsivou závažností.

Ale odkud se inflace bere? Na tuto otázku lze slyšet velké množství vysvětlení, která jsou částečně převzata z úzkého pohledu odpovídající osoby, částečně ze slovníku demagogických sloganů a částečně ukazují na skutečné dílčí příčiny, aniž by se však správně dotkla konečné motivující příčiny. Když slyšíme tyto příčiny inflace identifikované různými stranami, brzy už neexistuje žádný společenský řád a žádná profese, které by nebyly některou stranou označeny za příčinu inflace.

Pro ty, kteří se řídili vysvětleními v knize o úrokovém otroctví, není odpověď těžká k nalezení. Původní vinu za inflaci nese úroková povinnost práce vůči kapitálu.

Úrok – daň – inflace, takhle probíhá logický řetězec, který počínaje Katastrofický a absurdní slib úroků ze strany státu vynucuje důsledek, že stát musí od lidí vymáhat přijaté úrokové závazky prostřednictvím daní; daně, a to vlastně daně všeho druhu, přímé i nepřímé, cla, stejně jako ty nejnepříjemnější nepřímé daně, daně z nekryté emise bankovek, pak s sebou táhnou inflaci. Takto to pokračuje v věčném cyklu, neboť inflace podmiňuje stále větší výdaje státu, o kterých si stát, uvězněný v úvěrovém šílenství, vždy myslí, že je může pokrýt pouze přijetím nových dluhů, tyto nové dluhy samy o sobě nesou nové úroky, nové zájmy činí nové daně nezbytnými, daňová legislativa postupně zcela selhává, neboť v případě takových kolapsů měny zůstávají všechny daňové příjmy daleko za devalvací měny a stát se nyní bez odporu vzdává finančnímu bolševismu tiskařského lisu na peníze, jak jsme to strašlivě zažili při inflaci v roce 1923.

Mé první polemické práce se věnovaly především odhalování těchto souvislostí. V Manifestu za zrušení úrokového otroctví74 jsem v hrubých rysech rozvinul obecně všezahrnující význam problému úroků, v knize Státní bankrot: Řešení jsem zcela konkrétně odhalil hloupost systému státních půjček a poukázal na nespočet daňových zákonů, které prodražovaly živobytí širokých mas, jejichž produkce musely být zcela použity pro úrokovou službu. V díle Nadcházející daňová stávka, s novou záplavou daňových zákonů z let 1920 a 1921, jakož i Říšský rozpočet na rok 1918, byly nabídnuty nezvratné důkazy o tom, že celá finanční správa Říše a států je zcela podřízena úrokové službě velkého půjčkového kapitálu. V poslední knize je však již na poměrně hmatatelném příkladu naznačena cesta k obratu těchto naprosto ubohých okolností.

Je zcela zřejmé, že zaplavením národní ekonomiky papírovými penězi, Kupní síla těchto papírových peněz musí neustále klesat.

Jelikož peníze ve své nejniternější povaze, jak jsme si uvědomili, jsou symbolem vykonané práce, musí být tzv. kvantitativní teorie peněz, alespoň v jejích základních rysech,

---

74 Potenciální kupní síla je ušetřená kupní síla, která v danou chvíli na trhu nepůsobí. Patří sem jak nahromaděná hotovost, tak i pevně investovaný úsporný kapitál.

Efektivní kupní síla je celková částka všech pohledávek vůči národnímu hospodářství, které jsou ve formě hotovosti nebo ve formě cenných papírů se uplatňují na trhu se zbožím a snaží se transformovat v hmotné statky.

Potenciální kupní sílu lze kdykoli transformovat na efektivní, v případě tohoto jevu se hovoří o „útěku od cíle“.

Machine Translated by Google

uznáváme. Tato teorie učí, že množství peněz nacházejících se v oběhu v národním hospodářství musí zůstat v určitém stabilním vztahu, pokud se nemá objevit změna kupní síly. Peníze do určité míry stojí proti zásobám zboží a – počítáno z množství zboží – vyprodukuje se určitý počet jednotek hodnoty obvyklé měny, tj. průměrná cena zboží. Zde velmi důrazně zdůrazňuji přídavné jméno „průměrný“. Je dokonce třeba jít ještě dál a říci: průměrná cenová hladina – tedy v žádném případě výše individuálních cen – je v určité závislosti na výši kupní síly celkem přítomné v zemi. Kupní síla je však již mnohem komplexnějším pojmem než jen množství peněžních prostředků. Nechceme se zde však příliš ztrácet v ekonomických detailech, jinak se zde musí nastolit otázka efektivní a potenciální kupní síly v jejím vlivu na ceny. Každopádně je jisté, že například tisícinásobek obíhající měny s sebou přirozeně nese zhruba tisícinásobek cen. Ve skutečnosti to nejsou ceny, které skutečně vzrostly, kupní síla marky se pouze snížila v inverzním poměru k násobku množství měny.

Základní příčinou inflace je – úroková povinnost státu. Tato úroková povinnost činí daně nezbytnými, protože stát může dát jen to, co musí od svých občanů opět získat v nějaké formě.

Tato forma okrádání občanů státem je, jak jsme viděli, trojí – buď prostřednictvím přímých daní, nebo v účinnější formě prostřednictvím nepřímých daní, nebo ve zvláštní nepřímé formě inflace. Poslední forma je nejnepříjemnější a je to také to, s čím se zkrachovalé státy snaží udržet hlavu nad vodou – je to nejdokonalejší padělání. Ale tato poslední forma je obzvláště škodlivá, protože jím je jednoduše zničeno úsporné bohatství nejvýkonnější a nejpracovitější části populace.

Toto je jedna z nejšokujících kapitol tragédie německého lidu. Statisíce pilných manuálních dělníků, zaměstnanců, úředníků, členů svobodných povolání, lékařů, inženýrů atd. si po celý život houževnatou a neúnavnou prací spořily pro sebe a své rodiny, aby si mohly užívat stáří bez starostí a nezávisle. Shromažďovaly své úspory halíř po halíři a marku po marce a každá marka znamená záruku existenčního minima na každý den ve stáří. Stát, kterému tito nešťastní lidé svěřili své úspory, však v inflaci v roce 1923 nijak nezaplatil za marku, která mu byla nějakým způsobem svěřena jako úspory – ani když tyto naspořené haléře byly v té době uloženy v lesklých zlatých mincích – asi 30 milionů papírových marek75, ale využil poklesu měny, který si sám způsobil, a řekl: marka = marka. Tím okradl všechny tyto muže o plody jejich celoživotní práce a uvrhl je do nejtrpčí nouze. Stát je pak oškubal ubohými a mizernými almužnami, soukromá charita musela zasáhnout s pomocí – ale právě tato forma byla pro postižené obzvláště ostudná, protože ze soukromých rukou tyto dary zůstávaly skutečnými almužnami, charitativními dary, za které tito nešťastní lidé museli být vděční, i když se jednalo o organizovanou loupež zasloužených práv. Práv, která by, pokud by byla obnovena, ani „poděkování“ od okradených nebylo nutné.

75 Papírová marka byla zavedena v srpnu 1914 kvůli poklesu marky a spojení mezi zlatou markou a zlatem bylo zrušeno. Míra inflace dále rostla až do listopadu 1923, kdy byla měna stabilizována oznámením o vytvoření nové rentenmarky v hodnotě 1 bilionu papírových marek. Rentenmarka, která vstoupila v platnost v roce 1924, byla později téhož roku nahrazena říšskou markou.

Machine Translated by Google

Již v jiných pasážích jsme poukázali na skutečnost, že se na těchto ubohých lidech strašlivě pomstil falešný princip – ba dokonce ideál kapitálového důchodu. Ne jako by si tyto kruhy tento osud zasloužily, naopak – bude čestnou povinností Národního státu tyto okradené lidi co nejlépe odškodnit. Zbývá však doufat, že toto děsivé ponaučení bude i nadále vibrovat v podvědomí lidí a že ideál kapitálového důchodu se propadne a pomůže k průlomu a vítězství správnému ideálu spoření – čistě německé myšlence péče o stáří, péče o ženy a děti prostřednictvím vytvoření vlastního domova, pole a zahrady atd.

Druhou výše zmíněnou formou okrádání občanů státem jsou nepřímé daně. Nepřímé daně jsou ve svých důsledcích vskutku společenským zločinem. Nemilosrdně a neúprosně, formou, které se nikdo nemůže vyhnout, zasahují velkou část populace s naprostou závažností, zatímco bohatých se nepřímé daně obecně sotva dotýkají.

Přímá daň je, je-li odstupňována podle ekonomické výkonnosti daňového poplatníka, sama o sobě spravedlivou a řádnou daní. Přímá daň také jakožto příspěvek státu na společné úkoly v žádném případě není daní, která by v podstatě prodražovala výrobu, neboť by měla být vybírána pouze tam, kde jsou k dispozici skutečné přebytky nad rámec pokrytí dostatečných životních potřeb. Ale jak se s přímou daní zachází dnes, rovná se naprosté loupeži a staví se do přímého rozporu se zárukou vlastnictví vyjádřenou v článku 153 Výmarské ústavy.

Závěrem řečeno, dovolte mi ještě jednou zdůraznit, že zde máme co do činění s inflací, která obecně funguje jako důsledek úrokového závazku státu vůči mezinárodním financím. Jde zde o trvalé vysávání krve z ekonomického těla našeho národa ve prospěch nadnárodní finanční mocnosti, pro kterou náš vlastní stát vystupuje jako výběrčí daní.

Jde zde o zcela specifickou formu inflace – úrokovou kapitalistickou inflaci.
Přirozená inflace vzniká, když zemi zasáhne nedostatečná úroda nebo epidemie, kdy je přirozená poptávka větší než stávající nabídka. Taková inflace je však vždy pouze dočasná. Následující úrodný rok odstraní tíseň a ceny se vrátí na svou přirozenou úroveň.

Úroková kapitalistická inflace je však jako stravující oheň, který neuhasne, dokud nespotřebuje všechny poklady světa a neudělá z celého lidstva otroky mezinárodních financí – nebo dokud nebude otroctví úrokových úspor zlomeno.

Machine Translated by Google

Národní finanční reforma

Po tak důkladné diagnóze nemoci našich státních financí, jakož i našich finančních systém obecně, můžeme doufat, že budeme schopni předepsat správné léky.

Předpisy a opatření, která upravují přechod ze současné situace do budoucí formy, nepatří do rozsahu této práce. Pro tato opatření platí obecné pravidlo, že jejich prostřednictvím je třeba pokud možno zabránit jakémukoli narušení hospodářského života. Samozřejmě se to nestane bez určité závažnosti tu a tam a bez dočasných zásahů, ale i v případě velmi pečlivě připravené operace se to neobejde bez určité malé ztráty krve.

Naším velkým a zářivým konečným cílem je zlomit otroctví zájmu.

Prvním a zásadním opatřením, které vyplývá z odevzdání národního finančního systému soukromé instituci, Reichsbank, plc, je znárodnění Reichsbanky.

Z rozsahu této banky musí být již zcela zřejmé, že „Říšská banka“ musí být skutečně institucí Říše, stejně jako Říšská pošta nebo Říšský soud. Je třeba bezpodmínečně prohlásit za klamání veřejného mínění, že Říšská banka, pic, smí nést toto jméno.

Úkol skutečné Říšské banky musí být proto dvojí. Zaprvé, musí se starat o finanční záležitosti Říše, pokud je nelze přímo a z vlastních zdrojů zajistit jednotlivými administrativními pozicemi, jak je tomu ostatně u pošty a železnice, a zadruhé musí tvořit silnou oporu pro celé národní hospodářství při fiduciárním zprostředkování platebního styku. Jejím úkolem musí být dále dbát na to, aby pro peněžní transakce byl neustále k dispozici dostatek hotovosti.

Pro tento rozsah úkolů musí být výkonným orgánem národní finanční správy, která musí být plně podřízena této správě. Úředníci Říšské banky musí být státními úředníky, stejně jako ostatní úředníci. Poradní rada, která se skládá ze zástupců velkého židovstva, jako je ta dnešní, je přirozeně zcela zbytečná. Stačí, když stát jmenuje zvláštního státního komisaře pro dohled nad finančním chováním banky, který je za finanční chování banky zodpovědný. Úkoly banky budou přesně vymezeny jejím vlastním zákonem o Říšské bance, takže již samotné finanční chování banky bude zárukou, že instituce Říšské banky slouží pouze národním zájmům.

Ale nyní již máme bankovní instituci, která plně odpovídá těmto požadavkům, které musíme klást na Říšskou banku. Tou je Bavorská státní banka. Bavorská státní banka je ve skutečnosti čistě národní banka a nikdo nebude moci tvrdit, že své úkoly bankovní instituce neplnila bezchybným způsobem. To samozřejmě s výhradou, že také pracovala podle obecných zvyklostí úrokového kapitalistického hospodářství. V každém případě však tato banka sloužila peněžním transakcím, aniž by považovala ziskovost bankovního kapitálu za svůj první úkol. Tím se projevil následující velmi pozoruhodný jev, že banka s vlastním extrémně malým kapitálem pouhých 8 000 000 marek byla velmi dobře schopna obsloužit všechny požadavky peněžních transakcí a spravovat miliardové příjmy.

Není nezajímavé konstatovat, že v Ročence burzy cenných papírů (Salingova Ročenka burzy, Příručka pro kapitalisty a akcionáře, za rok 1914/15, kterou předložil

Machine Translated by Google

Německá banka), existence této Bavorské státní banky (v té době ještě „Královské bavorské banky“) je jednoduše ignorována, přestože na straně 644 této příručky o této nicméně významné státní instituci existovala příležitost a místo k její zmínce. Banka, která neslouží výhradně soukromokapitalistickým cílům, však pro vysoké finance zjevně bankou není.

Dále je pozoruhodné, že bezprostředně po válce a mnichovském bolševickém období probíhaly snahy o umístění Bavorské státní banky „na širší základ“, jak zněl líbivý burzovní technický výraz, aby se i tato nezávislá instituce stala k dispozici pro „zisk“ soukromého kapitálu. Náš požadavek má tak v Bavorské státní bance prakticky zachovaný vzor. Tím je vyvrácena námitka, že není možné vést banku jako státní instituci.

Pro samotnou Říšskou banku zákon o Říšské bance ve skutečnosti navrhoval znárodnění, podle kterého by Říše měla právo po roční výpovědní lhůtě, poprvé k 1. 1. 1891, a poté v desetiletých obdobích, buď zrušit Říšskou banku a nabýt její majetek (včetně nesmírně cenných budov) za úhradu čisté hodnoty aktiv (!), nebo nabýt všechny akcie za nominální hodnotu (!!). K 1. lednu 1921 by tak Říše mohla napravit závažnou chybu říšského zákonodárství proti německému lidu, kdyby získala celý majetek Říšské banky za maličkost 1,80 milionů – to je nominální hodnota akcií Říšské banky.

„ Völkische Beobachter“, který v té době ještě nebyl v držení Národně socialistické německé dělnické strany, kterou však v té době již vedli muži náležející k intelektuálním předchůdcům národního socialismu, a týdeník Dr. Sch.
Na to včas upozornil Pudor, Der deutsche Finanzmann – samozřejmě jako jediný veřejný hlas německých novin – přirozeně bez úspěchu.

Dále je pozoruhodné, že ačkoli jsou akcie Říšské banky vystaveny na jména, akcie Říšské banky vlastnilo nejméně 2153 cizinců! Jakou část celkového kapitálu Říšské banky těchto 2153 cizinců (k roku 1913) zbavilo, bohužel z informací Říšské banky není patrné. V každém případě se jedná o velmi značné procento, jelikož počet místních akcionářů je uveden pouze na 16 646. Nyní je zřejmé, že v případě místních akcionářů mohlo být získáno mnohem menší množství, zatímco lze přirozeně právem předpokládat, že cizinec, když koupí akcie německé Říšské banky, nezískává jen jednu nebo dvě akcie, ale rovnou celý balík. Tato skutečnost zakrývá neuvěřitelnou situaci, že z „Německé Říšské banky“ byly i během války do zahraničí odvedeny značné částky ve formě dividend.

Podíl na zisku Říšské banky, která – jak jsme se již dozvěděli – získává hlavní zisky z eskontování směnek, je velmi originální. Akcionáři nejprve obdrží prioritní dividendu ve výši 3,5 % a ze zbývajícího zisku se mezi akcionáře rozdělí čtvrtina. Tři čtvrtiny tohoto zbývajícího zisku se převedou do Říše a dalších 10 % se převede do rezervního fondu. V roce 1913 bylo tímto způsobem do Říše převedeno 31 025 555 marek. Z tohoto důvodu Říše udělila této pozoruhodné instituci tzv. privilegium tisku bankovek, tedy právo vydávat bankovky podle potřeby svých transakcí. Až do vypuknutí války měla Říšská banka alespoň uchovávat jako krytí pro tyto bankovky až třetinu zlata nebo stříbra v německých nebo cizích mincích nebo v slitcích. I po padnutí tohoto omezení nestála v cestě neomezenému tisku papírových peněz žádná překážka. Jediným krytím (!), které měla Říšská banka pro své papírové peníze, byly úžasné říšské pokladniční poukázky – tedy opět jen další

Machine Translated by Google

papír, za kterým stál zkrachovalý stát. Není divu, že za takových podmínek muselo dojít k nezadržitelnému kolapsu německé měny.

Pro znárodněnou banku je nepochybně velmi důležitým státním úkolem vždy dbát na to, aby byly nároky ekonomiky na platební prostředky plně uspokojeny; neboť pouze tehdy, pokud zde nedojde k žádným patovým situacím, i když ostatní finanční instituce mohou všechny nároky plně uspokojit, dochází k vydírání úroků na základě nedostatku peněz – což může vést k největším světovým krizím – vyloučeno. Naopak vydané částky peněz plynou zpět, a to i v dobách menšího oživení ekonomiky, do Říšské banky prostřednictvím nesčetných kanálů veřejných peněžních transakcí, aby mohla bankovky opět vybírat z oběhu. V případě Bank of England je, jak je dobře známo, zvykem, že bankovka, která se vrací do banky, se znovu nevydává, ale vyměňuje se za novou, zatímco stará se ničí. Děje se to především z hygienických důvodů.

Otázka měny bude v budoucnu skutečně nabývat na významu poté, co na důležitosti nabudou takzvané peněžní náhražky, jako jsou směnky a šeky, a zejména bezhotovostní peněžní transakce.

V takové clearingové ekonomice nabudou šekové úřady, které jsou již dnes příkladem čistě peněžních transakcí na bezhotovostní a bezúročné bázi, mimořádně na významu. V dnešních šekových úřadech lze nahlédnout do základních buněk, které lze snadno rozvíjet pro ideální systém peněžních transakcí pod státním dohledem – plně odpovídající vnitrostátní osobní a nákladní dopravě.

Nikdo nemůže zpochybnit, že platební transakce prostřednictvím šekových poboček jsou zpracovávány rychleji a spolehlivěji. Téměř nevadí, že dobropisy a debetní poukázky nejsou zpracovány nejpozději do 48 hodin, když na druhou stranu se u dnešních bank lze setkat s tím, že dobropisy na dlouho přijaté částky jsou vydávány až za 8 až 14 dní. Pokud klient banky potřebuje peníze pro svůj podnik, je stále nucen žádat o bankovní úvěr. V případě peněžní transakce prostřednictvím šekových poboček odpadá veškerý výpočet úroků. To znamená značné úlevy a zjednodušení platební transakce, a to zejména v termínech na konci roku. Klient šekových poboček obdrží každý rok 2. ledna – a také každý den na vyžádání – přesné informace o stavu svého účtu na šekovém účtu.

Zprostředkování peněžních transakcí prostřednictvím bank tedy není pro ekonomiku nijak zvlášť výhodné. Čisté peněžní transakce prostřednictvím bank zatěžují výrobu pouze všemi druhy provizorních prostředků a z úroků mají prospěch pouze a výhradně banky, nikdy však ten, kdo banku využívá. Pro spravedlivého továrníka a podnikatele není příjem několika marek úroku za dočasné úvěry vůbec důležitý. Spravedlivý podnikatel se řídí tak, aby měl v bance k dispozici jen tolik peněz, kolik z nich může uhradit mzdy a další běžné platby.

Poštovní šekové účty těmto požadavkům zcela odpovídají a není náhodou, že i během války anglická společnost „fabiánců“, „Fabian Society“76, v Londýně zaslala lordu kancléři státní pokladny memorandum s názvem: „Jak zaplatíme za válku?“, v němž poukázala na organizaci německých a rakouských poštovních šekových účtů jako na podporu. Nepřátelé jsou vždy bystří a když naznačí

76 Fabiánova společnost je demokratická socialistická organizace, která upřednostňuje reformy spíše než revoluci. Byla založena v roce 1884 a mezi její první členy patřili George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besantová, Leonard a Virginia Woolfovi, ačkoli nejvýznamnějšími z nich byli Sidney a Beatrice Webbovi. Byl to skutečně Sidney Webb, kdo v roce 1900 sestavil ústavu vznikající Labouristické strany.

Machine Translated by Google

instituci pro svou zemi jako příkladnou, pak si lze být jisti, že na ní něco je.

Totéž, co bylo řečeno o znárodnění Říšské banky, platí přirozeně i pro znárodnění ostatních centrálních bank, tedy pro Bavorsko „Bavorské centrální banky“. Bavorská centrální banka je rovněž čistě akciovou společností, v níž se například většina akcionářů může jednoduše rozhodnout rozdělit zlaté rezervy banky, na nichž spočívá bankovní privilegium vydávat směnky, akcionářům. Dodnes si pamatujeme, že pokusy v tomto směru podnikl židovský bankéř Schweißheimer v Mnichově. Tentokrát plán ztroskotal na námitkách bavorské vlády. Bavorský stát v té době získal šestinu akcií, zatímco další šestinu získala Bavorská hypoteční a eskontní banka a zbývající dvě třetiny byly rozdány akcionářům.

Je samo o sobě naprosto obludné, že se stát musí obávat, že zlaté zásoby centrální banky by mohly být ohroženy intervencí „akcionářů“ této banky. Kdo zná židovskou houževnatost, ví, že nebezpečí pro Bavorsko ohledně jeho zlatých zásob nebylo ani zdaleka odstraněno tím, že vláda pro jednou zůstala pevná. Proti tomu existuje ve skutečnosti pouze jeden radikální prostředek – znárodnění centrálních bank. Kromě Bavorské centrální banky máme v Německu také Baden Bank, Saskou banku v Drážďanech a Württemberskou centrální banku.

V případě znárodnění Říšské banky a centrálních bank budou úředníci a zaměstnanci bank samozřejmě převzati státem ve stejné funkci jako státní zaměstnanci. Právo vydávat bankovky bude tak vykonávat výhradně stát. Taková emise bankovek může proběhnout pouze na základě nařízení ministerstva financí a pouze s plným krytím. V této souvislosti má být vyřešen velký úkol stabilizace naší měny. To však není úkol v rámci užšího okruhu centrálních bank; ty se pouze musí postarat o to, aby žádná emise bankovek neproběhla bez krytí.

Pro výrobu bankovek platí dosavadní rozhodnutí. Každé napodobení bude trestáno s největší přísností podle předpisů trestního zákoníku, oddíl VIII, články 146-152.

Akcionáři budou odškodněni. Jakýkoli nárok akcionářů na zlaté akcie banky bude ze zákona vyloučen.

Skutečná stabilizace naší měny je zcela vyloučena, dokud se popsaným způsobem očekávají úrokové a cla německého lidu, které nelze z dlouhodobého hlediska uhradit. Je také mylné chtít zachovat radikální prostředek ke stabilizaci měny.
Nejde zde o žádný zvláštní problém, který by bylo možné oddělit od mezinárodního problému úrokové ekonomiky. Dokud bude existovat tato mezinárodní lupičská ekonomika čistě židovských vysokých financí, zůstanou měny různých národů vždy vítaným předmětem spekulací vysokých financí. Stabilita měny – tedy to, co vyjadřuje vnitřní význam pojmu „měna“ – závisí dále na dalších faktorech, především na aktivitě či pasivitě obchodní bilance. Zde se náš pohled rozšiřuje za hranice naší vlasti a domácí ekonomika vstupuje do vzájemných vztahů s národními ekonomikami cizích zemí.

Abychom se v této obrovské oblasti mezinárodních financí rychle zorientovali, musíme mít také znovu na paměti, že smyslem a cílem této mezinárodní ekonomiky není ziskovost soukromého kapitálu, ale pokrytí potřeb. Všechno ostatní je pouze doplňkem, pomůckou. Mezinárodní finanční ekonomika – mezinárodní platební transakce

Machine Translated by Google

– je však dnes to, co se jeví jako hlavní věc a co dnes skutečně hraje hlavní roli. Jsou to mezinárodní bankovní domy, které dnes ve skutečnosti vládnou světu, které „zajišťují“ peněžní potřeby států, a proto si vládu přivlastnily; jsou to mezinárodní bankovní domy, které dnes kontrolují výrobu v gigantických trustech, železa, oceli, ropy, konzerv, obilí, tuku, oleje, bavlny atd. Mezinárodní bankovní domy financovaly války, velké bankovní domy financovaly a kontrolovaly veškeré válečné zásoby. Sami jako produktivní lidé nic neudělali, ani se nepodíleli na výrobě, ba ani se aktivně neúčastnili válečných aktivit; pouze profitovali ze všeho, z krve a slz, z hrůz války, z hladu mas, z marnotratnosti nových zbohatlíků, ze spekulativní zuřivosti burzovní veřejnosti.

Všechno se to stává zlatem a zlatou hodnotou pro mezinárodní finance. Každá práce produktivních národů přináší mezinárodním financím úrok. I zde, v mezinárodní ekonomice, máme co do činění s naprostým obrácením správného a rozumného vztahu mezi kapitálem a prací.

Dělníci pracují rozumně a nabízejí své pracovní produkty na světovém trhu – aby je směnili za zahraniční pracovní produkty (suroviny, polotovary nebo hotové výrobky). Rozumná ekonomika není určena k tomu, aby směňovala cizí měny (dolary nebo anglické libry) za dodané optické přístroje a tyto pak rušit a dále spekulovat v cizích měnách. V dobách zdravé ekonomiky by na něco takového žádného továrníka nenapadlo. Samozřejmě potřebuje výtěžek na své další produkty, aby mohl dále vyrábět, platit své dělníky a nakupovat nové suroviny. Je zcela nemožné, aby celé německé hospodářství shromažďovalo své výtěžky z vývozu průmyslových výrobků ve formě cizích měn nebo v devizách, protože totéž celkové německé národní hospodářství musí kupovat své surovinové potřeby v podobě bavlny pro obrovský textilní průmysl, mědi pro náš stejně gigantický elektrotechnický průmysl, hedvábí, juty, tropického ovoce, pro zvýšenou poptávku nad domácí výrobu, potraviny a krmivo atd., abychom jmenovali alespoň některé. Přijaté částky zahraničních peněz proto musí být okamžitě znovu vyplaceny. To je samo o sobě také zcela přirozené, protože za normálních okolností nelze s cizími měnami ve vlastní zemi dělat nic jiného, než je směňovat. A tak je to i dnes. Americký dělník nemůže být placen francouzskými franky a anglický obchodník nedostává ve svých obchodech placeno italskými lirami. Nemá také smysl vozit měny do zahraničí, kde je vůbec nelze použít jako legální platební prostředek. Místní měna slouží a měla by sloužit pouze vnitřním potřebám země, která měnu vydává. Stejně jako v rámci národního hospodářství nespočívá smysl výroby zboží v obchodování s penězi a v jejich následném, dalo by se říci, uchovávání a zadržování v ekonomice, tak i mezinárodní ekonomická směna zboží je dokončena pouze tehdy, když je dovoz placen vývozem.

Teoreticky ideální situace by nyní byla taková, že každá země by mohla pokrýt a uhradit svou potřebu dovozu přesně svým vývozem. Pak a jedině pak lze hovořit o absolutní stabilitě cizích měn. Snaha každé vzestupně usilující národní ekonomiky je nyní pochopitelně zaměřena na dosažení přebytku vývozu nad potřebou dovozu. Pouze to naznačuje nárůst bohatství. Pak se hovoří o aktivní obchodní bilanci. Pokud potřeba dovozu převyšuje vývoz, musí být prvky vnitřního bohatství dodávány do zahraničí k vyrovnání tohoto deficitu. Tyto dodávky však musí být, protože je nelze skutečně získat z pracovního příjmu, opět odebrány pouze z bohatství. To se děje buď vývozem zlata, nebo cenných papírů. Zejména poslední „vývoz“ však není nic jiného než začátek mezinárodního úrokového otroctví. Ať už se tento „vývoz cenných papírů“ vztahuje na

Machine Translated by Google

To, zda se jedná o existující vnitřní cenné papíry nebo se maskuje ve formě zahraničních „dluhopisů“, je pro národy, kterých se to týká, prakticky lhostejné. Ale protože i v mezinárodním ekonomickém myšlení vládne pouze šílenství ziskovosti velkého půjčkového kapitálu, jsou všechny rozumné pochybnosti o čestném národním hospodářství pošlapávány tiskem a parlamenty a mezinárodní otroctví všech národů mezinárodním financím, které toto obezřetnost činí, se šíří do děsivých rozměrů.

I zde v mezinárodní ekonomice se projevují stejné jevy jako ve vnitřním národním hospodářství a děsivé krize, které dnes otřásají různými národními ekonomikami, jsou v podstatě důsledkem tohoto zotročení všech národů západního kulturního okruhu, jak jsme se již výše dozvěděli. Země se slabou měnou, jejichž vnitřní hospodářství se příliš oslabilo (Rusko) nebo jejichž vnitřní situace se stala nejistou revolucí (Německo) a jejichž stále gigantické přebytky výroby jsou bezplatně zabaveny jako reparace od nepřítele, nemají již žádnou přebytečnou kupní sílu, a proto již nemohou platit své dovozní potřeby zbožím, ale papírovými penězi, které ve velkém množství vrhají do zahraničí, aby si za ně nakoupily cizí měnu.

Tím poškozují podobným způsobem jak domácí ekonomiku, tak i ekonomiky zahraniční.
Země se silnou měnou se naopak dusí právě na posílení svých měn (například Švýcarsko). Už nemohou vyvážet své produkty na dříve velké trhy, protože jejich produkty jsou kvůli vysoké směnné hodnotě jejich peněz příliš drahé. Tyto země mohou svou potřebu dovozu snadno pokrýt silnou měnou.

Ale když jsou hotové výrobky v zemích se špatnou měnou mnohem levnější, obchodníci a spekulanti jdou do zemí se slabou měnou, vykupují je a okrádají, což je na úkor obou zemí – na úkor místní produkce a na úkor spotřeby v zemích, které jsou vykupovány, v nichž se již tak malá úroveň zásob zboží těmito divokými nákupy ještě více snižuje. Tím kupní síla národní měny v zemích se slabou měnou opět klesá.

To, že se vzhledem k těmto naprosto převráceným vztahům ještě dávno všechno nezhroutilo, je dáno tím, že i přes všechny machinace mezinárodních financí jednoduše převládá vzájemná mezinárodní potřeba. Všechno se ale děje na poslední chvíli, s nářkem a sténáním, protože klíč – úrokové požadavky mezinárodního kapitálu – byl vhozen do děl mezinárodní ekonomiky. Nebo vyjádřeno lékařskou obrazností: Ve zdravém krevním oběhu mezinárodní ekonomiky se vytvořil, zpočátku malý, ale dnes již enormně velký, karcinom, který má pouze jednostranný zájem nasát veškerou krev do sebe na úkor zbytku těla a vybrat si z toho tranzitní daň, úrok. Všechna krev samozřejmě proudí do srdce, ale srdce s každým úderem vydává také kontaminovanou krev. Státní banka, která slouží pouze čistě peněžním transakcím, přesně odpovídá tomuto obrazu – a karcinomu nejpřesněji odpovídá činnost mezinárodních financí, které také ovládají všechny peníze světa prostřednictvím svých úvěrových bank a drží celou mezinárodní ekonomiku sevřenou ve svých sacích pažích a všude si berou úroky. To všechno není nutné! Národy světa v žádném případě nepotřebují nadnárodní finanční mocnosti. Je zřejmé, že jsou nezbytné instituce, které mezinárodně regulují mezinárodní měnové transakce ve smyslu clearingového centra nebo poštovních šekových účtů. O to se mohou a budou starat státní směnárny.

V každém případě existuje dostatek způsobů a prostředků, podobných tomu, jak bylo možné vytvořit mezinárodní poštovní unii, k organizaci i mezinárodních platebních transakcí.

Machine Translated by Google

hlavně prostřednictvím clearingu, aniž by mezinárodní finance z těchto jednoduchých obchodních operací dvakrát nebo třikrát profitovaly a zvětšovaly se na úkor produktivních národů. Detaily jsou zde zbytečné.

Stabilizaci měny proto nelze, jak bylo zdůrazněno, oddělit od mezinárodních vztahů. Existuje však řada možností, jak odstranit zdroje chyb a nezodpovědnosti, které spočívají v nedostatcích vnitřní správy nebo v neomezené manipulaci s tiskařským strojem na bankovky.

Všechna navrhovaná opatření spadají do oblasti již osvědčených systémů; stejně jako znárodnění Říšské banky a centrálních bank vznikají jednoduše jako logické důsledky nového postoje státu k jeho úkolům ochránce peněžních transakcí. Představují pouze přirozenou reakci na podmínky, které sloužily pouze a výhradně zájmům vysokých financí za nejvyšší náklady lidu. Rozumným rozšířením znárodnění Říšské banky je regulace a zprostředkování peněžních transakcí státem podle modelu systému poštovních šeků, který bude pro tento účel dále rozšířen a vhodněji rozvíjen.

Všechna tato opatření sice již znamenají poměrně silné kroky vpřed, ale dala by se provést i bez toho, aby se ekonomický přístup musel zásadně transformovat ve smyslu nacistické zásady, která byla prezentována s veškerým důrazem: „Úkolem ekonomiky je pokrývat potřeby, a nikoli dosahovat ziskovosti soukromého kapitálu.“

Této zásadní transformaci a novému uspořádání v oblasti finančního a daňového systému, a zejména ve financování velkých státních úkolů s vyhýbáním se úvěrové trase, jakož i finančně-politickým opatřením, která se skutečně blíží rozsahu funkcí oblasti sociální politiky, se budeme věnovat v následující kapitole.

Machine Translated by Google

Nové způsoby

Financování velkých veřejných prací.

Mezi nejdůležitější státní úkoly patří realizace poměrně velkých hospodářských projektů, jejichž realizace přesahuje kapitálové zdroje soukromých podnikatelských kruhů, při jejichž realizaci jsou navíc dotčeny značné veřejnoprávní zájmy a jejichž realizace je založena na využívání přírodních zdrojů nebo přírodních zdrojů energie. Jde tedy o úkoly, u kterých se jedná o využívání přírodních sil patřících komunitě, nebo jejichž realizace musí probíhat v rámci úkolů, které jsou převážně úkolem státu, jako je celá oblast dopravy.

Je vidět, že je zcela možné poměrně přesně vymezit oblast, v níž lze rozvíjet státní iniciativu, aniž by tím byla stanovena omezení pro soukromou podnikatelskou iniciativu nebo pro to, aby jí stát musel konkurovat. Kromě toho je tu ještě skutečnost, že provádění těchto velkých veřejných prací je přirozeně téměř výhradně svěřeno soukromým podnikům.

V základních postřezích jsme již podrobně popsali, jak příkladným způsobem stát vybudoval náš německý dopravní systém. Jistě, místy by ho racionálněji a levněji rozvíjely soukromé podniky, ale v případě úkolů, u kterých je v sázce bezpečnost milionů lidí, nejde ani tak o to, jako spíše o co největší solidnost. Dopravní podnik je rozhodně čistě státním úkolem.

Rozhodujícími hledisky dopravního systému musí být spolehlivost, dochvilnost, bezpečnost a jednotné tarify pro železnice a poštu – a nikoli – ziskovost soukromého kapitálu.

Tato otázka však úzce souvisí s formou financování tak rozsáhlých veřejných
úkoly.

Už jsme viděli vnitřní nesmysl, který se projevuje ve skutečnosti, že „úvěry“ schválené parlamentem musí být následně opět „schváleny“ soukromým kapitálem, za což pak stát musí na sebe vzít zcela mimořádné břemeno slibem úroků.
Zde již nebude nutné obecně poukazovat na katastrofální důsledky tohoto slibu úroků. Tato práce skutečně slouží především k prokázání této skutečnosti. Nicméně zvlášť zde zmíněme, jak mimořádně a neuvěřitelným způsobem pro každého, kdo tato čísla slyší poprvé, tento slib úroků ze státních půjček například prodražil železniční tarify.

Kapitálové náklady na celou síť německých říšských železnic, které byly vybudovány nebo realizovány prostřednictvím půjček, činily do roku 1914 přibližně 25 miliard zlatých marek. Úrokové platby z této částky s průměrným úrokem 3,5 – 4 % činily přibližně 800–900 milionů zlatých marek. Čisté příjmy po odečtení nákladů na osobní (úředníci a zaměstnanci) a materiální (uhlí a maziva) výdaje činily přibližně 800–1100 milionů marek.

Úroky tak spotřebovaly téměř všechny čisté příjmy německých železnic. Veřejné mínění bylo vždy klamáno, když se s jistou hrdostí vysvětlovalo, že příjmy z pošty a železnic tvoří páteř státního rozpočtu. Samozřejmě by to tak mohlo být, kdyby úrokové platby nespotřebovaly všechny čisté příjmy. V tomto srovnání lze nalézt další zajímavou paralelu, a to, že celkové výdaje na mzdy a platy všech německých železničních úředníků a zaměstnanců a železničních dělníků v závodech a na trati dohromady činily přesně jen

Machine Translated by Google

stejně jako tento úrok z dlužného kapitálu! Jinými slovy: obrovská armáda německých železničních dělníků až po nejvyšší pozice s počtem 782 731 osob obdržela za svou práci přesně tolik příjmů, kolik si přivlastnila zcela nečinná ruka dlužného kapitálu.

Tato úroková platba na půjčený kapitál jen z železnic byla vyšší než veškeré výdaje na celou naši tehdejší velkou Říšskou armádu! – a vlastně na všechno, co s tím souvisí, tedy včetně vojenského dohledu, vojenské správy justice, včetně systémů posádkové správy a vojenské výstavby, systému vojenského vzdělávání a rozvoje, technických institutů, fondů pro pomoc a vojenské vdovy – a dále na oblečení a vyzbrojování vojsk! Celková částka pro celou naši armádu činila v roce 1913 – tedy v posledním celém roce míru – 775 385 300 marek. Taková srovnávací čísla poskytují hluboký vhled. Zatímco socialistická a demokratická strana neustále bojovala proti „břemenu vojenské výzbroje“ na parlamentních zasedáních a v tisku, nikdy se nenajde ani slovo proti takovému úrokovému břemenu – daleko zastiňujícímu všechny ostatní výdaje – z veřejných půjček. Z úroků z půjčky na všeobecnou potřebu by se dalo zaplatit i celé námořnictvo. Celkové výdaje na naše hrdé Říšské námořnictvo činily v roce 1913 197 milionů. A je třeba uvážit, že všechny tyto výdaje by se daly uhradit bez jediného haléře, kdyby náš státní rozpočet nebyl zatížen tak gigantickými úrokovými zátěžemi.

Hrstka velkých lichvářských kapitalistů – pár tisíc „přisahů“, malých střadatelů s majetkem několika tisíc marek, v takových veřejných půjčkách vůbec nehraje roli –
takto jsme si rok co rok, zcela bez práce a námahy, přivlastňovali částky, kterými bychom mohli uživit a platit celou naši říšskou správu, celou naši armádu a naše námořnictvo.

Kdo si s ohledem na tato čísla neuvědomí naprostou důležitost problému úroků obecně a zkrátka selhávající národní finanční politiky s jejím úvěrovým hospodářstvím zejména, tomu se skutečně nedá nic dělat. Navíc čísla a popisy, které poskytují takový vhled, jsou přístupné každému, nacházejí se ve Statistické ročence pro Německou říši, kterou s největší svědomitostí vydal bývalý Královský statistický úřad, a stejně tak se nacházejí ve Statistické ročence pro Německou říši, vydané nakladatelstvím Puttkammer a Mühlbrecht, kterou vydal Republikánský statistický úřad pro říši.

To, že se taková nerovnováha mezi nezbytnými výdaji pro říšskou správu, armádu a námořnictvo a výdaji státu na platby úroků z půjčeného kapitálu stává do nebes volající nespravedlností, se však plně ukáže, až když prozkoumáme, jakým způsobem pak Říše nyní kryje svou peněžní potřebu těchto úrokových plateb. Zde se dostáváme k oblasti cel a daní. Musím zde ještě jednou poukázat na důkladné znázornění této situace ve své knize Nadcházející daňová stávka, kde jsem předložil nezvratný důkaz, že největší část všech daní nesou široké masy pracujícího obyvatelstva. Máme tedy před sebou skutečnost, že stát se zpočátku, zcela ignorujíc možnosti spočívající v jeho finanční suverenitě, odvažuje k plnění velkých veřejných úkolů cestou půjček, tj. zadlužuje se; že tím pak dále zatěžuje svůj rozpočet takovým způsobem, že musí všechny své čisté příjmy použít na platby úroků a že dále musí utlačovat lid cly a daněmi pouze proto, aby mohl splnit své úrokové závazky. Všechny nezbytně nutné státní úkoly musí nyní bojovat v zemském a říšském parlamentu proti největšímu odporu a stát se konečně vnímá v roli výběrčího úroků z dluhového kapitálu, jak to vidíme dnes.

Machine Translated by Google

Východisko bylo již dávno naznačeno – po tak podrobném prozkoumání současných absurdních podmínek je zřejmé; je to toto:

Stát bude financovat všechny velké veřejné podniky Říše na základě své finanční suverenity a po schválení obyvatelstvem prostřednictvím parlamentu, přičemž se bude přísně vyhýbat úvěrové cestě prostřednictvím přímého přidělování prostředků bezhotovostními převody nebo emisí bezúročných státních pokladničních poukázek.

Toto opatření mohu nejlépe ilustrovat na příkladu: rozvoj bavorské vodní energie.

Plány a snahy o využití obrovské vodní energie existující v horských řekách v kombinaci s velkými horskými jezery sahají již více než dvě desetiletí do minulosti. V případě této vodní energie se nepochybně jednalo o energetické zdroje země, které patří komunitě a měly být z ní odebrány a využity k osobnímu zisku. Je tedy zřejmé, že při výstavbě takových rozsáhlých staveb bylo dotčeno mnoho veřejných i soukromých právních zájmů. Jedná se zde o oblast, která patří výhradně do sféry vlivu státu. Lidé nyní ústně schválili úvěry prostřednictvím svých zástupců v prosinci 1920. Byly dostatečně informovány, opakovaně testovány a přeplánovány a bylo jim plně jasné, jaké velké ekonomické výhody to přinese. Stát a lidé se rozhodli využívat energetické zdroje, nyní jim s tímto schválením úvěru zbývalo pouze přijmout odpovídající rozhodnutí, že částky vydělané podnikateli mohou být na základě schválených úvěrů vyplaceny přímo státní bankou. Zda by se tak stalo bezhotovostně, převodem do žirových transakcí, nebo prostřednictvím úvěrového avíza na poštovní šekové účty, či v hotovosti, je nakonec lhostejné.

Je to skutečně zřejmé a jasné, představíme-li si, že by státní banka pro takové účely vydala vlastní peníze ve výši potřebných a schválených úvěrů. Tyto stavební dluhopisy na hydroenergetiku tak do jisté míry představovaly státní pokladniční poukázky, které by byly vydány na rostoucí vodní dílo jako předběžný úvěr se státní zárukou. Jednalo se tedy o peníze kryté mnoha způsoby. Krytí spočívalo zaprvé v hotových nebo rostoucích pracích na Walchensee atd. a zadruhé ve státní záruce, že peníze budou z veřejné pokladny přijaty v plné hodnotě namísto platby. Stavební dluhopisy by zároveň byly částečnými dluhopisy na vodní dílo, aniž by k nim byly vázány úrokové nároky. To však, jak je dobře známo, u jiných dluhopisů, které jsou v oběhu, neplatí.

Stavební poukázky na hydroenergetiku by mohly tyto specifikace uvádět v plném rozsahu krytí své hodnoty v textu své tiráže. Například: „Tato tisícomarková bankovka je částečně kryta hodnotou zařízení, které se staví pro využití bavorské hydroenergie. Je akceptována ve všech státních pokladnách jako platba.“

Pokud chceme jít dál, nic nebrání tomu, aby se stát zavázal poskytnout po dokončení prací proti složení směnky tolik kilowatthodin elektřiny nebo tolik stovek dusíku.

Nikdo by neodmítl přijmout takové peníze vydané státem, které jsou kompletně kryty hmotnými statky a které lze zároveň do určité míry použít jako přídělový kupón na elektřinu. Naopak si můžeme být jisti, že takové peníze by se těšily zvláštní oblibě, neboť tyto peníze jsou – stabilní, přesně tak stabilní jako dolar, nebo mnohem lepší, protože za ně lze získat zcela určité množství elektřiny nebo dusíku – nezávisle na ekonomických výkyvech. Je známkou naprosté úzkoprsosti lidí, že ve veřejné propagandě různých diskutérů se objevila námitka, že – „tyto peníze nikdo nepřijme“.

Machine Translated by Google

Nikdo nikdy neváhal, ani tito debatující pánové – přijmout peníze, které vydal stát. Všichni přijali i ty nejpoškozenější papírové peníze Říšské banky, i když tyto peníze byly čistě inflačními penězi. A přesto je všichni přijali, i když se jich chytří spekulanti snažili co nejrychleji zbavit za cizí měnu nebo zboží.

Nikdo vskutku neodmítl ani nouzovou měnu měst a obcí, kterou byly podobně nekryté papírové peníze. A neměly by být okamžitě přijaty takové výhodnější kryté papírové peníze, jako jsou stavební peníze zcela kryté hmotným majetkem určené na naše velké stavby? Jistě ani ti, kteří vznášejí takové námitky proti bezúročným vládním penězům jménem svých pánů nebo v jejich duchu, tomu v podstatě nevěří.

Je skutečně nezpochybnitelné, navzdory všem stížnostem „metalistů“, kteří by rádi považovali za peníze pouze peníze vyrobené z drahých kovů, že „peníze“ jsou to, co stát prohlásí za peníze – ať už jsou tyto peníze vyrobeny z papíru, porcelánu, železa, kůže nebo jakéhokoli jiného materiálu, je zcela lhostejné. Zcela jinak je to, pokud jde o kupní sílu těchto peněz. Zde mají metalisté pravdu, že měna vyrobená ze zlata si z velké části zachovává svou směnnou hodnotu, i když státem otřásají politické nepokoje. Tuto stabilitu však kovové peníze vyrobené z drahých kovů nevděčí svému peněžnímu charakteru, ale svému charakteru komodity , totiž zlata.

O oprávněnosti státu kryjícího svou finanční potřebu pro velké dílo popsaným způsobem nemůže být pochyb. Zaprvé, stát je suverénní, to znamená, že nepotřebuje být nikým ovlivňován, protože má moc, a zadruhé, takové opatření obstojí v nejpřísnějším komerčním zkoumání. Stát vydává tyto peníze ve formě poukázek na základě svého úvěruschopnosti. Proč by měl někdo mít menší ohled na úvěr státu než na úvěr jakékoli banky, zvláště když stát vyrábí užitečné práce pro blaho společnosti? I kdyby se řeklo, že stát však za vykonanou práci (podnikatelům a pracovníkům, kteří se podílejí na díle ve Walchensee) platí papírem, je to skutečně pravda, protože později, po dokončení prací, stát tento papír opět přijímá jako platbu za vykonanou práci (dodávka elektřiny nebo dusíku atd.). Tím je ekonomický cyklus uzavřen. Stavební dluhopisy jsou tak opět vykoupeny z dodávek elektřiny atd. z prvních let, dluhopisy jsou zničeny a vzniklo gigantické dílo vládního organizačního umění na bezúročné cestě jako bezúročné vlastnictví pro všechny. Dílo, které bez velké zátěže pro spotřebitele elektřiny přivedlo k dalšímu velkému zdroji peněz pro stát, což stát zase přibližuje ideálnímu cíli zdravé národní finanční politiky – státu bez daní.

Dále je třeba zmínit, že popsaný proces s vydáním vlastních stavebních peněz na určitou práci vůbec nevyžaduje vydání celé schválené částky v takových stavebních poukázkách, protože zdaleka největší část plateb podnikatelům neprobíhá v hotovosti, ale bezhotovostně, převody. Ale i za předpokladu, že by se celá částka na novou výstavbu vydala v nových státních bankovkách, nebyly by tyto částky ve srovnání s ostatními částkami, které stát dnes potřebuje, vůbec značné.

Zároveň s tím, že si v bavorském parlamentu někdo lámal hlavu kvůli 800milionovému úvěru na bavorskou vodní energii – nebo lépe řečeno: nelámal, ale jen se znovu uchýlil k „půjčce“ 8000 milionů, bylo v parlamentu schváleno „bez rozpravy ve třetím čtení za účelem všeobecné nouze“.

Zde znovu připomínám úvahy, že v případě takového financování prostřednictvím nové emise peněz by nedošlo k žádné inflaci, že na druhou stranu emise úročených dluhopisů během období výstavby v každém případě znamená určitou

Machine Translated by Google

inflace, protože úroky musí být již zaplaceny, i když stavební práce ještě nevykonává žádnou produktivní práci.

Národní ekonomická rovnováha mezi penězi a hmotnými statky ve smyslu kvantitativní teorie však nijak není ovlivněna, neboť proti nárůstu platebních prostředků na straně peněz dochází k přesně většímu nárůstu statků. Pokud se později, prostřednictvím příjmů z takovýchto prací, vydané peníze opět stáhnou a zničí, pak se národní ekonomická rovnováha přirozeně zlepšuje ve prospěch národního bohatství podle celkové hodnoty takových nových prací.

I zde je třeba poukázat na to, jak silně úrok působí na náklady na produkty takových děl. Oskar Pöbing77 při podrobném zkoumání této otázky zjistil, že výrobní náklady na kilowatthodinu jsou prodražovány zatížením půjček úroky o enormních 500 % (!). Nyní k nám elektřina z našich bavorských vodních elektráren přichází pětkrát dražší, protože jsme se opět uchýlili k cestě půjčky, která je „nejblíže“. I zde je vhodné si představit, že veškeré materiální a osobní náklady na provoz a údržbu velkých bavorských elektráren a meziměstských úřadů – tedy veškeré mzdy a platy všech osob zaměstnaných v těchto dělech – obsluhy stavidel, strojníky, dělníky, pomocníky, dozorčí personál a dále celý technický a obchodně-administrativní aparát až po ředitele dohromady – si za svou práci rok co rok odnášejí jen pětinu částí, které si – tak dobří – lichváři kapitalisté odnášejí rok co rok bez námahy a práce – jako úrok.

Úrok všechno pohltí, úrok všechno prodražuje. Pouze zápůjční kapitál má prospěch, obyvatelstvo nese škody. Škody nese obyvatelstvo, které staví závody vlastní silou; kdo tedy staví bavorské závody? - vskutku bavorští inženýři, bavorští dělníci, bavorští mistři a podnikatelé; bavorské továrny dodávají většinu strojů a zařízení - a za to, co se nevyrábí v samotném Bavorsku, se musí dát bavorské obilí nebo dobytek, a tedy opět bavorská práce výměnou - jen bavorský lid na stavbu (zřejmě!) peníze nevkládá, a proto k tomu potřebuje velké kapitalisty z New Yorku a Londýna, Paříže a Berlína. Bavorský lid si musí půjčovat od všech zemí světa a zatěžovat svou vodní energii úrokovou platbou, která elektřinu prodraží o 500 %!

Není tohle šílenství? Není tohle hospodářský zločin? Lidé, kteří neudělali nic jiného, než že v jednu chvíli vzali pero do ruky a vypsali šek nebo nařídili svému bankéři, aby podepsal bavorský úvěr na vodní elektrárnu, za to rok co rok dostávají úroky placené bavorským lidem.

Nejen to, ale vodárna tím již není volným majetkem bavorského lidu, ale je zastavena kapitalistovi. Obzvláště směšná je dále situace, že velcí kapitalisté by přirozeně nepůjčili „své dobré peníze“ státu, který sám o sobě není „dobrý“ pro kapitál a zájmy, který se proto stále těší takovému kreditu, že lze

napumpovat do toho 800 milionů. A ve skutečnosti, tendry na vodní dluhopisy obsahovaly záruku, která je pro kapitalisty tak lákavá a ujišťující, „že bavorský stát celým svým bohatstvím ručí za kapitál a podíly – (!)“.

77 Oskar Pöbing (1882-1956) byl bavorský strojní inženýr, který pracoval na Technické univerzitě v Mnichově. Byl autorem studií jako Die Wasserkräfte Bayerns (1919) a Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Měšci peněz, co víc si přát! Bavorský stát zde zcela výslovně přiznává, že má takovou hodnotu, že by mu bylo možné půjčit 800 milionů na vodní energii Walchensee a Middle Isar, ale – nemůže využít své finanční suverenity a financovat tyto práce z vlastních zdrojů. Proč?? Protože je příliš hluboce zapleten do šílenství půjček a úroků, protože jeho zodpovědní státníci nemají tolik vlastních myšlenkových schopností a smyslu pro odpovědnost, aby se odvážili soudit tyto jednoduché a jasné plány jako úroky.

bezplatné financování sami; proto se obracejí na profesionální bankovní experty. Je to přesně tak, jako by se souchotinář zeptal svých tuberkulózních bacilů, zda považují za správné, aby jel do Davosu nebo do Engadinu78, aby se zbavil své nemoci, a ti ho ujistili: „Ne, jen to nedělejte, cesta by vám mohla ublížit, možná by se mohlo stát železniční nehoda, raději zůstaňte doma ve svém obvyklém prostředí. Ve vašem stavu byste neměli provádět žádné experimenty! atd.“ Dodržováním této rady, která je z pohledu tuberkulózních bacilů zcela správná, souchotináři přirozeně dosahují prudkého pokroku, bacily se úžasně množí. Přesně tak je to i v našem případě finanční a úrokové ekonomiky.

Toto přijímání rad od vlastních odpůrců je pro nic netušící Němce extrémně charakteristické. Objeví-li se člověk, který vášnivě miluje svůj lid a radí mu to či ono a upozorňuje zodpovědné muže na tu či onu darebáctví, lze se vsadit deset ku jedné, že se dotčený lid rozběhne k darebákovi a zcela naivně se ho zeptá: „Řekni mi, ten a ten mi řekl, že jsi darebák, prosím, řekni mi, jestli je to pravda!“ A pokud mu pak ten druhý s tou nejupřímnější tváří na světě vysvětlí: „Ale co si tedy myslíš – já jsem darebák! – naopak, jsem tvůj nejlepší přítel, vždycky jsem ti pomáhal z našich finančních potíží,“ pak je bezelstný tazatel docela spokojený – udělal dost a je obzvlášť rád, že si nemusí namáhat mozek. Problémového přítele lidu však obecně nepovažuje za hodného své odpovědi – a věci se dále utápějí v zaběhnuté rutině úrokového kapitalismu a úvěrové politiky, dokud poslední položka volného národního bohatství není zastavena finančním mocnostem a celý národ platí mezinárodním financím pouze úroky.

Závěrem musíme právě v této souvislosti dále poukázat na skutečnost, že bavorský stát – když se vůbec nejednalo o tak důležitý státní úkol, jako je rozvoj bavorské hydroenergetiky, tedy když se jednalo o nápravu měnové krize listopadové vlády – velmi rychle vydal z bavorské státní banky přibližně 130 milionů státních pokladničních poukázek Bavorské státní banky. Dělo se to zcela nekrytě – a všichni si tyto bavorské poukázky brali stejně ochotně jako poukázky Říšské banky a každý si mohl za bavorské poukázky koupit tolik chleba jako za poukázky Říšské banky. Vlastně to ani nemusel být celý bavorský stát, stačilo, když si starosta zemského hlavního města Mnichova a někteří městští starší nechali natisknout svá jména na takové barevné papírky, a i tyto nouzové peníze kolovaly, všichni je brali a všichni je rozdávali přesně jako útržky Říšské banky a tyto nouzové peníze samy o sobě bezchybně plnily úkol jakýchkoli peněz – být pomůckou pro směnu zboží.

Pouze jeden úřad byl těmito umělými díly provincií a obcí extrémně nepříjemně zasažen – vysoké finance – a ty v říjnu 1921 vynutily říšský zákon, podle kterého bylo provinciím a obcím přísně zakázáno vydávat

[78] Davos ve Švýcarsku je od poloviny 18. století známý jako léčebné středisko pro ty, kteří trpí plicními chorobami. Engadin je údolí ve Švýcarských Alpách.

Machine Translated by Google

peníze na nouzové situace dále. Tento zákon byl ve svém důsledku jasným zákonem na ochranu Židů, na který měl v roce 1922 navázat „Zákon na ochranu republiky“.

Dokážu si velmi dobře představit ten náhlý strach mezinárodních financí, když si uvědomili, že v bezúročných penězích, byť i v neškodné formě nouzových peněz, drží lidé v ruce zbraň – samozřejmě aniž by o tom lidé věděli – která by mohla jediným úderem roztrhat zlatou síť vybudovanou lžemi a podvody staletí trvající podzemní a padělatelskou prací a osvobodit národy z jejich úrokového otroctví.

Již v té době, v případě emise bavorských státních peněz, Říšská banka velmi brzy požadovala, aby tyto peníze musely být opět staženy, což se pak v průběhu roku 1921 také úslužně stalo. Důvod: tyto peníze nepřinášely vysokým financím žádné úroky, jako to dělají peníze Říšské banky nepřímou cestou říšských státních pokladničních poukázek.

V národně socialistickém státě budou v budoucnu všechny velké státní úkoly financovány a organizovány popsaným způsobem s naprostým vyloučením půjček. Nepřímou cestu bezúročných stavebních peněz budeme přirozeně volit pouze tehdy, pokud potřebné prostředky nelze získat z přebytků jiných státních podniků nebo ze zvláštních poplatků pro takové zvláštní účely. V každém případě víme, že tato forma financování otevírá zcela netušené a obrovské možnosti využití přírodních zdrojů země, zlepšení dopravních tras atd.

Každý národ je tak bohatý, jak je schopen organizovat práci.79

79 To se odráží v Hitlerově projevu v Říšském sněmu 30. ledna 1939, v němž prohlásil: „Z donucení... potřeby jsme se naučili v první řadě plně zohledňovat nejdůležitější kapitál národa, totiž jeho schopnost pracovat.“ (citováno v R. de Roussy de Sales (ed.) Adolf Hitler: My New Order, Londýn: Angus and Robertson, 1942, s. 457 a násl.).

Machine Translated by Google

Sociální stavební a ekonomická banka

V logické souvislosti s předchozí kapitolou stojí vytvoření sociální stavební a ekonomické banky, jejímž úkolem je vydávat bezúročné stavební peníze zejména na výstavbu domů. Tato sociální stavební a ekonomická banka by samozřejmě neměla být vedena jako státní instituce, ale jako korporace veřejného práva. Logicky by proto měla být diskuse o ní projednána až po znázornění nacistické daňové soustavy, ale jelikož tato sociální stavební a ekonomická banka není ničím jiným než bezúročným financováním přeneseným do podmínek soukromé ekonomiky a zejména do systému bytové výstavby – tedy odvětví ekonomiky s nejuniverzálnějším významem – je snad oprávněné ji umístit na první místo.

Proč by taková stavební banka neměla být vedena jako čistě státní podnik, vyplývá ze skutečnosti, že taková veřejná právní finanční instituce musí být volněji manévrovatelná než státní podnik. Nebyl by to takový důvod, kdyby se jednalo pouze o pouhou bytovou výstavbu, ale bude existovat mnoho případů, kdy se bude jednat o úkoly nejvyššího významu, které nepřímo ovlivňují veřejný zájem, a pak banka, která je ve svém vedení skutečně odpovědná státu za své hospodaření, by měla a musí mít volnou ruku při poskytování i bezúročných úvěrů po důkladném prozkoumání všech podmínek.

Taková svoboda rozhodování však není možná v čistě státních podnicích. Proto musí být ponechána soukromé iniciativě.

Pro ilustraci zde uvádíme náčrt takového zákona, který byl přijat v roce 1922 pro Bavorsko:

Zákon o rozvoji bavorské banky pro sociální výstavbu a hospodářství.

Čl. 1

Bude založena národní bavorská banka pro sociální výstavbu a hospodářství (BWB).

BWB má za úkol finančně podporovat státní podniky nebo celostátně ekonomicky cenné podniky soukromých osob (ať už se jedná o jednotlivce nebo společnosti), které slouží rozvoji země nebo jsou prospěšné pro obecný blahobyt.

Čl. 2

BWB je korporací veřejného práva. Podrobnější předpisy týkající se její organizace, správy a činnosti a jejího vedení budou vydávány nařízením celého ministerstva.

Čl. 3

BWB je uděleno povolení k vydání nejprve bezúročných státních dluhopisů krytých hmotným majetkem v hodnotě až 50 milionů zlatých marek.

K emisi může dojít pouze takovým zákonným způsobem, že výše peněžních částek vydaných kdykoli a v oběhu je kryta hmotnými cennými papíry alespoň stejné hodnoty (bezúročné hypotéky, směnky, zástavní práva atd.) a splacení nebo vrácení státních pokladničních poukázek je zajištěno výnosy podniků nebo institucí, které mají být v přiměřené lhůtě, nejpozději 50 let, vybudovány.

Čl. 4

Součet zástav a zajištění z titulu vydaných státních pokladničních poukázek BWB představuje sdružení pro krytí BWB.

Machine Translated by Google

Právní transakce jakéhokoli druhu, které narušují nebo poškozují zabezpečení nebo krytí majetku patřící do asociace pro pojištění jsou neplatné.

Jakékoli změny vlastnictví nebo držby věcí nebo práv, které jsou předmětem pojišťovací organizace, nemají vliv na existenci zajištění a zůstávají s věcí spojeny i pro nového kupujícího; právní předchůdce je zbaven osobní odpovědnosti pouze tehdy, pokud BWB souhlasí se změnou osoby dlužníka. Opačné ujednání jsou neplatná...

Čl. 5

Veškeré složky a práva organizace poskytující pojišťovací služby BWB jsou zaznamenány v tomto veřejném rejstříku; zásady a právní důsledky platí pro tuto knihu obdobně jako pro rejstříky; rejstřík má veřejnou důvěru a sám o sobě se domnívá, že je oprávněn.

Přístup k rejstříku nebo jeho příslušným částem se udělí každému, kdo prokáže právní zájem na přístupu.

Každoročně se zveřejňují souhrny podobné bilanci o celkové výši vydaných státních pokladničních poukázek, jakož i o celkové výši cenných papírů splatných BWB za tyto poukázky, jakož i o přírůstcích a odpočtech, a o úspěšných splaceních a odkupech státních pokladničních poukázek.

Čl. 6

Státní pokladniční poukázky BWB jsou zákonným platidlem. Každý je musí přijmout v plném kurzu jejich nominální hodnoty vůči směnnému kurzu ostatních zákonných měn státu.
Pokud věřitel odmítne přijetí pokladničních poukázek BWB namísto platby za výše uvedený minimální směnný kurz, je dlužník, pokud platbu v pokladničních poukázkách skutečně nabídl, zbaven dluhu v této částce.

BWB vydává státní pokladniční poukázky bez úroku a ve smlouvě dohodne všeobecné a zvláštní podmínky vzájemných právních podmínek týkajících se lhůt a sazeb emise, cenných papírů a hypoték, které má dlužník splatit, jakož i splátek a dalších relevantních právních podmínek. Kopie těchto smluv musí být zpřístupněna všem jako příloha k zápisům v rejstříku pojišťovacího sdružení.

BWB je oprávněna kdykoli jednotným veřejným způsobem stanovit příplatky nebo poplatky za administrativní náklady spojené s poskytováním úvěrů a s ročním inkasem nebo stanovit odpovídající prémie či slevy.

Vydání nebo kotace na burze cenných papírů s vyšším kurzem, než je minimální kurz stanovený v čl. 1, je přípustná.

Splátky lze provádět pouze v pokladničních poukázkách stejného druhu, jaké byly vydány.

Čl. 7

Činnost BWB, pokud se týká dodržování předpisů obsažených v tomto zákoně, podléhá kontrole a dohledu veřejné dozorčí rady složené z ministra financí nebo jím jmenovaného zástupce, ministra vnitra nebo jím jmenovaného zástupce, ministra spravedlnosti nebo jím jmenovaného zástupce a tří osob volených parlamentem na dobu dvou let.

Machine Translated by Google

Čl. 8

Trestní ustanovení: Trest odnětí svobody za úmyslné poškození cenných papírů pojišťovacího sdružení a rovněž za obchodní nebo zvykové, zejména burzovní, sabotáž stavebních bankovek nebo jejich kurzové hodnoty nebo za pokus o takový úkon. Dále za to hrozí vysoké peněžité pokuty, a to i pro právnické osoby.

V „výkonných podmínkách“ byly poté vydány přesné předpisy o ustavení správní rady a poradního sboru, jehož členy jsou zástupci ministerstev, parlamentu a stavebních firem. Úkolem takového poradního sboru je kontrola zákonného použití stavebních dluhopisů, přezkoumávání splátek, dále ověřování hypotečních odškodnění, schvalování základů pro zástavu bezúročnými stavebními dluhopisy atd.

Další podmínky pak upravovaly splácení a vyúčtování, zaúčtování zásob na vydané série stavebních dluhopisů a na cenné papíry registrované na ně a dále další předpisy na schválené stavební projekty atd. V té době byl impulsem k založení takové sociální banky obrovská bytová potřeba a okolnost, že Říše a provincie nemohly nijak účinně kontrolovat tísňovou situaci. Příslušné instituce bytových úřadů sice mohly tu a tam uvolnit obytné prostory – ale nemohly postavit žádné nové byty. Nová stavební činnost trpěla nedostatkem materiálu, především tím, že při existující nouzové regulaci nájemného byla výstavba nových domů pro soukromý kapitál absolutně „nerentabilní“.

Dotace poskytované Říší a provinciemi na pokrytí tzv. ztracených stavebních výdajů zdaleka nestačily při postupující devalvaci měny.
Ani individuální bytová výstavba, která tu a tam začala, nedokázala odstranit všeobecnou bytovou tíseň. Ani vytvoření levných hypoték nebylo možné, protože při tehdy fixních nájemných i ty nejlevnější stavební peníze vylučovaly 4% úrok.

Stává se tedy, že, jak již bylo naznačeno v základních pozorováních, navzdory největší potřebě – kvůli nedostatečné ziskovosti – tato potřeba jednoduše není pokryta.

Pokud se tedy podaří odstranit každoročně se opakující úrokové břemeno, pokud se zajistí, aby těm, kteří bydlení potřebují, byly k dispozici bezúročné prostředky, je možná velkolepá stimulace trhu s bydlením. Tím by se však odstranila nejen strašlivá bytová nouze se všemi jejími sociálními a zdravotními škodami, ale také by se mimořádným způsobem stimuloval vnitřní trh, protože na tom závisí všechna nespočetná vedlejší řemesla, zámečníci, tesaři, pokrývači, instalatéři, sklenáři, montéři, keramikové, podlaháři a obkladači, malíři a štukatéři, kteří pak sami najdou práci a živobytí a posílí se jejich kupní síla.

To znamená, že je však nabízeno v bezúročných stavebních penězích.

Tyto stavební dluhopisy vydává „Sociální stavební a hospodářská banka“.
Dodavatelé a podnikatelé jsou z těchto peněz placeni za stavbu. Stavebník splácí přijaté bezúročné peníze v příslušných splátkách v délce 30–50 let podle charakteru a trvanlivosti stavby. Stavební dluhopisy se od říšských nebo zemských peněz liší podobně, jako se dluhopisy Říšské banky lišily od pokladničních dluhopisů. Tyto stavební dluhopisy, jak již bylo zmíněno, nacházejí své plné materiální krytí v tom, že zároveň vznikají ve prospěch stavební banky nové hmotné aktiva (domy) ve výši odpovídající vydaným dluhopisům.

Machine Translated by Google

které jsou právně zajištěny registrací bezúročných hypoték ve stejné výši.

Prakticky ani zde nebude v stavebních listech uvedena plná hodnota nových budov, ale pouze skutečné stavební náklady. Pozemek proto bude muset být poskytnut alespoň stavebními firmami, stavebními spořitelnami nebo komunitami a nad rámec toho musí alespoň 10–30 % hodnoty budovy vytvořit osoby v nouzi, z čehož 5 % si zde má být ponecháno na pokrytí administrativních nákladů stavební banky.

Splacení pak následuje bez dalšího výpočtu jakýchkoli úroků. Tímto způsobem se rok od roku zvyšuje volný majetek majitelů domů v jejich domech a stejně tak i hodnoty ponechané v rámci celého družstva jako krytí vydaných stavebních dluhopisů.
Tím se množství stavebních dluhopisů v oběhu snižuje v závislosti na provedených splátkách.

Právní charakter těchto stavebních peněz není nic jiného než emise dluhopisů.
Dlužníkem této dluhopisu je stavební banka. Věřitelem dluhopisu je současný vlastník
tato vazba.

Nikomu nelze zakázat vydávat dluhopisy, vždy je jen otázkou vnějších okolností, zda jsou dluhopisy vydané někým obecně akceptovány jako platba. Jak již bylo mnohokrát zmíněno, stavební směnky jsou vždy a za jakýchkoli myslitelných ekonomických a politických podmínek plně kryty hmotnými aktivy, která proti nim stojí. Nemůže tedy být řeč o tom, že by se banka kdykoli dostala do potíží.

Všeobecné přijetí je však zaručeno okamžikem, kdy se stát zaváže převzít záruku za časově omezené splacení stavebních dluhopisů a během jejich platnosti je přijímat ve svých registrech jako platbu, nebo kdy jsou prohlášeny za zákonný platební prostředek.

Takové přijetí záruky nyní pro stát prakticky neznamená nejmenší zátěž, naopak. Dnes musí stát ve skutečnosti každoročně utratit a zaplatit úroky z nespočetných milionů grantů, které schválil na ušlé stavební výdaje, a poté je nahradit prostřednictvím všeobecných daní. Ty jsou pak zcela zrušeny.

Granty, které nyní poskytuje stát, jsou tedy ve skutečnosti ztracené peníze, které musí komunita získat zpět a které putují k některým šťastným lidem, kteří se na ně skutečně dostali.

I když tedy některý z příjemců bezúročných stavebních směnek, který má v prodlení splátky, v určitém okamžiku skutečně nemůže dostát svým závazkům, nehraje to žádnou roli ve vztahu k obrovským úsporám, které státní rozpočet dosahuje, protože tímto způsobem také nemusí přinášet žádné oběti, které by byly zcela ztraceny.

Jelikož se jedná o úkol velkého společenského významu, je oprávněné zřídit
nezávislá veřejnoprávní korporace jako nástroj a nositel jejího výkonu.

Tímto způsobem bude tato instituce vyjmuta ze sféry soukromých ekonomických a společenských forem, s nimiž jsou v očích lidí přirozeně spojeny osobní zisky a záměry obohacení. Na druhou stranu bude instituce vyjmuta z domény čistého státního podniku, vůči kterému rovněž, ne zcela bez nespravedlnosti, panuje u veřejnosti ve všech ekonomických záležitostech určitý odpor.

V prováděcích předpisech má být zaznamenáno vše, co je v podstatě
nepostradatelné pro veřejnost a pro bezpečnost obchodního řízení banky.

Machine Translated by Google

Navrhovaná poradní rada může svůj vliv projevit i mimo toto. Samotná poradní rada je opět odrazem všech zúčastněných zájmových skupin.

Zřízení stavební banky jako veřejnoprávní korporace má také příjemný vedlejší účinek, že se tímto způsobem celý komplex takto vytvořených hodnot nejeví jako majetek státu, ale jako majetek nezávislého právního subjektu, kterým je stavební banka.

Právní konstrukce nebo právní charakter této stavební banky je tedy následující: Stavební banka je právnickou osobou na základě okolnosti, že je uznána nebo zřízena jako veřejnoprávní korporace; tato stavební banka se vůbec neskládá z jednotlivých členů; sama o sobě je nositelkou práv a povinností, které vyplývají z její činnosti. Není však ani úřední osobou, ani státní institucí, ani členem státního organismu.

Vytvoření takové právní formy sice není něco běžného a tradičního, ale nicméně něco, co je již v zákoně zajištěno; současné podmínky však vyžadují odpovídající instituce moderního druhu. V tom skutečně spočívá služba, když se něco takového zavede: že se určitým způsobem překročí hranice tradice, aby se se přizpůsobilo požadavkům doby.

Jak probíhá chování podniků, lze nejlépe vysvětlit na konkrétním příkladu: Stavební banka předem sdělí základní podmínky a předpoklady, které musí být splněny, aby byla žádost o schválení finančních prostředků stavební banky posouzena.
Žadatel zašle svou žádost s potřebnými dokumenty stavební bance a v kladných případech uzavře smlouvu s těmi, kteří bydlení potřebují (vlastníky domů).

V této smlouvě má být v první řadě stanoveno vše, co předepisuje stavební vyhláška a prováděcí předpisy, tedy povinnost použít stavební peníze pouze na výstavbu budovy, povinnost hypotečního úvěru a povinnost splácet. Dále však musí být v této smlouvě stanoveny všechny další související zákonné podmínky. Zejména musí být stanoveno, že osoba v nouzi o bydlení není oprávněna nemovitost znovu prodat, což je ostatně již prakticky zdůrazněno v hypotečním řádu. Podmínky pro přechod dědictví a pro případ prodlení s platbou mají být upraveny odpovídajícím způsobem s jednou nebo více splátkami.

(Detaily vyplývají z povahy této záležitosti.)

Protože všechny dodavatelské firmy a všichni dělníci jsou placeni pouze stavebními bankovkami, které sama stavební banka vydává, stavební bankovky se poprvé dostávají do oběhu za všech okolností pouze v rozsahu, v jakém ekvivalent plateb připadá na majetek. Od dělníků a dodavatelů se stavební bankovky dostávají k veřejnosti; s ohledem na existující záruky a zejména proto, že stát přebírá záruku za stavební bankovky a státní pokladny stavební bankovky přijímají jako platbu, bude veřejnost stavební bankovky přijímat jako jakékoli jiné peníze. Zůstává tedy na majiteli domu, jak splní svůj závazek vůči stavební bance, že každoročně splatí 2 % z vypůjčených částek ve stavebních bankovkách. Jinými slovy, majitel budovy a hypoteční dlužník stavební banky musí každoročně vyprodukovat 2 % ve stavebních bankovkách z částek nacházejících se v oběhu. V praxi se stane, že hypoteční dlužníci vyberou stavební bankovky, které skutečně obíhají spolu s místními penězi, před uplynutím doby splatnosti a tím uspokojí své splátky.

Machine Translated by Google

závazek. Obzvláště vhodným místem pro získání stavebních bankovek budou staveniště, která jsou neustále v provozu.

Předpokládejme-li, abychom si udělali představu, že za rok se v Mnichově vydají stavební bankovky v hodnotě 10 milionů, z této částky se ročně do stavební banky vrátí 200 000 zlatých marek; tedy nejpozději po 50 letech se celých 10 milionů vrátí a stavební banka je vybere, nejpozději po 50 letech se tím splatí domy postavené z nich a stanou se majetkem jejich majitelů bez dluhů. Celá platba proběhla, aniž by byl jediný halíř zbytečně vyplacen na úroky; platba se dále provádí pouze prostým způsobem, a to zřízením stavební banky, vázané státní zárukou.

Sociální akt spočívá v tom, že stát vytvořil hodnotu domů absolutně z ničeho, že výstavbou celé této budovy vytvořil příjem pro tisíce dělníků a podnikatelů. Pokud předpokládáme, že se jedná o tisíce jednotlivých domů, tisíce bezzemků se tím promění v vlastníky půdy.

Budou vzneseny různé námitky a výhrady, z nichž lze navrhnout ty nejdůležitější:

1. Námitka inflace. Tato námitka je stejně krátkozraká jako irelevantní; jak již bylo vysvětleno v předchozích pasážích, inflace může vzniknout pouze tam, kde jsou vydávány nekryté peníze. Zde materiální krytí stojí proti stavebním bankovkám; je proto bezvýznamné, pokud se do oběhu dostane i značné množství stavebních bankovek.

2. Námitka, že tato záležitost je nová a neprověřená. Tato námitka je nepoužitelná a tato záležitost je možná nová pro Německo. Jinde je člověk zvyklý na takové bezúročné dluhopisy kryté hmotným majetkem. Typickým příkladem je anglický opční list, který byl zaveden před sto lety a je dodnes zachován. Opční list je příkaz, který dává vlastníkovi právo na určité množství surového železa uloženého v určitém centrálním skladu. Tyto opční listy se používají jako platidlo; kupní síla opčního listu podléhá pouze těm výkyvům, kterým je vystavena cena surového železa na světovém trhu.

Pokud bychom například v Německu měli takové warranty, byly by zcela nezávislé na německých měnách a jejich kolísání. Hodnota těchto warrantů byla vztažena k ceně surového železa a hodnota těchto cen byla zase automaticky regulována ve vztahu k měně.

V opčním listu nacházíme významný příklad oblíbené povahy tohoto bezúročného dluhového certifikátu a dluhového příkazu krytého hmotným aktivem.

Vzhledem k tomu, že je nutné realizovat značné a z národního hospodářství důležité výstavby nových budov, je nezbytné stavět celé kolonie postupně.

Bylo by chybným názorem, kdyby si někdo přál stavět jednotlivé domy nebo dokonce řadové domy pouze tehdy, když si osoba, která si dům hledá, přeje stát se jeho vlastníkem.
Škoda, kterou je třeba napravit, je bytová tíseň, nejde tedy především o bydlení, ale především o vytváření bytových příležitostí. Tuto potřebu napraví i podpora komerční výstavby nájemních bytů. Nic tedy nebrání majiteli nájemního domu starého typu v tom, aby obdržel stavební směnky na výstavbu nového nájemního domu. Právě v případě těchto osob bude možné požadovat předem v hotovosti vyšší zálohu než pouhých 10 % z celé budovy.

Machine Translated by Google

hodnota; mnoho z těchto lidí je připraveno a schopno vynaložit značné částky peněz ze svých vlastních prostředků na bytovou výstavbu, pokud od stavební banky obdrží jako grant odpovídající zbytek nebo částku bez úroku. Právě bezúročná povaha peněz stavební banky umožňuje zohlednit tento aspekt oživení stavebního trhu, který je pro velká města tak nesmírně důležitý.

Tato sociální stavební a ekonomická banka však později přejde i nad rámec financování bytové výstavby k poskytování bezúročných úvěrů celostátně hospodářsky významným podnikům, průmyslovým odvětvím, komunálním pracím, zlepšení zemědělství atd., i když s kratší dobou splatnosti.

Machine Translated by Google

Stát bez daní

Hlavním cílem národně socialistického státu je: stát bez daní. I když to za současných okolností může znít jako šílená utopie, i když se to mnohým může jevit jako slib, který je až příliš dobrý na to, aby byl pravdivý, víme nicméně, že tento cíl je zcela dosažitelný, alespoň do té míry, do jaké je nutné odstranit obrovský daňový tlak z obyvatelstva.

V předchozích kapitolách jsme s naprostou jasností dokázali, že dnes téměř všechny daně pohlcují jen úroky. Platíme daně z každého kusu chleba, který sníme, každý vyhřátý salón stojí nadbytek daní a každý nákup je zatížen daní z prodeje.
Ale všechno, co se tímto způsobem odvádí na daních, zdaleka nestačí jen na zaplacení daní z reparačních dluhů.

Vždycky to prozrazuje nedostatek vkusu a kritického chápání, pokud někdo odmítá takový hlavní cíl, jakým je bezpochyby stát bez daní, jako utopii. Pro toho, kdo s námi šel po širokých a spletitých cestách současné finanční politiky a kdo neztratil nit Ariadniny – úrokovou povinnost státu – musí být snadné najít i cestu ven z tohoto labyrintu Minotaura.

Ten, kdo se povznese nad degradaci a z vyššího hlediska zkoumá popsané souvislosti: úroková povinnost státu – daně – inflace, ten, kdo uznal úrokovou povinnost všech národů západního kulturního kruhu jako fakt, který dominuje všemu, ten, kdo si uvědomil, že žijeme v době naprostého převrácení zdravých a rozumných poměrů mezi prací a bohatstvím, ten, kdo se již nemůže vyhnout naléhavé logice, že zejména stát, na základě své finanční suverenity, není zcela vázán na cestu půjček, ale že může kreativně financovat ze svého vlastního práva všechny velké veřejné státní úkoly, pro něj je pouze posledním krokem do finančně-politického Nového světa požadovat stát, v němž státní finanční správa nepovažuje za svůj první úkol vybrat co nejvíce daní od občanů státu, ale naopak odstranit veškerý zatěžující daňový tlak a oplodnit národní hospodářství.

Jsme v pozici, kdy můžeme předložit číselné důkazy o tom, že stát bez daní není vůbec utopií, ale že tato možnost je dána v každém spořádaném státním rozpočtu, pokud se stát osvobodí od úrokového břemene, které na něm leží. Že to může udělat i bez toho, aby za to byl volán k odpovědnosti, dokazuje historie státních bankrotů, která uvádí desítky případů, kdy se státy bankrotem vyhnuly úrokovému a dluhovému břemenu, které na nich leží.

Zavedlo by nás to příliš daleko, kdybychom se zde znovu podrobně zabývali přesným důkazem, který jsem uvedl ve svém malém polemickém díle Státní bankrot: Řešení, že totiž úprava úrokových plateb z veřejných půjček při současné transformaci dluhopisů na bezúročná bankovní aktiva si v žádném případě nezaslouží hanebný název bankrot, ale že tato forma osvobození státu a lidu od jeho úrokového dluhu ve skutečnosti znamená osvobození státu a ekonomiky od nesnesitelných pout.

Úprava těchto úrokových plateb by však již před válkou umožnila pokrytí státních výdajů pro celou státní správu. Jako příklad jsem uvedl bavorský státní rozpočet z roku 1911. V té době činily příjmy bavorského státu z tzv. komerčních státních podniků (železnice, pošta a telegraf) 120 milionů zlatých marek, příjmy ze státního lesnictví 40 milionů. Celkem

Machine Translated by Google

Výdaje na celou státní správu pro výkon spravedlnosti (všechny okresní soudy s veškerými personálními a materiálními výdaji, všechny zemské soudy, krajské soudy a nejvyšší soudy v Mnichově, Norimberku atd.) činily 27 milionů. Na celou rozsáhlou a tak pečlivě propracovanou vnitřní správu celého bavorského státu – tedy na četné okresní soudy, na krajské vlády, na policejní oddělení v Mnichově, na četnictvo, dále na četné další orgány a úřady, jako jsou lékařské úřady, zemská očkovací nemocnice, výzkumné ústavy pro potraviny a pololuxusní potraviny, sanatoria a psychiatrické léčebny, správní soud, zemský statistický úřad, metrologické úřady, pojišťovací komory atd. – byly vynakládány ze státního rozpočtu. Na vzdělávání, školu a církev, tedy zejména na všechny střední školy, střední školy, přípravné školy, latinské školy, střední školy, nižší gymnázia, vyšší odborné školy, učitelské ústavy, na všechny státní stavební –, v roce 1911, 40 milionů školy a odborné školy, obchodní a hudební školy, zemědělské a okresní zemědělské školy, na Weihenstephana80 a na biologický výzkumný ústav, na všechny ženské vzdělávací ústavy a pak především na univerzity s jejich nesčetnými sbírkami a ústavy, technickou univerzitu, na ostatní umělecké univerzity, na obchodní univerzity, na hudební akademii, pak na Maximilianeum81, dále na ústřední ústavy pro vědu a umění, akademii věd, vědecké sbírky státu, bavorská muzea, státní knihovnu, státní divadlo atd., na tuto obrovskou oblast působnosti ministerstva kultury s jeho tisíci úředníků, s jeho obrovskými uměleckými poklady ve sbírkách a muzeích, které všechny skutečně vyžadují budovy, správu a péči, bylo v roce 1911 vyplaceno celkem 51 milionů. Do působnosti ministerstva financí, které se nezabývá pouze vybíráním peněz od lidí, patří činnost lesní správy se stovkami lesníků, dále správa dolů, hutí, solných hutí, celých ústředních a pobočných celnic, ústřední mincovny, správa státního dluhu a státní banka, dále zeměměřicí úřady a zemský zeměměřický úřad, dále státní lázeňské správy, dvorní pivovar, Mnichov atd. Tento rovněž velmi rozsáhlý podnik způsobil náklady ve výši 15 milionů. Výdaje ministerstva dopravy byly pokryty z jeho vlastních provozních příjmů, na druhou stranu důchody starých státních zaměstnanců si vyžádaly další velmi vysokou částku, kolem 36 milionů.

Takže celková justiční správa, vnitřní správa včetně budov – které jsem výše konkrétně nezmínil – a také finanční správa, stejně jako vzdělávání a rozvoj a důchody si vyžádaly 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 milionů.

Přebytky, které státní podniky, pošta a železnice, doly a lesy, dodaly do státní pokladny ve výši kolem 160 milionů, by tak ve skutečnosti téměř stačily k pokrytí celého gigantického státního administrativního aparátu – bez jediného halíře daní!

Stát bez daní by tedy byl realitou, kdyby celkové daně vybrané od bavorského lidu, tj. 60 milionů přímých daní a 53 milionů nepřímých daní, a navíc 31 milionů poplatků, tedy celkem 134 milionů, nemusely být zcela použity na úroky z dluhů. Úroky jen z bavorských státních dluhů

[80] Weihenstephan je klášter z 11. století v Horním Bavorsku, který byl v roce 1803 přeměněn na lesnickou školu a státní pivovar.

81 Maximiliáneum v Mnichově navrhl bavorský král Maxmilián II. jako sídlo studentské nadace.
Od roku 1949 zde sídlí bavorský zemský parlament.

Machine Translated by Google

požadovala 84,6 milionu (!) a Bavorsko muselo Říši dodat 50 milionů rovněž na úhradu úroků z říšského dluhu.

Stručně jsem shrnul velké i malé oblasti našeho státního života. Zdá se to být obzvláště důležité i proto, že národní socialismus si uvědomuje, jak mimořádně mnoho a příkladné práce vykonal starý stát, mnoho, co nevyžaduje žádnou reformu ani zlepšení, pokud se netýká záležitostí, které nelze nikdy uzavřít.

I pro každý státní organismus platí, že nemůže stát na místě, pokud nechce zkostnatět. V mnoha oblastech svěžejší a svobodnější duch neuškodí a tu a tam jsou vhodné důkladné reformy. V mnoha odvětvích našeho správního aparátu musí alespoň vstoupit nový duch, zejména duch jednoznačné odpovědnosti státního úředníka za jeho úkoly a za lidi, kterým slouží.

Pouze jedna oblast byla vtlačena do zcela falešných kolejí – státní finanční správa.
Pokud jsou takové okolnosti, jako ty, které byly právě popsané, možné, je to skutečně znamení, že zde musí dojít k radikální změně. To však platí již pro stát před válkou – již tehdy byl stát zapojen do úrokové služby soukromého dlužného kapitálu.
Nic neodhaluje v té době již existující závislost státu na zápůjčním kapitálu výrazněji než přehled rozdělení daní na různé formy příjmů. Podle rozpočtu na rok 1911, na kterém jsme dosud vycházeli z našich pozorování, byl pozemkový majetek oceněn na 12,6 milionu, obytný majetek na 12,1 milionu, obchodní podniky na 17 milionů, ale na druhou stranu kapitálové důchody s celkovým důchodovým příjmem 253 (!) milionů zlatých marek činily pouze 10 milionů. Jde tedy skutečně o mimořádně shovívavé zacházení s těmi, kteří mohou žít bez námahy a pracovat na úkor pracujícího obyvatelstva.

Myriády malých penzijních příjmů – máme na mysli penzijní skupinu ve výši 70–700 milionů marek – sice v číslech představují převážnou masu daňových povinností z kapitálových penzijních fondů, tedy kolem 150 000, ale ani jejich příjmy z kapitálových úroků, ani jejich daňová platba ve výši kolem 0,7 milionu by nehrály v státním rozpočtu žádnou roli – ale to, co činí tato čísla pro nás tak pozoruhodnými, je okolnost, že velký úvěrový kapitál vytvořil v těchto statisících malých příjemců úroků silnou ochrannou bariéru proti všem útokům proti námahám a práci nenáročným příjmům z úroků.

Je přirozeně snadné přesvědčit tyto drobné příjemce úroků, že jejich úspory musí do jisté míry zaručovat trvalý nárok na úroky, neboť podobnost těchto lidí, kteří celý život dřeli a skutečně pracovali pro své úspory, s příjemci důchodů ve státě a v podmínkách zaměstnanců je zřejmá. Co však odlišuje tento postoj od myšlenky důchodu, je zásadní rozdíl, že nárok na důchod závisí na osobě a zaniká smrtí, zatímco nárok na úroky je věcný a je nezávisle na osobě neosobním způsobem vázán na pouhé držení peněz jako „věčný právní nárok“.

Těmito souvislostmi se budeme dále zabývat v diskusi o obecných starobních důchodech, protože tato pozorování by nám umožnila nalézt přechod od neoprávněného věčného úroku k oprávněnému nároku každého národního soudruha na bezstarostné stáří.

Tito malí příjemci úroků nepřipadají v úvahu v otázce, kterou projednáváme, a to ohledně pozoruhodně shovívavého zacházení starého státu s úvěrovým kapitálem, ale pouze ti, kteří polykají lví podíl kapitálových důchodů a kteří se pak opět objevují jako velcí finanční dárci státu.

Machine Translated by Google

Takže pryč s tímto národohospodářským nesmyslem o kapitalisticky orientované státní finanční správě a ven do svobodného nacionálně socialistického státu práce a výkonu osvobozeného od všech daní.

Jakmile se stát zbaví břemene svých úrokových závazků, uvidíme, čeho může dosáhnout. Pokud se k tomu přidají nové zdroje příjmů velkého rozsahu, jako je využívání vodní energie a přírodních zdrojů země, pak stát bez daní skutečně přestane být utopií, ale radostnou realitou.

Pokud přesto chceme hovořit o daňové politice národně socialistického státu, je to proto, že z takových daňových zdrojů by mohly plynout prostředky na mnoho úkolů, které ve skutečnosti čekají na státní řešení, na které však ve státním rozpočtu nikdy nebyly žádné další prostředky. Máme na mysli široké oblasti národního zdraví, boj proti pohlavním chorobám, zneužívání alkoholu, podporu fyzických sportů, výraznější podporu umění a vědy, mateřskou dovolenou, péči o děti, výstavbu zahradních měst a především splnění dluhu cti německého lidu vůči jeho válečným zraněným, válečným vdovám a sirotkům.

Následující zásady by měly být v oblasti daňové politiky brány jako hlavní principy pro nacistický státní systém:

1. Zdanění pro účely platby úroků z interních půjček je vyloučeno.
2. Daně jsou přípustné pouze k pokrytí státních výdajů na neproduktivní účely, na správu, výkon spravedlnosti, armádu, policii a zdravotnictví a školství, pokud k jejich pokrytí nestačí přebytky komerčních státních podniků, železnic, pošt, telegrafů, státních lesů a státních dolů, jakož i dodávky elektřiny z velkých státních meziměstských základen.

3. Pro pokrytí zvláštních potřeb nebo pro zvláštní nouzové situace, tedy zejména v případě války, jsou přímé a nepřímé daně nejen přípustné, ale i nařízené.
4. Přímé daně mohou být uvaleny na majetek v jakékoli formě, ale zde je třeba naplánovat dalekosáhlou gradaci. Příjem má být ponechán osvobozen od daně do přiměřené míry. V tomto případě by se mělo důkladněji než dosud zvážit, zda má daňový poplatník rodinu s dětmi nebo jiné pečovatelské povinnosti.

5. Státní úředníci by měli být v zásadě osvobozeni od daní. Pro vdané osoby děti příspěvky mají být zaručeny.
6. Nepřímé daně přicházejí v normálních dobách v úvahu pouze u luxusních předmětů. Stát má v tomto ohledu k dispozici vynikající prostředek, jak kontrolovat a zvyšovat ceny výroby předmětů, které slouží pouze k obtěžování atraktivním luxusem, přepychem a obžerstvím v jídle a pití a k excesům módy. Dokonce i čistě pololuxusní zboží, jako je tabák, alkohol, víno, pokud neslouží zdravotním účelům, bude podléhat nepřímým daním. Na druhou stranu je třeba se zásadně vyhýbat všem nepřímým daním, které dnes lidi vykořisťují v plném rozsahu. Máme na mysli všechny nesmyslné nepřímé daně, které fungují pouze způsobem zvyšujícím ceny, z cukru, soli, zápalek, lamp, limonády, dále daně z uhlí, které radikálně prodražují výrobu, dále daně z osobní a nákladní dopravy a především daně z prodeje komodit.

7. Vybírání válečných a revolučních zisků má být prováděno jako úkol spravedlnosti. Pro takový úkol je přirozeně nutné nejprve vytvořit rozumný základ pro výpočet, na jehož základě lze porovnat současné bohatství s dřívějším. Je zřejmé, že i zde je třeba opět rozlišovat mezi bohatstvím, které vzniká produktivní prací, pro kterou však válka znamenala zvláštní rozmach. Není nic víc než správné a

Machine Translated by Google

Je správné, že z takových značných válečných zisků je část směřována do komunity. Na druhou stranu je třeba mnohem ostřejšího hodnocení provést v případě bohatství, které vzniká zprostředkovatelským obchodem a spekulacemi.

8. Kolkovné a poplatky, a to i daně, které omezují právo volného nakládání s prvky majetku, pokud toto nakládání není namířeno proti obecnému blahu, mají být, pokud možno, omezeny. Patří sem i dědická a darovací daň.

Daňová a finanční politika by se v zásadě měla snažit o konečný cíl „státu bez daní“, protože úkolem státu není vybírat peníze od svých občanů, aby udržoval v podstatě falešnou ekonomiku státních půjček, ale zvyšovat obecný blahobyt lidí.

Stát tu není proto, aby byl výběrčím úroků z velkého dluhového kapitálu, ale aby chránil osobu a majetek svých státních občanů a aby zpřístupnil přírodní zdroje země službě společnosti. Prostředky na neproduktivní státní úkoly by měly být, jak již bylo popsáno, čerpány primárně z přebytků komerčních státních podniků, za druhé z daní z luxusu, za třetí z bohatství a příjmů, které přesahují to, co lze získat pouhým výkonem práce, a teprve poté od majetné střední třídy, jakož i z nepřímých daní z pololuxusního zboží, jehož použití není životně důležité. A pouze ve válečných dobách, kdy je ohrožen život celého národa, může stát požadovat, aby i společnost – jak může skutečně požadovat vojenskou službu od všech prostřednictvím své služební suverenity – a opět se zvláštním zřetelem na majetné třídy, finančně přispívala na vedení války formou nepřímých a přímých daní.

Závěrem se můžeme zmínit o otázce „komerčních státních podniků“. Nyní se raději poukazuje na skutečnost, že státní podniky nejsou „ziskové“. Základní otázku ziskovosti jsme již podrobně probrali.

Ve snaze řídit železnice atd. „podnikatelským způsobem“, „osvobodit je od nehospodárného státního podniku“ nebo „přivést je do smíšené ekonomické formy“ se skrývá pouze špatně skrývaná touha velkého půjčeného kapitálu učinit i tuto značnou složku bohatství národa použitelnou pro sebe. Pokud stát předá i tyto složky bohatství, pak je plně vydán půjčenému kapitálu a kromě oprávnění jednat jako výběrčí úroků z půjčeného kapitálu nemá již žádnou oblast, v níž by byl suverénní, nebo v níž by mohl regulačně působit a z níž by mohl získávat značné příjmy na pokrytí svých úkolů.

Machine Translated by Google

Finanční a politické osvobození státu

Nejprve jsme popsali, jaká opatření je třeba přijmout, aby se v budoucnu znemožnily situace, jaké nyní zažíváme. Tyto úkoly sice vyžadují kreativní služby, ale lze jich nicméně dosáhnout, aniž by bylo nutné poškozovat nebo měnit stávající právní podmínky. Jiná situace je s přerušením stávajících řetězců úrokového dluhu našeho státu vůči jeho vnitřním i vnějším věřitelům.

Opatření, která je zde třeba přijmout, jsou sama o sobě nesmírně jednoduchá, jen jejich provedení způsobí mnoho obtíží. Lékem na věčnou úrokovou povinnost z vnitřních půjček je: právní zrušení této úrokové platby. Na druhou stranu, velký úvěrový kapitál, obhajující zájmy malých důchodců, bude spouštět velký povyk a vydávat ty nejstrašnější hrozby proti státu, který „pošlapává nedotknutelná práva pod nohama“, který „se dopouští porušení zákona, které ho připraví o poslední špetku důvěry“. Velký kapitál přirozeně pohne všemi pákami, aby zabránil „obrovskému zločinu proti základním ekonomickým zákonům“. Přirozeně! - nelze očekávat, že se mezinárodní mocnost náhle vzdá svého nároku na vládu.

V této bitvě jde jen o to zachovat si železné nervy a nedovolit si...
nechte se vyděsit vytím novinářských kuliů, které udržují vysoké finance.

Žid povede tento boj s tou nejhouževnatější zarputilostí, neboť jde o „jeho čest“, jak řekl starý Rothschild: „Mé peníze jsou moje čest a ten, kdo mi bere peníze, mi bere mou čest.“

Nyní by jejich peníze v žádném případě neměly být odebírány od vlastníků státních dluhopisů, ale musí být odstraněny právní požadavky, které se ve svém důsledku staly velkou nespravedlností vůči národnímu společenství.

Ale z pohledu státu, stejně jako z pohledu obyvatelstva, které musí svou prací získat obrovské částky, aby uspokojilo tyto „zákonné požadavky státních věřitelů“, nejde o „zákonné požadavky“, ale o největší nespravedlnost všech dob – o trvalé okrádání pracujících ve prospěch malé části velkých kapitalistů s podporou státu. Stát, který prohlašuje „zrušení úrokového otroctví“ za fakt, se nijak nedopouští nespravedlnosti, ale odčiňuje poměrně silnou nespravedlnost, za jejíž páchání sám sloužil jako loutkový agent.

To samozřejmě znamená úplnou reorganizaci současného státu; musí se rozhodnout, zda chce sloužit celku, nebo zda chce být, jako nyní, správcem mezinárodních financí.
V této otázce nejsou žádné kompromisy. K cíli a nápravě může vést pouze rozhodný zásah.

Národně socialistický stát si je tohoto mocného rozhodnutí skutečně vědom – bylo by nesmírně obtížné učinit tak rozhodný krok, kdybychom přesně nevěděli, co musíme nastolit místo úrokové kapitalistické ekonomiky. Ale protože to víme, jdeme s naprostou jistotou vítězství do této největší bitvy světových dějin. Víme, že vláda zájmu je postavena pouze na lžích a podvodu, a protože to víme a jasně jsme si to uvědomili, víme také, že taková pavučina lží a podvodů, ať už je spřádána sebevíc, může být roztržena jediným tahem.

Už jen jedna otázka, ta poslední, nás musí zaměstnávat, a to otázka: Co řeknou cizí státy na takovou radikální reformu a zejména na odmítnutí dalších úrokových plateb zahraničním věřitelům?

Machine Translated by Google

Ano, co na to řeknou cizí národy? Tato otázka je sama o sobě tak nesmírně významná pro naši německou nouzovou situaci a také pro kosmopolitní smýšlení největších kruhů.
Co jsou obecně „cizí národy“? Jsou to Francouzi, Angličané, Američané? Jsou to Švédové, Holanďané a Norové? Jsou to Rusové, nebo Číňané? Nebo jsou to Indové, Fuegoané82 nebo konžští černoši? Vskutku, všichni tito lidé patří ve vztahu k nám k „cizím národům“. Nyní zdaleka největší počet všech těchto „cizinců“ neřekne vůbec nic, nejmenší počet Číňanů, také nejmenší počet Rusů a Francouzů bude obecně vědět, o co jde. Nakonec zbývají vlády našich válečných nepřátel a pak přirozeně – jako ti, kteří se o to skutečně zajímají – židovští mezinárodní bankéři, kteří „k tomu něco řeknou“. Co na to řeknou mezinárodní finance, je však velmi snadné zodpovědět. Všemi dostupnými prostředky bude charakterizovat takový postup jako bezprecedentní zločin proti kultivovanému lidstvu, prostřednictvím svého vlastního oddaného tisku se všemi možnými lžemi a překrucováními bude pozvedat takzvaný civilizovaný svět proti takovému bezprecedentnímu porušení přijatých závazků, bude hovořit o úplném kolapsu Evropy a pokusí se podnítit Francii jako obzvláště vhodného nositele evropské civilizace k otevřené válce proti Německu. To vše cizí národy, tedy židovské vysoké finance, budou říkat proti takovému pokusu o atentát na totální moc velkožidovstva.

Člověk by si tedy mohl ušetřit jak samotnou otázku, tak i odpověď. Je totiž jasné jako denní světlo, že mocnost, proti níž je osvobozenecká válka namířena, se nepodřídí bez boje, jelikož se zde nejedná o Němce, pro které jsou cizí zájmy a práva většinou posvátnější než práva Němců, ale o lidi, jejichž nejvýraznějším rysem je brutální vůle k moci.

Ve všech takovýchto závěrečných historických otázkách je naprosto zbytečné dělat spekulativní pozorování o tom, co nepřítel nyní udělá, neboť je zřejmé, že ten okamžitě nedovolí osvobození ani vzpouru. Zcela odlišné je zvážení toho, jaké mocenské prostředky má protivník k dispozici, a znalost toho, jaké silné stránky vlastní. Pokud dále člověk přesně ví, co musí sám udělat a co udělá, pak musí pozorovat, jak nepřítel útok odrazí, a teprve poté může přijmout protiopatření. Žádný vojenský plán nemůže určit kampaň po prvním útoku, ale může skutečně poskytnout obecné směrnice pro energický postup. Stejně tak i zde.

V našem případě je těžké odpůrce chytit, protože se jedná o neosobní a nadnárodní moc. Plán kampaně proto bude muset nejprve zvážit, které mocnosti a zájmy nepřipadají v úvahu jako odpůrci. To je důležité pro to, aby se mocnosti zbytečně nepoužívaly směrem, odkud nehrozí žádné nebezpečí.

Za otázkou „Co na to řeknou zahraniční země?“ se skrývá především obava, že v takovém případě nedostaneme žádný úvěr, potraviny ani jiné suroviny ze zahraničí.
Jaká je tu situace?

Jako národní ekonomika můžeme z dlouhodobého hlediska platit za náš dovoz vždy pouze prostřednictvím našeho vývozu, tedy směňovat zboží za zboží, ale ne papírovými penězi a ne „kredity“.
To vše funguje po určitou dobu, dokud zahraniční země poskytují skutečný úvěr, tedy dokud různí zahraniční dodavatelé věří, že němečtí dovozci zaplatí za dotčené zboží peníze v plné hodnotě. To je však možné pouze tehdy, pokud dovozci jako vývozci německého zboží vybrali zahraniční peníze. Obava, že nedostaneme žádnou bavlnu ani tuky,

82 Obyvatelé Tierra del Fuego, souostroví u jižního cípu Jižní Ameriky.

Machine Translated by Google

Měď nebo krmivo, kvůli odmítnutí mezinárodních úrokových plateb, spojuje otázky, které spolu v podstatě nemají nic společného. Ani čistě židovská velkobankovní moc nemůže z dlouhodobého hlediska zabránit tomu, aby se přebytky ze zemí produkujících surovin nějakým způsobem dostaly do německých továren a pracovišť, a stejně tak ani tomu, aby se německé hotové zboží dostalo na odbytové trhy světa. Tato vzájemná výměna zboží mezi různými národními ekonomikami skutečně probíhá podle naléhavých zákonů nabídky a poptávky. Samozřejmě, z donucení a dočasně zde může docházet k omezením a zastavením, jak jsme to zažili za války a poté znovu v Porúří.83 Ale to všechno jsou násilná opatření, která podobným způsobem poškozují i zahraniční země.

Můžeme tedy s jistotou předpokládat, že velkoobchod uspěje v pokrytí nezbytně nutné potřeby dovozu. Vždy budou existovat neutrální země, přes které se k nám tento dovoz dostane.

Navíc národní hospodářství, které si je opět vědomo svých národních povinností a které by se tím opět stalo efektivnějším v případě vývozního zboží, se může mnohem spíše spolehnout na to, že znovu získá starou důvěru. Dočasné zprostředkovatelské úvěry v dovozu a vývozu jsou záležitostí obchodních domů a jsou založeny na jejich osobním úvěru.

Tato otázka má nyní ještě jeden aspekt, a to obavu z politických donucovacích opatření z důvodu pozastavení plateb národních úroků z válečných dluhopisů a dalších úročených dluhopisů Říše nebo spolkových zemí. I to je extrémně nepravděpodobné, protože se zde jedná o úrokové nároky jednotlivých soukromých věřitelů německých státních dluhopisů, v jejichž zájmu lze podniknout jen stěží jakékoli politické kroky. Ve skutečnosti se v historii státních bankrotů ještě nestalo, že by po pozastavení plateb úroků státem následoval vojenský zásah. Opačný názor, že by v tomto případě Francouzi okamžitě provedli odvetu, nelze v žádném případě logicky přijmout, protože jinak by nepřátelé v té době museli zasáhnout vojenskou akcí proti poklesu německé marky. Pokles měny nakonec připravil zahraniční věřitele německých dluhopisů o vše. Naše opatření však vůbec nepředpokládají anulování těchto vnitřních německých státních dluhů, ale pouze zrušení úroků a přeměnu dluhopisů na bankovní aktiva. Platba v hotovosti může být naopak okamžitě nabídnuta zahraničním věřitelům.

Jak je možné, že v takovém případě, tedy když pan X. z Illinois nebo Chicaga obdrží od svého bankéře informaci, že německá vláda splácí válečné dluhopisy v hotovosti a že tato částka byla připsána na jeho účet, by se velmi rozzlobil a zahájil útok proti Německu?

Pokud by nacionalistická německá vláda vyhlásila zrušení úroků ze všech úročených dluhopisů a současnou transformaci těchto dluhopisů na bezúročná aktiva ve státních bankách nebo na poštovních šekových účtech, nelze očekávat vážný odpor z žádné strany.
Pro nás je důležité, aby našimi opatřeními nebyla komunita poškozena – skutečnost, že se z kapitalistické strany bude klást odpor, nemůže omezit osvobozující čin. Právě v případě tohoto opatření uvidíme, že zde dojde k oddělení duší a že uzavřená falanga těch, kteří v tomto vládním opatření pocítí osvobození a...

[83] Když se koncem roku 1922 zjistilo, že Němci vážně neplatí Spojencům dřevo a uhlí jako válečné reparace, Francouzi a Belgičané pod vedením francouzského premiéra Raymonda Poincarého v lednu 1923 obsadili průmyslovou oblast Porúří. Německá reakce na tuto okupaci byla převážně pasivním odporem, který si získal sympatie světa a vedl k „změkčení“ podmínek reparací v Dawesově paktu.
dubna 1924 (viz výše str. 94), který rovněž požadoval stažení spojeneckých okupačních vojsk z Porúří.

Machine Translated by Google

Osvobození práce od obrovského tlaku se velmi brzy dotkne všech pracujících. Pouze bankovní a burzovní kruh a ti z kruhu malých důchodců uvězněných ve vlastních výhodách zůstanou jejich odpůrci.

Ten, kdo pracuje, nemá žádný zvláštní zájem na tom, že ze svého dočasného majetku dostává od bank úroky, natož aby platil velmi vysoké úroky za úvěry; se svými penězi jako provozním kapitálem chce pracovat a vydělávat. Z tohoto důvodu budou mít všichni podnikatelé, majitelé továren a řemeslníci jen velmi malý zájem o udržení úrokového kapitalistického systému. – To je jasné jako blesk z nebe každému, kdo si uvědomí, že vládní zájmy – jak jsme nejzřetelněji ukázali – jsou získávány pouze prostřednictvím přímých nebo nepřímých daní z pracovních příjmů produktivních pracovníků.

Ten, kdo má tuto znalost jasně na paměti, se nemůže nechat v žádném okamžiku zmást, neboť je to skutečně jen základní princip: že stát může dát jen to, co musí svým občanům v nějaké formě zase odebrat.

Úroky pro úrokovou platbu státu musí být za všech okolností odváděny od produktivních pracovníků. Žádný pracovník není z této zásady vyloučen, a nejméně pak manuální dělník, který nemá k dispozici žádné úročené dluhopisy. Tato situace ho zasahuje nejhůře, neboť přímé a zejména nepřímé daně se ho také dotýkají nejhůře. Právě proto, že právě pracovník je vyzýván k dani prostřednictvím přímé daně z příjmu ve formě srážky z příjmu dříve, než všechny ostatní kruhy učinily pracovníka jasnovidným v těchto záležitostech; totéž platí i pro všechny zaměstnance pobírající mzdy a platy. Tyto kruhy si však mnohem méně uvědomují mnohem radikálnější nepřímé daně – ačkoli je pociťují především v inflaci, jak bylo popsáno v kapitole „Inflace“. Nepřímá daň je nejméně společenská daň. Zatěžuje práci ve prospěch čistého zápůjčního kapitálu. Nikdo z ní nemůže odstoupit, a proto nejhůře utlačuje toho, kdo má nejnižší příjem. Na druhou stranu nepřímé daně – daně z uhlí, soli, zápalek, cukru, piva a nápojů, daně z osobní dopravy atd. – vlastníka velkého kapitálového bohatství ani v nejmenším neruší.

Jeden tedy z okruhu dělníků, kdo je odpůrcem takového osvobozeneckého činu může to být pouze kvůli nedostatku znalostí a pochopení těchto souvislostí.

Poslední a nejtěžší věcí, kterou bychom se v této kapitole měli ještě zabývat, je otázka zrušení mezinárodních úrokových závazků – jinými slovy, odmítnutí dalších plateb úroků z válečných dluhů.

Tato otázka je nejúze spjata s německou historickou otázkou, ba vlastně je to německá otázka obecně, neboť se ptá: Chce německý národ svobodu, nebo otroctví?

Víme, že v takových konečných otázkách může vítězství rozhodnout a dosáhnout pouze odhodlaná vůle – odpověď na tuto otázku tedy daleko přesahuje rámec finančně-politických pozorování. Je však nezbytné, aby národ, který musí usilovat o svou svobodu, věděl, že jeho otroctví je v první řadě finančně-politické, že zde politika a ekonomika spolu nejvíce souvisí. Právě to je ale novinkou současné situace, že je ovládána politickými názory finanční moci a že politické názory vojenské moci jsou až na druhém místě.

O mamonistickém věku můžeme vskutku hovořit jako o nové epoše. Bůh Mamon nastoupil na trůn tohoto světa. Císař a král se před ním klaní. Parlamenty a vlády jsou jeho poddajnými služebníky. Dokázal ovládat velká hnutí – jako například úsilí námezdních dělníků o jejich zlepšení. Mezinárodní kapitál rovněž učinil...

Machine Translated by Google

tiskařské stroje světa sloužící jeho cílům – stejně jako se sám stal správcem kulturního bohatství a falšovatelem veškerého národního domorodého umění a literatury.

Jako nejvýznamnější nositele tohoto mamonistického zamoření a vlády světa jsme uznali Židy, a tak se kruh našeho poznání opět uzavírá otázkou všech otázek – židovskou otázkou.

Řešení problému úroků je řešením židovské otázky. Řešení problému úroků ve smyslu našich vysvětlení spočívá ve zlomení židovské světovlády, protože to ničí moc světového židovstva – jeho finanční moc.

Řešení problému úroků je však navíc v konstruktivním smyslu zároveň
zároveň i řešení sociální otázky.

Odmítnutí všech plateb úroků a cel z válečných dluhů by postavilo mezinárodní finance, respektive Francii, před otázku převzetí celé finanční správy celého Německa. Pokud by byly odstraněny všechny daně Říše, které nyní slouží k placení úroků nepříteli, znamenalo by to v první řadě vnitřní vykoupení z šíleného daňového útlaku, velký sociálně-politický čin největšího rozsahu, a nepřítel by se musel pokusit vyvinout si v Německu vlastní finanční správu.

Kdyby ale německý lid viděl francouzského nebo židovského výběrčího daní sedět v každém daňovém a penzijním úřadě a kdyby tito zahraniční utlačovatelé brali farmářům ze chlévů nejlepší krávy – pak by hněv a rozhořčení možná brzy zesílily natolik, že by jedné noci smetle cizí přízrak krvavým koštětem a osvobodilo Německo.

Zda by se obecně vojenská mocnost ujala takového podniku ve službách
Finanční síla je proto stále velmi sporná.

Vyhlídky naší vůle k osvobození nejsou v žádném případě tak nepříznivé, jak se zpočátku mohly zdát – naopak. Hned poprvé, kdy Německo jednomyslně odmítlo vydání svých „válečných hrdinů“, tímto „ne“ byl s přízrakem konec.

Mezinárodní finance nyní jistě budou hledat jiné metody, zejména metodu bojkotu a úplného uškrcení mezinárodního trhu. Že v tom druhém případě neuspějí, je rovněž jisté, a bojkot německého zboží by Německo zpočátku jen v jeho hospodářské činnosti a po určitou dobu i výhradně nasměroval na jeho vnitřní trh. I zde by tedy bylo jen úkolem zkušené domácí politiky – zejména prostřednictvím štědré podpory v oblasti bytové výstavby – překonat kritické časy a využít je k blahu lidu, dokud nebudou určeny nové cesty do světa.

Toto otevření nových cest do světa nastane skrze prolomení židovské nadvlády i mezi ostatními národy, neboť cesta i jednotlivých národů ke zdravému národnímu hospodářství může vést pouze skrze vyléčení jejich domácí otravy židovsko-mamonistickým jedem. Pak se samy otevřou přirozené cesty zdravého mezinárodního obchodu a ekonomického styku mezi národy – a lidstvo, osvobozené od židovského útlaku, zažije věk nebývalé prosperity – a především Německo – srdce světa!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Verze 1.0

Vydáno v roce 130 AH, v Kali Yuga října 2018 křesťanského kalendáře Sudetenland Verlag.

SUDETENLAND
VERLAG

Editoval Einar Birkemann.

Přední obálku knihy vytvořil Italo.